

БРАЙЪН ПЕРО

КЛЮЧЪТ ЗА БРАХА

Част 2 от „Амос Дарагон“

Превод от френски: Анета Илиева Тошева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Преди много, много години в прекрасната страна Махикуи се издигал величествен град. Наричали го Браха, което на махитски език означавало „чудото на света“. Огромната пирамида в центъра на града сама по себе си била достойна да бъде наричана чудо. Махитите, мирен и дружелюбен народ, живеели там в спокойствие и безметежност в продължение на векове. Но боговете завидели на хората за цялата тази красота и се наговорили да присвоят безценното съкровище. Като обединили божествената си сила и могъщество, те предизвикали неவிжданo бедствие, което погребало град Браха. Страховита пясъчна буря засипала града и преобразила земите наоколо в гола пустиня. Тогава „чудото на света“ преминало в друго измерение и станало пристан за душите на всички земни същества, които се разделяли с живота си.

Оттогава градът бил наричан с ново име — Градът на мъртвите. В него имало Съд, който се произнасял за земните дела на всички души. В съдебната зала имало две врати, едната водела в рая, а другата — в ада. От някогашния град Браха останал единствено върхът на пирамидата, който се подавал от пустинния пясък. Разказва се също, че боговете посадили и едно необикновено дърво, което давало плодове от светлина и можело да направи бог от всяко живо същество. Върху голяма метална врата, охранявана от двама пазачи, били написани следните загадъчни слова:

*Този, който умре и се върне към живота,
този, който отплава по Стикс и открие пътя си,
този, който отговори на ангела и победи демона,
той ще намери ключа за Браха.*

С времето тази история се превърнала в легенда, която вековете постепенно заличили от спомените на хората.

1

ЗАТВАРЯНЕТО НА ВРАТИТЕ

Мертелус седеше на писалището си. Призракът прелистваше голямата книга със законите. Приживе той беше един от най-великите съдии, които светът бе познавал. Когато умря, боговете отново го натовариха с функциите на магистрат. Именно той стана председател на великия съд в Браха, Градът на мъртвите. Вече петстотин години Мертелус всяка нощ отиваше в съда. Заедно с помощниците си Корилион и Ганхаус той беше съдник на душите на мъртвите, които се представяха пред него.

Починалите влизаха в сградата на съда един по един. Тримата съдии внимателно разглеждаха личното им досие, след което произнасяха решението си. Ако мъртвият бе извършил лоши дела, отваряха вратите на ада, където огромно стълбище го отвеждаше в утробата на Земята, при боговете на злото. Напротив, ако животът му е бил изпълнен с доброта и съпричастие, посочваха му вратата към небесните селения, където беше рай на боговете на доброто.

В повечето случаи тримата съдии вземаха решенията си с единомислие и процесът си беше чиста формалност. Все пак, понякога попадаха и на по-трудни случаи. Възможно беше например да е била допусната грешка при изчисляването на добрите и лошите дела. Случваше се също така душата на покойника все още да е свързана със света на живите с много силна емоционална връзка. Неизпълнените обещания, дадени преди смъртта, допълнително затрудняваха вземането на решение. Понякога, за да усложни още повече нещата, към досието се прибавяше и проклятието на боговете.

И най-малкото усложнение водеше до връщането на мъртвеца в град Браха, където той се осъждаше да пребивава като пленник в очакване на нова присъда. В такива случаи съдебната процедура можеше да продължи десетилетия. Горкият уплашен призрак, комуто бе отказан достъп до райските или адовите врати, бродеше из необятния град. Градът на мъртвите беше пълен с привидения в

очакване на присъдата и въпреки неуморната си работа Мертелус и помощниците му така и не успяха да поосвободят града от обитателите му. Всеки ден нови и нови пристигащи се установяваха в Браха и проблемът със свръхнаселеността се задълбочаваше все повече.

* * *

Удобно настанен зад писалището си, Мертелус прелистваше голямата книга със законите, за да си изясни един сложен казус. Някакъв обикновен човек, нито добър, нито лош, приживе бе отказал в тежка зимна нощ да приеме в дома си една жена, която му бе поискала подслон. Призори той я бе открил мъртва, замръзнала на прага на вратата му.

Боговете на доброто искаха възмездие за жената. Те настояваха този негодник да бъде осъден да посещава като привидение собствената си къща, докато изплати дълга си към друг човек, изпаднал в беда. Боговете на злото обаче го искаха незабавно в ада. Те сочеха член Б124-ТР-9, или така наречената „клауза за необратимото провинение“, според която всяко човешко същество трябва най-напред да бъде съдено според тежестта на най-големия си грях. Но този член влизаше в противоречие с Г617-ТЙ-23, или „клаузата за ежедневната доброта“, според която хората представляват съвкупност от техните малки добродетелни действия, а не от епизодични прегрешения. Обезкуражен, Мертелус търсеше някаква юридическа вратичка и сумтеше от нетърпение. Навсякъде около него — върху масите и столовете, по етажерките на библиотеката и дори по первазите на прозорците, стотици не по-малко сложни случаи чакаха реда си да бъдат разрешени.

Внезапно вратата на кабинета на Мертелус се отвори и Йерик Свенкхамър нахлу без предупреждение. Той бе прекарал живота си като незначителен крадец на дребно и бе осъден да умре на гилотината. И понеже не можеше да намести отрязаната си глава на раменете, винаги я носеше в ръце или под мишница. Имайки предвид, че Йерик категорично отказваше да отиде в ада заради извършените кражби, както изискваше съдебното решение, адвокатът му бе

предложил изтърпяване на наказание от хиляда години в служба на божественото правосъдие, за да изплати греховете си. Така той бе назначен в службата на Мертелус и бе станал негов личен секретар. Йерик беше несръчен и нервен. Не можеше да пише без правописни грешки и вече сто петдесет и шест години беше голямата грижа на първия съдия. Стреснат от нахлуването му, Мертелус подскочи.

— Йерик! Нещастен дребен обирач на немощни старици, сто пъти съм ти казвал да чукаш, преди да влезеш! Някой ден ще умра от страх заради теб! — ревна съдията.

Разтреперан от страх пред гнева на господаря си, секретарят машинално се опита да сложи главата си на раменете, за да си придаде по-уверен вид. Но тя се килна назад, падна тежко на пода и се затъркаля към стълбището. Съдията чу как главата на Йерик викаше, докато падаше по стъпалата:

— Не можете... Уф!... Да умрете... Ох!... Вие сте... Олеле!... Вече... Уф!... Умрял!... Ох! Ох! Олеле! Уф! Ох! Ай!

Йерик се втурна подир главата си, но нали нямаше очи, също се строполи на стълбите и се затъркаля, вдигайки адски тропот. По пътя си закачи рицарските доспехи, които красяха стълбището. Мертелус въздъхна умолително към боговете:

— Но с какво съм заслужил това?

Като единствен отговор на въпроса си дочу срамежливия глас на Йерик, който отново се бе появил в кабинета, здраво стиснал главата си в ръце, и несръчно се гънеше в раболепни поклони и комични реверанси:

— Господарю Мертелус!... Почитаеми господин съдия!... Не... да речем... просветлен властелине на човешките съдбини! Велики съднико пред лицето на боговете и... въъ... ще добавя... въъ... мъдри законотворецо и...

Съдията, чийто гняв кипеше като вулкан, изрева:

— Ще благоволиш ли да ми кажеш защо ме безпокоиш? Говори конкретно, жалък джебчия!

Вкаменен от ужас, Йерик понечи отново да постави главата върху раменете си. Но Мертелус предвиди повторението на сцената от стълбището и бързо се намеси:

— Йерик! Ела тук и сложи главата на бюрото! Искам ти да седнеш на пода. Изпълнявай!

Секретарят незабавно се подчини.

— А сега — заплашително изрече старият призрак, като гледаше главата право в очите, — кажи ми какво се е случило, или ще ти отхапя носа!

Йерик преглътна слюнката си и произнесе следните думи:

— Големите врати са... да речем... как да ви обясня?... Те са... въъ... затворени!

Съдията с все сила го удари по темето.

— Бъди точен! Искам точни сведения! Кои врати?

— Да, ами значи... — започна секретарят — двамата ви помощник-съдии Корилион и Ганхаус ме изпращат... въъ... за да ви информирам, че вратите... нали знаете... двете врати... онези, които водят към рая и ада... въъ... ами... те са затворени. Да речем, че... въъ... че не могат да се отворят! Боговете са ги... как да кажа... въъ... блокирали са достъпа! Това е... смятам... истинска... да го кажем направо... въъ... катастрофа!

Мертелус сграбчи главата на секретаря си за косите и хукна надолу по стълбите към голямата съдебна зала. Щом пристигна там, с висящата в ръцете му глава, съдията тутакси схвана цялата сериозност на положението. Корилион бе изпаднал в отчаяние и скубеше косми от брадата си, докато Ганхаус ожесточено риташе вратите. Двата призрака сякаш си бяха загубили ума. Корилион се хвърли на врата на Мертелус, ридаейки:

— Загубени сме! — извика той. — Боговете са срещу нас... Този град е пренаселен с души... Имам твърде много досиета за обработване... Не мога да се справя със задълженията... Не издържам, Мертелус... не издържам...

Обезумял от гняв, Ганхаус викна:

— Дайте ми брадва! Някой да донесе брадва! Кълна се, че ще отворя тези порти! Дайте брадва!

Върховният съдия хвърли небрежно главата на секретаря си в един ъгъл на залата и помоли колегите си да се успокоят. След известно време Корилион и Ганхаус се покопитиха. Трите призрака насядаха около внушителната дъбова маса. Думата взе Мертелус:

— Приятели! Ето че сме изправени пред проблем, който далеч надхвърля нашите компетенции. Вторият съдия Корилион има право. Градът гъмжи от привидения, призраци, мумии, скелети — с една

дума, всякакви видове бродещи души. И ако наистина единствените врати, през които целият този народ трябва да се изниже, са вече затворени, много скоро ще се изправим пред всенародни бунтове. Трябва да намерим решение!

В стаята настъпи гробна тишина. Тримата съдии така се замислиха, че главите им сякаш запушиха. След петнадесетина минути интензивна мисловна дейност Ганхаус възкликна:

— Ами да! Ето! Сетих се! Всъщност... трябва да проверим... но може би имаме за какво да се хванем. Току-що си спомних една стара легенда, която чух преди много време. Май има някакъв ключ, с който тези врати се отварят. Слушал съм да разказват за това. Чакайте да си спомня... Да, ключът бил скрит в най-дълбоките подземия на града. Той бил изкован, за да послужи в именно такава ситуация. Било е... да... спомням си... било е още при основаването на Браха, преди хиляди години. Първият измежду великите съдии на Града на мъртвите тайно от боговете го поръчал на един прочут ключар. Това е!

Корилион се развика възторжено:

— Спасени сме! Да намерим този ключ и да отворим вратите!

— Тази история с ключа сигурно е някаква старинна легенда, която няма общо с действителността — отвърна Мертелус. — Нямаме никакво доказателство, че такъв предмет наистина съществува.

— Така си е, не е добро решение! — съгласи се Ганхаус. — Освен това, ако приемем историята за истинска, трябва да знаем, че мястото, където е скрит ключът, се пази от две могъщи сили, които не позволяват на никого да се промъкне вътре. Има и още един проблем — сега си спомням, че само смъртен може да се добере до ключа и да задейства механизма за отваряне на вратите на доброто и злото.

— Триста дяволи! Ама откъде знаеш всичко това? — поинтересува се Мертелус.

— Тази история я знам от баба си — отвърна му Ганхаус. — Тя беше една малко смахната ясновидка, която трудно контролиреше виденията си. Често се събуждаше и виеше като вълчица посред нощ. Цялото ми детство премина под знака на шантавите й приказки. Разбира се, докато бях жив, а оттогава минаха много години. Хората от моя народ, циганите, си умираха за такива засукани истории. Баба ми безспорно беше странна жена, но всички я уважаваха.

— Ако предположим, че всичко това е истина — загрижено вметна Корилион, — кой смъртен би приел да плава по Стикс, реката на смъртта, за да помогне на някакъв си град, населен с привидения? Никой не може да дойде в Браха, ако не е умрял! Никой няма да се съгласи да рискува живота си заради призраци! Живите се боят от духовете, всеки знае това!

За пореден път се възцари тежко мълчание. След няколко минути Йерик, чиято глава все още беше на земята, предпазливо се намеси:

— Тъъ... без да искам, чух какво си говорите и... да речем... мисля... ами... мисля, че знам кой може да ви помогне...

Тримата съдии се спогледаха с видимо недоверие. Никой не обърна внимание на секретаря и отново настъпи тишина. Но Йерик настоя:

— Както казах току-що... аз... аз мога да ви помогна. Ако един от вас би желал... тъъ... да речем, ако би желал да дойде да ме прибере изпод стола в ъгъла на стаята, за мен ще бъде... нека го кажа направо... истинско удоволствие да споделя идеята си с вас.

Отново тишина. Никаква реакция от страна на съдиите. Те продължаваха да размишляват, търсейки решение, и отново забравиха за секретаря. С колеблив треперещ гласец Йерик попита:

— Има ли някой тук? Тук ли сте още? Ехо?

Мертелус изгледа колегите си и повдигна рамене, което означаваше „Защо не?“. В края на краищата хората на закона нямаха какво да губят. Призракът се изправи, тръгна към ъгъла, сграбчи главата на Йерик за косите и грубо я тръсна на масата. После се върна в креслото си.

— Хайде! Слушаме те!

Ганхаус се доближи до лицето на секретаря и заплашително изръмжа:

— Ако ни загубиш времето, ще те хвърля в Стикс!

Силно притеснен, Йерик направи опит да се усмихне боязливо и почна нерешително:

— Тъъ... ами... тъъ... вие... тъъ... вие спомняте ли си отпреди един месец за един магьосник Кармакас? Ние го пратихме в ада и...

— При този брой досиета, които обработваме всеки месец, наистина ли мислиш, че можем да помним всички? — попита Корилион, видимо раздражен.

— Оставете ме да довърша! — примоли се Йерик. — Та този магьосник, малко луд... мисля... да речем... непрекъснато проклинаше някой си Амос Дарагон. Той говореше... ами да... непрекъснато... пак и пак... все повтаряше: „Ще те пипна, нещастен Пазителю на маските! Ще те убия, Амос Дарагон, и ще направя мозъка ти на каша!“

— Е, и? — Мертелус изгуби търпение.

— Ами — поде пак Йерик — от любопитство... въъ... ами... въъ... се поразрових в библиотеката, в онази секция... секцията, където... как да кажа?...

— Където нямаш право да ходиш! — довърши ядосано Ганхаус. — Очевидно говориш за библиотеката, която е забранена за подчинените. Ще добавя строго забранена за хората от твоя вид!

Йерик започна обилно да се поти. Едри капки покриха челото му.

— Да... въъ... да, да, точно тази. Аз влязох случайно, но вижте... това е друга история... въъ... ако желаете, ще я обсъдим по-късно. Значи, за да се върнем на моите проучвания, открих, че... да кажем... Пазителите на маските са същества, избрани от Бялата дама, за да възстановят... да речем... да възстановят равновесието в света. Когато боговете са във война... какъвто е случаят сега... всички го знаем... това не е никаква тайна... те са, които... имам предвид Пазителите на маските, разбира се... които вземат нещата в свои ръце и трябва да отстранят опасността. Тяхната мисия е да възстановят равновесието между... въъ... между доброто и злото... и... мисля... да се притекат на помощ на жертвите от войната между боговете. Това, което преживяваме сега... ако мога да си позволя... е очевидно... въъ... едно крайно неравновесие! Вие несъмнено ще се съгласите... със... въъ... с мене, нали? Може би трябва да се опитаме да... да... да речем... да открием този Амос Дарагон и да го помолим да ни помогне. Легендата за ключа е... според мен... единствената възможност, която имаме... да кажем... подръка. Трябва да заложим на нея и да натоварим този... този велик мъж да разреши проблема ни! Какво... мислите за това?

Мертелус, впечатлен от чутото, заяви:

— Мисля, че вече имаме план. Все пак трябва нещо да изясним. Кой ще се заеме да открие този Дарагон и да го доведе тук?

След кратко размишление тримата съдии едновременно вторачиха погледи в главата на Йерик. Той бързо схвана, че очевидно е

посочен за изпълнител на тази мисия, понечи да изпротестира, ала... твърде късно.

— Одобрявам този избор — изрече Ганхаус, сочейки секретаря с пръст.

— Подкрепям това предложение от все сърце — иронично добави Корилион.

— Мъдростта ви е неизмерима, скъпи приятели — със смях се включи Мертелус. — Присъединявам се към вашето решение и с голямо прискърбие ще се разделя с един действително безупречен секретар. Това е мигът на истината за теб, скъпи ми Йерик! Ако извършиш мисията си успешно, ще те освободя от хилядолетното ти наказание в полза на правосъдието и ще те изпратя направо в рая, както ти искаше. Но ако не успееш, ще обитаващ някоя тъмница до края на дните си!

Тримата съдии станаха от местата си, като едва сдържаха усмивките си. Бяха намерили нещо като решение и разполагаха с един наивник, който да свърши мръсната работа. Преди да излезе с Корилион, Мертелус се обърна към секретаря си и му нареди строго:

— Тръгваш още довчера! Ще известя Харон, капитана на кораба, който пътува по Стикс. Ще се свържа и с барон Самди, за да ти издаде разрешително за качване на борда, което ще предадеш на този... този... Амос еди-кой си! Така той безпрепятствено ще стигне до нас!

Ганхаус последен напусна помещението. Преди да затвори вратата, той със задоволство прошепна на Йерик:

— Чудесно, чудесно го изигра! Двамата ми колеги паднаха в клопката. Преметнахме ги! Когато Сет освободи от ада моя брат, убиеца Уриел, ще премахнем Амос Дарагон, този загубен Пазител на маските, и аз ще запазя ключа за Браха за себе си. Ако провалиш мисията, кълна се, че скъпо ще ми платиш!

Съдията излезе, като затръшна вратата. Йерик, чиято глава тържествено стърчеше в средата на масата, въздъхна:

— Имам дарбата да се набърквам където не трябва! Във всички заговори все аз... как да кажа... върша мръсната работа! На този свят наистина няма справедливост!

2

ПРАТЕНИЦАТА НА БАРОН САМДИ

От няколко месеца Амос живееше в укрепения град Берион. Заедно с родителите си Урбан и Фрила той заемаше най-люксоznите стаи в замъка. Владетелят на града Жюно, кралят-готвач, както свойски го наричаха, с неприкрита гордост се назоваваше техен домакин. Общите им приключения с горгоните в Брател велики бяха създали непоклатими връзки между него и семейство Дарагон.

В една прохладна септемврийска утрин Амос кротко спеше в стаята си, когато приятелят му Беорф нахлу като ураган. Видимо разтревожен, дебеланкото изрева:

— Ставай, Амос! Господарят Жюно те вика в двора на замъка. Не се бави, важно е!

Още неразсънен, Амос се надигна и светкавично се облече. Набързо среса дългите си коси, сложи обещата си с форма на вълча глава и нахлузи кожената ризница, подарък от майка му. Слънцето току-що се бе показало, когато Амос се появи на мястото на срещата, във вътрешния двор на замъка. Всички обитатели на крепостта вече бяха тук и нетърпеливо очакваха младия Пазител на маските. Любопитната тълпа стоеше в полукръг около нещо или някого. Готвачите коментираха полугласно, докато стражите, рицарите и стрелците на кралството стояха в бойна готовност. Конярите бяха като препарирани, а прислужниците трепереха и си разменяха тревожни погледи.

Напрегнат и готов да се хвърли в бой, Беорф вече стоеше на централния подиум, рамо до рамо с Жюно, владетел на Берион. Той изглеждаше видимо разтревожен и все още бе по нощна риза. Бонето му, в жълти и зелени шарки, му придаваше комичен вид. Отдалече приличаше на възрастен клоун. Всички погледи бяха насочени към центъра на площада. Амос лесно си проправи път в гъстата тълпа, която се разделяше пред него. Родителите му Фрила и Урбан

проследиха как синът им се присъедини към Жюно и Беорф на импровизирания подиум.

Амос бързо схвана какво става. В средата на множеството се бяха скупчили двадесетина мъже, гордо изправени и съвършено неподвижни. Кожата им беше черна като нощта, а по телата им имаше великолепно рисунки с ярките цветове на войната. Тези воители, дошли незнайно откъде, бяха с бръснати глави и носеха огромни накити от злато, скъпоценни камъни и животински кости. Те бяха леко облечени с дрехи от животинска кожа, които откриваха свободно мощните им мускули и дълбоките им бойни белези. Имаха широки и плоски носове, плътни месести устни, кървясали очи и остри зъби. Босоногите мъже бяха праметнали гигантски копия, а до тях се бяха излегнали пет черни пантери с провесени езици. Изумен, Амос прошепна:

— Искал си да ме видиш, Жюно? Какво става?

Владетелят му отговори с тих и неспокоен глас:

— Не аз! Те искат да те видят, приятелю! Пристигнаха пред вратите на града тази сутрин и изрично поискаха да се срещнат с теб. Това сигурно са демони, бъди много предпазлив! Погледни само котките им, гигантски са! Ако нещата тръгнат на зле, рицарите ми са готови за атака. При най-малък знак на враждебност ще ги изпратят право в ада!

Амос се обърна към приятеля си Беорф и му кимна. Той веднага разбра какво се очаква от него. Верният другар по приключения на младия Пазител на маските беше беорит, от народа на човеко-животните. Той притежаваше дарбата да се преобразява в мечка. Не само телосложението му, което напомняше бърчонка, но и веждите, склучени над носа, и широките русоляви бакенбарди, както и космите по дланите допълнително издаваха принадлежността му към расата на човеко-животните. Беорф слезе от подиума с Амос и застана на крачка зад него, готов да се превърне в мечка и да скочи.

— Аз съм този, когото търсите — заяви Амос с дружелюбен тон.

Чернокожите воители се спогледаха и бавно се дръпнаха настрана. Тогава всички видяха в центъра на групата момиченце на около дванадесетина години, което тръгна с горда походка към Амос. До този момент никой не го беше забелязал. Кожата му беше с цвят на абаносово дърво. Косите му, много дълги и сплетени на плитки, почти

докосваха земята. На шията, кръста и китките си детето носеше бляскави златни накити. Широките гривни, красивият колан с фино преплетени нишки, майсторски изработената огърлица и тежките обеци му придаваха вид на истинска принцеса. Беше прекрасна. Дискретен накит с удължена форма пронизваше носа ѝ между ноздрите. Момиченцето носеше черна кожена пелерина и рокля от леопардова кожа, през която се виждаше пъпът му, украсен с позлатен накит, инкрустиран със зелен камък. Момичето спря пред Амос, погледна го право в очите и изрече:

— Аз съм Лолия, кралица на племето на догоните. Извървах много, много дълъг път от родната ми земя дотук, за да се срещна с вас. Барон Самди, моят бог и духовен водач, ми се яви и ми нареди да ви предам това.

Кралицата щракна с пръсти. Един от тъмнокожите воители пристъпи и постави в краката ѝ дървено ковчеже. Тя предпазливо го отвори. Зрителите, у които любопитството надделя над страха, се струпяха, за да зърнат тайнствения подарък.

— Вземете го! — тържествено обяви Лолия и почтително се поклони. — Сега това е ваше!

Амос се наведе над ковчежето и извади оттам великолепна маска. Присъстващите нададоха вик на възхита. Тя беше от чисто злато, имаше образа на мъж, чиято брада и коса бяха като пламък. Изумен, но и очарован от маската, Амос попита:

— Наистина ли ми подарявате тази маска? Тя е прекрасна!

— Този предмет принадлежи на моето семейство от... от много поколения — отвърна младата кралица след кратко колебание. — Много отдавна един от предците ми дори е бил Пазител на маските. С този дар аз ви предоставям силата на огъня. Надявам се, че ще я използвате по подобаващ начин, защото е безценна. Тя не може да ви бъде полезна без магическите си камъни, но вие несъмнено знаете това.

— Да — отвърна Амос. — Сега нося маската на въздуха. В нея е инкрустиран само един камък. Благодарение на това имам известно влияние върху вятъра.

— И в момента ли я носите? — запита младата кралица.

— Да. Маските напълно се сливат с лицето и стават невидими.

— Тогава вашето търсене започва. Трябва да откриете още две маски и петнадесет камъка.

— Но аз съм само на дванадесет години! — възкликна момчето през смях. — Пред мен има доста време!

— Мога ли нещо да ви попитам?

— Да, слушам ви.

— Предполагам, че изглеждаме малко необичайно за вас, а това може да ви отблъсне. Знайте, че сме тук като приятели. Догоните са миролюбив народ и вие няма от какво да се боите. Както вече ви казах, изминахме дълъг път, докато ви открием и...

Жюно бързо се намеси:

— Разбира се! Знам, че сте уморени. Нека се представя! Жюно, владетел на Берион, а вие сте мои гости. Да им се дадат най-хубавите стаи в замъка! — заповяда той на прислугата. — Тази вечер ще организираме пиршество в чест на нашите гости! Да се приготвим за празника и не се безпокойте, лично ще се погрижа за угощението! Рицари, гледайте на тези тъмнокожи мъже като на ваши приятели! Нека побързаме, горките хора сигурно са изтощени и гладни. Може би довечера ще ни научат на някои от техните песни и танци. Е, ще му дойде времето, нали? Ще намерим и място за гигантските ви котки. Господа Рицари на равновесието, тръгвайте! Изпълнявайте заповедта!

Всички обитатели на замъка радостно заръкопляскаха. Страховете им се бяха разсеяли. В този шумен изблик на въодушевление Лолия, изоставила официалностите, се наведе към Амос и с тревога му прошепна:

— Трябва незабавно да говоря с теб насаме. Наближават разни събития, а разполагаме с твърде малко време.

Амос кимна утвърдително и прошепна няколко думи на Беорф. Беоритът тутакси се озова при Жюно, за да поиска разрешението му да използват тайната стая на замъка. През това време Амос и Лолия незабелязано се измъкнаха от тълпата.

* * *

— Тук можем да говорим на спокойствие — каза Амос на Лолия.

Бяха поели по скришен проход, който ги заведе право в стаята за тайни съвещания на Рицарите на равновесието, съставляващи армията на владетеля Жюно. Само неколцина привилегирани знаеха това място. Помещението беше сравнително малко. Мебелировката му се състоеше от шест стола и една правоъгълна маса. Беорф влезе в стаята с една прислужница. Тя носеше огромна кошница, пълна с плодове, орехи, сушено месо и хляб, сложи я в средата на масата и веднага си тръгна. Беорф затвори вратата след нея и седна до Амос.

Лолия се усмихна с облекчение. Пусна на пода черната си пелерина, свали накитите, разплете косите си и ги вдигна на огромен кок. После скочи направо върху масата и зарови глава в храната. Придърпала кошницата между краката си, тя лакомо поглъщаше ястията, като едва си поемаше дъх. Двете момчета зяпнаха пред неочакваната гледка. Момиченцето захапваше плодовете и се тъпчеше с хляб, като издаваше доволни звуци. Пред очите им малката нежна и деликатна кралица се бе превърнала в изгладняло животно, което трескаво поглъща храната си. С широка усмивка Беорф се обърна към Амос:

— Ето такива момичета харесвам, приятелю!

— Да почваме и ние, а? — попита Амос.

— Напред! — отвърна Беорф.

Двете момчета скочиха върху масата и започнаха да се тъпчат заедно с Лолия. Очарована от това, че вече не е сама, тя започна да пъха в устата на Амос гроздови зърна, докато с другата си ръка се тъпчеше с орехи. Дори се съревноваваше с Беорф за това кой може да натъпче повече храна в устата си. Беоритът спечели с малка преднина. Трите хлапета се забавляваха до полуда, като се правеха на всеядни ламы, подхвърляха си хапки и шумно се оригваха.

Когато вечерята свърши, Беорф падна от масата и се изтърколи на земята. С препълнен търбух, той потъна в дълбок сън на добре нахранен мечок. Разкопчал колан, Амос се бе отпуснал върху един стол, с повесени ръце и вдигнати върху масата крака. Лолия, сита и просната доволно върху масата между остатъците от плодове и орехови черупки, се обърна към него:

— Толкова бях гладна! Не можеш дори да си представиш! Не бях хапнала нищо от цяла седмица. С хората ми свършихме всички запаси. Днес ядох като кралица! Отдавна не съм се забавлявала така. Аз съм на

единадесет години и се уморих да бъда господарка. Откакто родителите ми умряха, аз управлявам моя народ. Вече нямам право да се смея, да си играя и да се закачам. Мразя церемониите и...

Лолия млъкна, вдигна глава, за да се послуша по-добре, и попита:

— Чуваш ли този шум, Амос? Какво е това? Сякаш ръмжи някакъв див звяр!

— Не се бой, това е Беорф, който хърка — изсмя се Амос.

— Това е ужасно! Винаги ли е толкова шумен, докато спи?

— О, това е нищо. След няколко минути няма да можем да се чуваме, докато говорим! — отвърна момчето, като се заливаше от смях.

Тъмнокожото момиче се обърна по корем и пропълзя до Амос. После сплете ръце, опря брадичка върху тях и сериозно каза:

— Сега да поговорим за някои важни неща. Не знам откъде да започна! Така... сигурно знаеш, че има различни видове магия?

— Разбира се, това ми е известно — отговори Амос.

— Пазителите на маските като теб имат власт над природните стихии, нали? — запита момичето.

— Точно така — потвърди момчето. — Четири маски: на земята, на водата, на въздуха и на огъня. В действителност тяхната магическа сила се дължи на камъните на могъществото и силата.

— Е, аз пък владее енергията на мъртвите — продължи младата кралица. — Правя нещо като магия, която при нас се нарича вуду. Мога да омагьосвам, да зомбирам, да правя бяла и черна магия, но най-добра съм в общуването с духове. Моят духовен учител е един бог, който се нарича барон Самди. От него знам, че светът на мъртвите се опитва да се свърже с теб. Някой иска да говори с теб. Затова съм тук. С моите умения трябва да ти отворя вратата, която води към света на невидимото.

Амос бързо бе възвърнал сериозността си, докато слушаше Лолия. Той попита:

— Знаеш ли нещо повече за това? Твоят учител барон Самди не ти ли каза още нещо?

— Това е всичко, което знам — отвърна момичето. — Той ми се яви в един сън и ме помоли да ти донеса маската. После, напътствайки ме в сънищата, ме доведе дотук. Заедно с пазачите ми прекосих много страни и преодолях много препятствия, докато те открия. Още малко и

ще трябва да отворя тази прословута врата, но засега... Чакай тук, нека взема костите.

Лолия слезе от масата и сграбчи пелерината си. Оттам измъкна пъстра торбичка. Младата кралица седна до Амос и отбори кесийката, откъдето изпаднаха седем костици със странни форми.

— Затвори очи, Амос — каза тя. — Ще се опитам да разгадая бъдещето ти.

Кралицата на догоните постави палците си върху клепачите на момчето. После докосна с глава челото му. Амос усети как го залива гореща вълна. Докато Лолия се концентрираше и произнасяше неразбираеми слова, той напълно се отпусна. Внезапно момчето се дръпна, взе костите с една ръка и с все сила ги запрати към стената, като изкрещя някакво магическо заклинание, а после се укроти.

— Виж, Амос — посочи тя костиците на пода. — Положението, което са заели, ми подсказва много неща. Скоро ще се изправиш пред някакъв заговор. Някой иска да си послужи с теб, за да причини гибелта на този свят. Виждам съвсем ясно, че ти няма да можеш да се възползваш от уменията си, за да победиш враговете. Твоят ум и находчивост ще бъдат твоите оръжия. Трябва също да послушаш и сърцето си, за да стигнеш... почакай... да стигнеш до едно дърво. Не се доверявай никому, дори и на мен. Виждам и една лоша вест. В приключението, което ще предприемеш, ще загубиш приятел. Трябва да знаеш, че това същество ще се пожертва за теб, за да изпълниш мисията си.

Разтърсен от това разкритие, Амос попита:

— Знаеш ли името на този приятел?

— Не. Знам само, че някой, когото много обичаш, ще намери смъртта си. Някой много близък.

Момчето потъна в мълчание. Погледът му, както и този на Лолия, бавно се сведоха към Беорф, който продължаваше да хърка безгрижно.

3

РИТУАЛЪТ

От една седмица Лолия и нейните воители живееха в замъка на Берион. Догоните вече бяха привикнали с обичаите в тази далечна страна, но присъствието им подхранваше слухове и сплетни в града. Жителите, които досега не бяха виждали хора с черен цвят на кожата, разправяха най-невероятни измишльотини, някои от които бяха чисти клевети. Страняха от тях, а техните бойни татуировки им правеха огромно впечатление. Най-тесногърдите разправяха, че това били дяволи, пратени на Земята, за да завладеят града. Огънят на пъкъла ги бил овъглил и катраненочерната им окраска била оставена като отличителен белег.

Но Жюно бе взел мерки и бе наредил на глашатая си да предупреди всички поданици за присъствието на високопоставените гости. Пак през устата на своя говорител той бе наредил на населението да се отнася с подобаващо уважение към странните воители. Ала по-лесно е да пробиеш в непристъпна крепост, отколкото в сляпото невежество и малцина обърнаха внимание на това послание. Жените забраняваха на децата си да напускат домовете. Мъжете се събираха по кръчмите и крояха планове как да ги прогонят.

Догоните долавяха тази враждебност, когато се разхождаха из Берион, затова предпочитаха да си стоят в замъка. Това още повече подхрани слуховете и навсякъде по улиците, къщите и на пазарския площад вече се говореше, че тези мъже тайно са превзели града. Разправяха също, че владетелят Жюно, пленник на непознатата магия, бил подписал договор с боговете на злото, според който всички негови поданици трябвало да бъдат погубени. Надигаше се лавина от страх и за да я предотврати, Жюно си налагаше да се разхожда ежедневно из града, за да успокои съгражданите си. Но всеки негов призив за приятелство с догоните беше разбираан превратно. Представителят на гилдията на търговците дори го обвини, че заговорничи със силите на злото. Всеки ден владетелят се връщаше в замъка все по-отчаян и

разтревожен. Глееше бунт, който постепенно подкопаваше доверието на берионците в техния господар.

— Какво да сторя? — попита Жюно, след като сподели този деликатен проблем с Амос. — Знам, че си твърде млад, приятелю, но макар и на дванадесет години, ти си по-мъдър от повечето мои белобради съветници. Усещам как бавно губя контрол над положението. Имам нужда от помощта ти. Искам да удовлетвори желанието на населението, но същевременно не мога да прогоня гостите си. Предложих им гостоприемство, а когато давам нещо, никога не си го искам обратно.

— Трябва незабавно да намерим решение — отвърна Амос. — От три дни се опитвам да говоря с Лолия, но тя стои затворена в стаята си и не иска да излезе. Вече не се храни. Не знам какво става. Няколко часа преди да изчезне в стаята си, я сварих да яде камъчета в двора на замъка. Изглеждаше като див звяр, който замисля някаква злина. Лолия си говореше сама, като непрекъснато повтаряше името Кюр. Нямам представа кой е той. Разговаряше с него, сякаш е пред очите ѝ. Едва я докоснах по рамото, а тя ме отблъсна яростно и дори изръмжа. Оттогава не съм я виждал. Всички догонски воители изглеждат съвършено нормални, макар че кралицата им като че ли не се чувства много добре. Помолих Беорф да бди край вратата на стаята ѝ. И аз не знам какво да сторим, Жюно. При първата ни среща тя ми разказа за своя духовен водач, барон Самди, за когото според нея трябва да извърша нещо. Светът на мъртвите искал да се свърже с мен. Нещо повече, тя почти ми предрече смъртта на Беорф. Съвсем откровено Лолия ми каза също да не ѝ се доверявам. Вече не знам какво да мисля за всичко това. Имам лошо предчувствие. Трябва да ти призная, Жюно, че вече нямам същото доверие в Лолия. Нейната двойственост ме смущава. Намирам я за странна, прекалено спонтанна и непредвидима.

— Знаеш ли, Амос — подхвана Жюно, — че тя подгонила един от готвачите с нож? Искала да го убие, защото бил предател. Крещяла, че има лоши очи. Не знам какво означава това, но бяха нужни трима от моите хора, за да ѝ попречат да извърши убийство. Когато е разгневена, тя е силна и могъща... Същински звяр!

— Един ден моят баща ми разказа една история, която ми се струва подходяща за нашата ситуация. Три риби плували спокойно в

едно езеро, когато забелязали рибарска мрежа. Първата предусетила опасността и веднага напуснала това място.

Другите две не ги било грижа и скоро се озовали в клопката. Едната от двете риби разбрала колко критично е положението, обърнала се по гръб и се направила на умряла. Рибарят искал да занесе на семейството си пресен улов, хванал я и я хвърлил на брега. С умели движения с опашката рибата се примъкнала до езерото и така спасила живота си. Преодоляла опасността с хитрост. Третата риба, която била неспособна да предвиди как ще се развият събитията, свършила в тигана на рибаря. Поуката от тази история е проста: хората, които не са прозорливи или находчиви пред лицето на опасността, винаги свършват живота си в нечий стомах.

— Аз — заяви Жюно — никак не се доверявам на това момиче, макар да е кралица. Представяш ли си, тя коли пилета, за да гадае бъдещето по техните вътрешности. На два пъти го е направила пред моите прислужници, а след това се заключвала в стаята си. Една от тях ми го каза.

В този момент Амос вдигна очи към звездното небе. Двамата с Жюно се намираха във вътрешния двор на замъка. Момчето каза:

— Нещо ми подсказва, че тази вечер ще имаме вести от Лолия. Погледни, Жюно, има пълнолуние и блясъкът на звездите е особено силен. Имам лошото предчувствие, че през тази нощ ще умра.

Тъкмо тогава при тях се втурна Беорф. Беше задъхан и силно възбуден.

— Тя излезе от стаята си! — извика той. — Лолия тръгна към града с хората си!

Двете момчета и владетелят бързо напуснаха замъка. На пазарския площад Лолия и нейните воини вече бяха запалили голям огън. Нашарени и облечени в тигрови кожи за случая, догоните обкръжиха огъня и започнаха да думкат. Имаха големи барабани и множество други малки ударни инструменти. Жителите на Берион, въоръжени с гребла, лопати и търнокопи, предпазливо се приближаваха към необичайното сорище.

Тътенът на барабаните бавно се засилваше. Застанала боса край огъня, Лолия започна да танцува. Беше облечена в жълта ритуална роба, а на колана си носеше дълъг нож. Лицето ѝ бе нашарено с бяло. Отдалече приличаше на мъртвешка глава. Жюно заповяда на рицарите

си да бъдат готови да задържат тълпата или да укротят гостите. Втрещени, Амос и Беорф се спогледаха без думи. Биенето на тъпаните ставаше все по-настойчиво и ритъмът на танца се ускори. Жюно се наведе към Амос:

— Спомних си твоята история с рибите и мисля, че мрежата е хвърлена и вече е твърде късно да бягаме. Надявам се на твоята находчивост, за да ни измъкнеш, приятелю.

— Не ми остава друго, освен да се престоря на умрял — пошегува се Амос.

Скоро ритъмът на барабаните завладя целия площад. Движенията на младата кралица бързо хипнотизираха присъстващите. Никой не можеше да помръдне. Жителите, както и рицарите, наблюдаваха спектакъла в пълно вцепенение. Волята им ги бе напуснала, а омагьосващият звук от инструментите ги приковаваше на място. Изведнъж, незнайно как, всички започнаха да отмерват ритъма с крак. После, също като пленници на музиката, бавно се размърдаха. Звукът проникваше в тях, завладяваше съзнанието им. Лолия скачаше, крещеше и движенията ѝ ставаха все по-бързи.

Луната, кръгла и светла, се покри с черна пелена. Почти напълно омагьосан от танца, Амос схвана, че това е лунно затъмнение. До него танцуваше Беорф, наполовина човек, наполовина мечка. Дебеланкото беше изпаднал в транс и се мятеше на всички страни като риба на сухо. Всички около Пазителя на маските сякаш бяха загубили разсъдъка си. Жюно, размахал ръце, танцуваше без задръжки, а много от рицарите му се търкаляха по земята.

В мига, когато луната изчезна от небесния свод, Лолия внезапно спря и посочи Амос с пръст. Привлечено от необяснима сила, момчето премина през тълпата и се присъедини към кралицата в средата на кръга на догоните, до големия огън. Лолия извади церемониално ножа от калъфа. Барабаните млъкнаха. Магията секна и зрителите спряха да танцуват. Пред очите на тълпата, която бавно възвръщаше разума си, Лолия свирепо намушка Амос в корема и извика:

— Вратата е отворена!

Пазителят на маските усети силна пареща болка да го пронизва от край до край. Фрила Дарагон нададе вик на ужас, когато видя единствения си син да се свлича на земята. Амос чу сърцето си да бие... няколко удара... все по-слаби и по-слаби, а после спря.

Рицарите се спуснаха към догоните, за да ги обезвредят. Ала те не оказаха никаква съпротива. Урбан Дарагон се хвърли към сина си, докато Жюно, парализиран от разигралата се сцена, заекваше:

— Трябваше да се досетя... Трябваше да знам...

Потънала в сълзи, Фрила се добра до мъжа си. Урбан, ридаещ край безжизненото тяло на детето си, вдигна глава и промълви с неизразима болка:

— Той е... той е мъртъв!

В този момент отекна мощният и яростен рев на младия мечок. С мощен скок Беорф се хвърли върху Лолия и с един удар на лапата си я просна на земята. Докато се готвеше да я захапе за гърлото, тъмнокожата кралица успя да прошепне:

— Това беше единственият начин да премине... Той не е мъртъв наистина... Повярвай ми!

Докато Беорф затваряше паст, предвкусвайки кръвта на жертвата си, луната отново се появи на небето. Жюно ревна:

— Хвърлете ги зад решетките! Кралицата да е сама! Завържете я!

Младият беорит разхлаби хватката си и изхриптя в ухото на момичето:

— Ще те накарам да си платиш за това, което направи! Кълна ти се, ще си платиш!

4

СТИКС

Амос се събуди от силен аромат на цветя. Кихна с все сила и отвори очи. Когато се огледа, момчето осъзна, че е легнало в дървена кутия. Рози, нарциси, огромни красиви лилии и няколко карамфила бяха отрупали неудобното му легло. Амос надигна глава и видя лицата на майка си и баща си. Наведени над него, те плачеха неутешимо. Точно зад тях стоеше Жюно. Очите на владетеля на Берион бяха зачервени и трескави.

Амос стана и съзря Беорф. Той бе седнал на земята, облегнат на надгробен камък. Дебеланкото гледаше небето отнесено. Устните му помръдваха. Сякаш говореше на някой, който не беше тук. Десетки хора, които Амос познаваше добре, ходеха насам-натам из гробищния парк на Берион. Пазителят на маските скочи на крака и разбра, че това поклонение е организирано заради него. Малко уплашен и потиснат при вида на всички тези скърбящи хора, Амос си каза през смях: „всички мислят, че съм умрял! А пък аз никога през живота си не съм се чувствал така добре!“

Изправен в ковчегата си, момчето обяви присмехулно:

— Извинете ме, но... погребението ми се отлага за по-късно!

Никой от присъстващите не реагира. Никой не показва, че го е чул. Амос повтори, озадачен и разтревожен:

— Тук съм, не съм умрял! Това шега ли е или какво? Татко! Майко! Тук съм, жив съм!

Хората наоколо се държаха така, сякаш го нямаше. Когато слезе на земята, Амос видя, че тялото му си лежи в дървения ковчег. Той подскочи с вик. Погледна невярващо още веднъж, този път по-съсредоточено. Това наистина беше самият той. Момчето съвсем ясно виждаше дългите си сплетени коси и обещата с форма на вълча глава. Беше облечен в кожената ризница, изработена от майка му, и ръцете му бяха скръстени върху гърдите.

Изведнъж Амос се сети за ритуала на Лолия. Спомни си танца, огъня, лунното затъмнение и барабаните на догоните. Припомни си и ножа на младата кралица и отново за миг преживя собствената си смърт. Когато вдигна поглед и се огледа, Пазителят на маските установи, че околният пейзаж не беше съвсем същият. Цветовете на дърветата бяха по-бледи, по-замъглени, небето беше бледосиво. А тялото му беше почти прозрачно, като на привидение. Момчето вдигна ръка и се опита да създаде вятър. Безуспешно. Опита отново — пак нищо. Очевидно Амос бе загубил магическите си умения.

„Така значи — помисли си той, — изглежда, предсказанието на Лолия се сбъдва!“

Младата кралица му бе казала: „виждам съвсем ясно, че няма да можеш да се възползваш от уменията си, за да победиш врага. Твоят ум и находчивост ще бъдат твоите оръжия“.

Амос изтича при Беорф. Хвана го за раменете и извика:

— Беорф, тук съм, не съм мъртъв! Чуй ме, Беорф, духът ми е жив, не знам в кой свят се намирам, нито какво да правя. Иди да помолиш Лолия да...

Беорф пусна една сълза и внезапно стана. Без да обърне каквото и да е внимание на думите на приятеля си, той тръгна към ковчега с тежка въздишка. Амос се опита да му попречи, като застана пред него. Дебеланкото без никакво усилие премина през тялото му. Той тръгна по петите му, като го призоваваше:

— Беорф, спомни си! Не може наистина да съм умрял! Казах ти какво ми наговори Лолия за новата ми мисия... Чуй ме! Спри, Беорф, и ме чуй!

Младият беорит се облегна на ковчега, за да погледа за последен път приятеля си. Скоро щяха да го спуснат в земята. Гробарите бяха тук. По време на церемонията преди погребението Жюно дълго бе разказвал за своето първо и последно приключение с Амос. В ушите на Беорф още звучаха думите на признателност и почит, които владетелят на града бе произнесъл за своя най-добър приятел. Тези слова бяха пропити от неизразимо възхищение. Той бе разказал за събитията от Брател велики, и особено за хитроумната схватка с горгоните и базилиска. Бе разказал и за гората Тарказис, за срещата им с феите и за това как Амос бе успял да върне детството му.

Тази история възкреси красиви спомени у Беорф. Сякаш видя как Амос се изправя срещу Йон Пречистващия, после как побеждава в жребия на истината. Сега дебеланкото се чувстваше много самотен и последните му мисли бавно се отклониха към Медуза, най-прекрасната от горгоните. Тя също бе мъртва. Беоритът усети, че гърлото му се стяга, а очите му отново плувват в сълзи. До него Амос безуспешно се опитваше да го заговори.

— Пак ти обяснявам, Беорф! Лолия ми каза, че светът на мъртвите искал да се свърже с мен. Каза също, че трябва да отвори някаква врата! Чуй ме, да му се не види, направи усилие! Беорф, това, което става, е част от нейния план! Помниш ли, когато ядохме тримата, Лолия ми говореше за разни магии? Не, ти няма как да знаеш, защото спеше! Винаги заспиваш в най-неподходящия момент!

Вече затваряха ковчега. Обзет от паника, Амос видя как гробарите заковават капака. Фрила Дарагон избухна в ридания до мъжа си. Младият Пазител на маските напразно се опита да каже нещо на родителите си. Пробва да изпрати сферата на словесното общуване с магическите си умения. Невъзможно. Душата му се намираше в друго измерение и въздухът не му се подчиняваше. Амос завика, започна да скача и се опита да прекатури няколко надгробни плочи. Отново без резултат. Родители и приятели, потънали в сълзи, стояха като вкаменени и гледаха как гробарите бавно запълват ямата с пръст. Амос присъстваше на собственото си погребение, безсилен да се намеси.

Когато всички се запътиха към изхода на гробищата, за да се приберат в града, Амос тръгна след Беорф. Продължи да му говори, да го моли безспир да отиде и да разпита Лолия. Но дебеланкото беше като оглушал. Амос напразно викаше в ухото му, риташе го и го наричаше как ли не. Беорф не реагираше, а мълчаливо плачеше. Когато понечи да прекрачи вратите на гробището, Амос рязко бе отхвърлен назад. Някакво силово поле го задържаше на това място. Изумен и отчаян, той опита отново. Пак безуспешно.

Обезсърчен, Амос направи усилие да попречи на Жюно да излезе. Грабна една изоставена лопата и му нанесе силен удар. Ала в ръцете на момчето лопатата също бе станала прозрачна и въздушна. И естествено Жюно не усети нищо. В състояние на пълна безпомощност младият Пазител на маските видя как родителите му и приятелите се

отдалечават. Пленник на гробището, той се върна при надгробния си камък, където гробарите прибираха инструментите си.

Амос дълго стоя неподвижен до гроба си, недоумяващ как да се измъкне от тази безизходица. Замисли се за разказа на Лолия, за предсказанията ѝ. Първо, трябваше да се справи с предстоящата си мисия, без да използва магическите си умения. После, трябваше да послуша сърцето си, когато решава как да постъпи. И накрая — трябваше да преживее смъртта на свой приятел. На Амос му беше трудно да осмисли тази гадателска бъркотия.

Докато Пазителят на маските се опитваше да подреди мислите си, погледът му се спря на една река, която минаваше кажи-речи през средата на гробището. Слисан, той приближи до брега, за да се увери, че това не е халюцинация. Наистина беше река! Никога през живота си не я бе виждал. Водите ѝ изглеждаха дълбоки и мрачни. От нея на тежки талози се разнасяше ужасна воня. Реката течеше бавно, като гъста каша. На повърхността ѝ периодично се появяваха големи мехури, които изпускаха струя зелен дим. Съвсем близо до Амос имаше кей, който напомняше кейовете в родното му кралство Омен. Тамошните рибари ги използваша, когато трябваше да возят пътници.

Амос тръгна по кея. В края му видя камбана, от която висеше дълго въже.

„Както е тръгнало — помисли си той, — не ми остава друго, освен да ударя камбаната и да чакам! Може би ще привлече нечие внимание!“

Камбанният звън отекна в цялото гробище, а след това отново се възцари тишина. Амос опита пак. Напразно. Обезкуражен, той се обърна, за да се върне на брега. В този миг се надигна силен вятър. Момчето извърна глава и съзря пристигащ кораб. Огромният тримачтов ветроход, широк почти колкото реката, бързо идваше към него.

Корабът беше в плачевно състояние. Корпусът му, надупчен от десетки оръдейни снаряди, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разпадне. Старият военноморски кораб носеше белези от многобройни битки, димяща жар, сажди и огромни кървави следи. Платната висяха на парцали, главната мачта бе прекършена на две, а фигурата на носа, представляваща сирена, беше без глава. Призрачният кораб забави ход и спря точно пред момчето. Два скелета

чевръсто скочиха на кея и прибързаха въжетата. Вцепенен от страх, Амос си рече: „Май наистина привлякох вниманието на... на някого“.

Двата скелета, като добри моряци, си свършиха работата. Те стърчаха безмълвни, с въжетата в ръце, и оглеждаха момчето. Пред Амос тежко се стовари корабният трап^[1]. Един зле облечен старец с мрачно и зловещо изражение слезе и се запъти към него. Без каквато и да е емоция той извика:

— Името ти?

— Амос... ъъ... Амос Дарагон, господине.

Старецът, със сива кожа и зелени устни, извади от една чанта книга с дебела кожена подвързия. Прелиства я известно време, после с явно нетърпение кресна пак:

— Повтори си името!

— Амос Дарагон — повтори момчето.

— Името ти го няма тук! — изрева мъжът. — Махай се, сополанко, ти още не си умрял!

Тъкмо тогава, докато капитанът се готвеше да се върне на борда, по корабния трап слезе друг странен персонаж. Изглеждаше нервен и носеше главата си под мишница. Той се приближи до стареца и му рече:

— Имам специално нареждане... да речем... писмо от барон Самди, за да подсигурия... как да кажа... пътуването на господин Амос Дарагон. Вижте този документ!

— Много добре — измърмори старикът, когато прочете писмото. — Този документ съвсем ясно ми показва, че вие сте напълно мъртъв — викна той на Амос. — Аз се казвам Харон и ще бъда вашият капитан. Трябва да платите пътуването! Веднага!

— Много съжалявам, но нямам пари! — отвърна учудено момчето.

Човекът, който носеше главата си под мишница, пристъпи напред.

— Добър ден, господин Дарагон. Аз съм Йерик Свенкхамър и трябва да подсигурия... да речем... доброто протичане на вашето пътуване до Браха. Погледнете внимателно в... как да кажа... там... под езика ви... да речем... да... в устата ви, със сигурност се мотае една монета. Често се случва... как да кажа... хората да си държат там

малко пари, за да платят на капитан Харон за услугата му. Това е стара традиция във... във... ами... при много народи!

Амос бръкна с пръсти в устата си и с удивление намери вътре златна обеща. Момчето веднага разпозна обещата на Лолия. Вероятно младата кралица я бе пхнала под езика му по време на онзи ритуал. Макар че не бе наясно как е могъл да запази бижутото през цялото това време в устата си, без да го усети, Амос го подаде на Харон.

— Благодаря — изсмя се капитанът. — Наслаждавайте се на последното си пътуване!

— Елате, господарю Дарагон, елате! — Йерик хвана за ръка Пазителя на маските. — Мислех ви за по... да речем... как да кажа... по-стар, по-як и... да речем... по-скоро възрастен.

— Обяснете ми какво става! Трябва да разбера! — помоли го Амос, когато се качи на кораба, учуден, че го нарича „господар“.

— Добре, добре... Много е просто в крайна сметка. Търся ви от доста време. Всъщност моят господар, главният съдия на Браха, иска да се срещне с вас. Сега плаваме по реката на смъртта, тази, която наричат Стикс. Този там е Харон... но... но вие вече го познавате! Е, не много отдавна, но все пак... Аз съм секретар на Мертелус... Бивш крадец, на когото отрязаха главата. Впрочем това е очевидно, нали? Мертелус е съдия, главен магистрат на Браха, а това всъщност е... великият Град на мъртвите. Как да кажа?... Вие ще трябва да откриете ключа, който само живо същество може да отнеме, но проблемът е... там е работата, че... ние не знаем дали той наистина съществува! Тъй или иначе сега вие сте... да речем... мъртъв, но ще трябва да се върнете към живота! Ясно ли е? Някакви въпроси? Там е и барон Самди, без когото всичко това нямаше да се случи! Именно той ви изпрати Лолия... Ясно?

— Абсолютно нищо не разбрах от това, което ми казахте — отвърна Амос, изпаднал в пълно недоумение.

— Може би не съм най-подходящата личност, която... Впрочем... мисля, че е ясно. Нещо съм си загубил главата... Това е шега... Впрочем... разбирате ме, нали? Добре... всъщност... тъй или иначе, вярно е, че никога не съм бил много добре с... главата!

В този момент корабът потегли. Амос въздъхна, загледан в отдалечаващото се гробище на Берион.

[1] Подвижен мост, който се спуска при акостиране на кораба. —
Б.пр. ↑

5

РАЗКРИТИЯТА НА ЛОЛИЯ

В град Берион отново бе настъпил покой. Жюно се бе разкалял по подобаващ начин пред поданиците си. Бе признал погрешната си преценка и прекомерното си благодушие и берионците бързо простиха на господаря си. Всички знаеха, че кралството има владетел с голямо сърце и никой вече не спомена онзи злощастен бунт.

Всички догони бяха хвърлени в затвора преди погребението на Амос. След петдневния траур Жюно извика младата кралица в двора на замъка. Понеже не се знаеше докъде се простират магическите ѝ умения, доведоха я с оковани ръце и крака. Лолия с достойнство поздрави присъстващите, под дъжд от обиди, ругатни и клетви. След като настоя за тишина, Жюно заяви:

— Лолия, кралице на догоните, ние ви посрещнахме в това кралство, вас и хората ви, като приятели. Вие предадохте нашето доверие! В моята страна не наказваме убийството с убийство. Вие ще платите за гибелта на моя приятел Амос Дарагон. Осъждам ви на наказанието на феите от гората Тарказис. Пазителките на страната на Гуенфадрил ще ви накарат да танцувате и ще откраднат безценни години от живота ви. Ще влезете в тази гора като дете и ще излезете на петдесет години, стара като баба.

— Вие наистина ли мислите, че съм убила Амос Дарагон? — отрече очевидното Лолия.

Побеснял, Беорф извика:

— Всички видяхме как го уби! Сърцето му спря да бие...

— Той не е мъртъв! — гневно отвърна Лолия. — Сега ме чуйте добре, защото, ако не сторите нищо, приятелят ви рискува да загуби душата си. Не знам как да ви обясня... Аз действах по заповед на барон Самди. Той е мой учител...

— Чух достатъчно! — викна Жюно. — Отведете я в гората Тарказис! После ще изпроводим хората ѝ до границите на кралството. Нямам вяра на тази малка лъжкиня, която...

Внезапно Лолия нададе пронизителен вик и падна на земята, разтрисана от гърчове. Гледката беше такава, че никой от присъстващите не посмя да помръдне от страх дали не беше поредният ѝ магьоснически номер. С обърнати очи и пяна на уста, момиченцето трепереше с цялото си тяло и надаваше откъслечни стонове. Кризата продължи няколко минути. Когато се успокои, младата кралица бавно се изправи на крака. Избърса устните си и каза с дълбок, глъхнещ глас:

— Глупави човеци! Не умеете да слушате и вярвате на всичко, което ви предават несъвършените ви сетива!

— Що за магия е това? — настъпателно попита Жюно. — Хванете я!

Лолия избухна в плътен смях. Двама рицари се опитаха да я сграбчат, но ръцете им пламнаха в мига, в който я докоснаха. Двата хукнаха към чешмата в двора, виейки от болка. Момиченцето се усмихна злобно.

— Никой не може да хване барон Самди!

Кралицата на догоните вдигна ръце и сложи веригата, с която бяха оковани, в устата си. Пред невярващите очи на присъстващите тя изпраща като орехова черупка между зъбите ѝ. Само със силата на волята си след това разтопи металните халки, които придържаха краката ѝ.

— Чуй ме, владетелю Жюно, или ще изпържа цялата ти армия! — заговори Лолия с глас, който сякаш идваше от преизподнята.

Веднага след като тя произнесе тези думи, доспехите на рицарите се подпалиха. Ножовете и мечовете се нажежиха до червено. Мъжете се замяха във всички посоки, като се мъчеха да свалят броните си. Някои от присъстващите се опитаха да избягат, но дръжките на вратите на замъка опасно червенееха. Жюно извика:

— Спрете този цирк! Слушам ви!

— Чудесно! — започна момиченцето, като прекрати магията. — Ти виждаш Лолия, но тя вече не е тук. Взех назаем тялото ѝ, за да ти кажа нещо. Аз съм барон Самди, бог от един някогашен свят, който не познаваш. Имам много имена, много форми и силата ми е огромна.

— И какво очаквате от нас? — предизвикателно се провикна Беорф.

— Ето един, който не се бои от смъртта! — отбеляза баронът. — В очите ти се чете същата смелост като при баща ти и майка ти, млади

беорите. Човеко-мечките са силни и горди като теб. Именно аз посрещнах родителите ти в света на мъртвите, когато бяха живи изгорени от Йон Пречистващия.

— Радвам се да го чуя — отвърна Беорф дръзко и презрително. — А сега говори и се върни там, откъдето си дошъл!

Момиченцето се усмихна и продължи с гласа на барон Самди:

— Успокойте се! Амос Дарагон, Пазителят на маските, в действителност не е мъртъв. По моя заповед Лолия го изпрати в друго измерение. Бъдете по-мили с това дете! Никакви вериги повече и никакъв затвор! Това същество е надарено с голяма жизнена сила. Пътуването й до Берион беше дълго и трудно, половината от хората й измряха по пътя. Лично аз изработих в ковачницата на ада маската на огъня, която тя подари на Амос. В нейното семейство никога не е имало Пазител на маските, нито изобщо сред догоните. Лолия ви излъга, защото не биваше да разкрива истинските ни намерения, а трябваше да спечели доверието ви. Както поисках от нея, тя изпрати Амос Дарагон за Браха, великия Град на мъртвите. Нуждая се от него за една специална мисия. Но имам нужда и от вас! Ще ви кажа какво трябва да направите сега, за да върнете Амос Дарагон към живота. Бързо изровете тялото му и го занесете в пустинята Махикуи. Там, в средата на пясъците, има една пирамида, на която само върхът се подава над земята. Трябва да влезете през една врата, но единствено Лолия знае как да задвижи механизма й. Ще положите тялото на Пазителя на маските в центъра на пирамидата. Лолия ще ви води по целия път. Тялото на момчето трябва да бъде там по време на следващото слънчево затъмнение, което ще настъпи точно след два месеца. Нямайте време за губене. Мнозина от вас ще умрат в това пътешествие. Не се доверявай на никого, Жюно! Някой тук, в двореца, иска да ти навреди. Приютил си шпионин. Сега тръгвам... Не губете време! Беорф! Пак ще се видим... До скоро!

В този момент духът на барон Самди напусна тялото на Лолия и тя се строполи в безсъзнание на земята. Беорф хукна с все сила към гробищата. Там се преобрази на мечка и започна трескаво да разравя пръстта. За няколко минути тялото бе извадено. Амос бе върнат в двореца и Жюно заповяда да се погрижат за Лолия.

Вечерта, когато страстите се поутоложиха, Беорф отиде при тленните останки на приятеля си. Бяха сложили Амос в стаята му, в

собственото му легло. Покрито с бял чаршаф, момчето сякаш бе потънало в дълбок сън. Бяха запалили десетки свещи и танцуващите им пламъци къпеха стените в нежна светлина. Беорф приседна на леглото и тихо заговори на приятеля си:

— Здравей, Амос. Не знам дали можеш да ме чуеш, но трябва да говоря с теб. Когато бях малък, моят баща ми разказа историята на ковача от съседното село. Един ден той отишъл при свещеника. Бил силно развълнуван и помолил мъдрия старец да му позволи да напусне селото, за да се скрие високо в планината. Ковачът бил съзрял самата смърт и тя го погледнала страшно. И тъй като не искал да умре, решил да се скрие и така да избегне съдбата си. Свещеникът му дал благословията си и селянинът бързо побягнал. Но когато стигнал върха на планината, омаломощен от дългия път, за зла беда се подхлъзнал на един камък и си счупил врата. Смъртта начаса застанала до него. Агонизиращ, ковачът запитал: „Защо ме погледна така страшно, когато те видях в селото? Ти знаеше, че ще умра, защо тогава ме накара да страдам?“ Смъртта отговорила: „Ти си се заблудил за погледа ми, той не беше изпълнен със заплахата, а с изненада. Вчера получих заповед да дойда да те търся в планината. И когато те видях в ковачницата в селото, си казах: «Но как е възможно утре този човек да се озове в планината, щом днес е затрупан с работа и изглежда напълно щастлив? Та той няма никаква причина да замине!»“

Беорф въздъхна и след известно мълчание поде:

— Изглежда, приятелю мой, никой не може да избяга от съдбата си. Барон Самди ме поздрави и ми каза, че скоро ще се видим. Както и в историята, която ти разказах, аз току-що видях смъртта за първи път. Страх ме е да умра, Амос...

Още докато довършваше изречението си, Беорф забеляза как една сянка се промъкна в коридора. Той тихо тръгна към полуотворената врата. И тогава дебелинката позна един от готвачите в замъка, облечен като за път, тайно да слиза по стълбите и да тича към конюшните. Разпозна мъжа, когото Лолия бе преследвала с нож в кухнята на замъка. Тогава младата кралица го бе обвинила в измяна и бе казала, че има лоши очи. Готвачът открадна един кон и изчезна в нощта. Без да се поколебае, Беорф се преобрази на мечка и се втурна след беглеца.

„Ако съдбата ми е отредила да умра в това приключение — мислеше си той, — ще умра с вдигната глава, както майка ми и баща ми! Няма да побягна подло пред опасността!“

6

НА ПЪТ КЪМ БРАХА

От няколко часа Амос се опитваше да проумее обясненията на Йерик. Секретарят бе оставил главата си върху едно буре, за да отпочинат ръцете му.

— Добре де, Йерик, ако нямаш нищо против, ще обобщя — каза Амос. — Първо, в този момент ние плаваме по Стикс, реката на смъртта. Тази река тече в друго измерение и живите не могат да я видят. Нали така?

— Да, точно така! — възкликна Йерик. — То е същото като ключовете за Браха, които отварят вратите! Жив — да, възможно е! Но мъртъв... не! Тъкмо това казвах...

— Едно и също! — прекъсна Амос главата, която не спираше да подскача при всяко движение на челюстите. — Всички души на покойници задължително трябва да се качат на този кораб, за да стигнат до някакъв много голям град, наречен Браха. Гробищата всъщност представляват пристанищни кейове. Харон е капитан на този кораб и задачата му е да прибира душите и да ги превозва до Браха, където те трябва да бъдат съдени. Този град е обитаван само от привидения. Това са призраци, като теб и мен, които очакват да заминат или към ада, или към рая. Там трима съдии решават кой отива в света на боговете на доброто и кой — в света на злото, така ли е?

— Точно... виж... всичко е така, освен, разбира се, ключът! — отговори Йерик.

— Ще стигнем и до това. Ти, Йерик, работиш за Мертелус. Освен него съдии са Ганхаус и Корилион. Една сутрин, без никакво предупреждение, двете врати, през които душите напускат този град, се затварят. И не могат вече да бъдат отворени. Тогава вие ме посочвате, за да ви помогна. Сега аз трябва да намеря този ключ, за да ви реша проблема, така ли е?

— Съвсем правилно! Но има още един проблем... за обясняване... да речем... по-скоро... за уреждане... Както казвах...

една душа не може...

Внезапно корабът спря. Амос прекъсна Йерик:

— Ще ми разкажеш за това по-късно, да отидем да видим какво става!

Четири или пет други души измежду пасажерите тръгнаха след момчето и също се отправиха към подвижния корабен трап. На кея на едно съвсем малко гробище, пълно с цветя, Харон отказваше да качи някакво семейство. Мъжът молеше капитана да се смили:

— Умолявам ви, не мога да ви дам нищо друго освен тази монета! Трите ми деца, жена ми и аз умряхме в пожара, когато се подпали нашата колиба. Ние сме селяни и нямаме толкова пари. Не ни причинявайте това! Бяхме много сплотени приживе, моля ви, не ни разделяйте в смъртта...

— И дума да не става! — злобно кресна Харон. — По една монета на човек! Законът си е закон! Пет човека — пет монети!

— Но аз нямам с какво друго да ви платя!

— Толкова по-зле! — ревна старецът. — Децата и жена ви ще станат скитащи души и никога няма да намерят покой!

Амос не можеше да остави семейството в такава беда и се намеси:

— Капитане! Позволете на това семейство да се качи! Щом този човек не може да плати пътуването на близките си, ще платя аз! Оставете ги да се качат на борда и ще ви платя като едното нищо, че дори и двойно!

— Добре! — каза Харон. — Правиш ми се на голям хитрец — е, тогава ставаме двама! Ако не ми дадеш дължимото, при това двойно, ще те изхвърля през борда! Спазаряваме ли се?

— Спазаряваме се! — отвърна Амос с широка усмивка.

И така семейството се настани на кораба. Мъжът горещо благодари на Амос. Бащата, майката и трите деца се свиха в един ъгъл и зачакаха как ще се разбият събитията по-нататък. През това време Йерик пристъпи към Амос и каза:

— Работата е там, че... вие вероятно не знаете, но... как да кажа... Всяка душа, която докосне водите на Стикс, автоматично се... да речем... разтваря и отива във вечната бездна. И понеже имам нужда от вас в Браха... мисля... че... да речем... тази намеса не беше много добра идея от ваша страна! Харон наистина ще иска да си получи

своето „двойно“ и... ами... не мисля, че „двойно“ всъщност въобще е нещо... видимо... а още по-малко материално!

— Това зависи от начина, по който гледаме на нещата — най-спокойно отвърна Амос, докато капитанът идваше към него.

— А сега плащайте, господин Дарагон! — викна Харон с изражение на закоравял престъпник. — Искам си дължимото, при това двойно!

— Веднага — отвърна Пазителят на маските. — Сложете, моля, тук, на масата, кожената книга, която е в чантата ви.

— Защо? — попита капитанът.

— Направете го и ще ви дам точно това, което ви дължа — учтиво отговори Амос.

Харон се подчини, ругаейки. Когато книгата бе сложена на масата, момчето каза:

— А сега повдигнете тази дебела книга и ми кажете какво има отдолу!

— Ами... нищо! — изрева Харон, след като погледна отдолу.

— Е, щом сте го видели, вземете го, то е ваше! Повторете всичко това още веднъж и ще получите точно това, което ви обещах, тоест едното нищо, и то двойно. Ще ви помоля обаче да спрете дотук, защото тройното нищо вече съм го обещал на един друг човек!

Скелетите-моряци изобразиха, доколкото можаха, нещо като широка усмивка. Всички души на пасажерите избухнаха в звънък смях. За първи път в живота си на капитан Харон също изкриви уста в усмивка. Смутен, той се опита да задържи смеха си, но без особен успех. Старецът се приближи до момчето и заяви:

— Вие сте голям дявол, млади пътнице! В бъдеще ще ви държа под око!

— За мен винаги ще бъде удоволствие да ви служа, капитане. И използвайте добре онова, което получихте от мен! — намигна му Амос в отговор на закачката.

Замаян от обрата, който взеха събитията, Йерик се отпусна на земята.

— А аз си мислех, че това ще завърши... как да кажа... долу в Стикс! Не вярвам на очите си... вие извършихте невъзможното, господарю Дарагон... Накарайте Харон да се усмихне! Пред мен...

пред очите ми... той наистина се усмихна! Вие сте точно този, който ни е необходим в Браха, господарю Дарагон! Вие вършите... чудеса!

— Благодаря за комплимента — отвърна Амос, наистина доволен от себе си.

* * *

Бяха минали няколко дни, откакто Амос бе напуснал земите на Берион. Времето му се виждаше безкрайно. Корабът плаваше по Стикс, спираше често при някое гробище покрай брега и качваше нови пасажери. Така момчето се запозна с една странна персона — един много начетен човек, който се бе качил на борда, ронейки едри сълзи. Представляваше покъртителна гледка. След няколко часа, прекарани на кораба, мъжът естествено изплака болката си пред Амос.

С цената на неизброими часове изследователски труд ученият придобил енциклопедични познания. Владее не само езиците, но и обичаите на всички народи, говорел за звездите така, сякаш ги бил посещавал, и нито едно растение не представлявало тайна за него. Но знанията си по история и география той бил получил само от книгите. Никога не бил пътувал. От най-ранно детство до четиридесетгодишна възраст негово единствено убежище била библиотеката на родния му град.

След като научил всичко за света, мъжът решил да предприеме първото си пътешествие. Качил се на един кораб, който трябвало да го заведе на друг континент. Сигурен в себе си и в своята наука, той попитал капитана, стеснителен човечец, дали е изучавал граматика. Онзи отговорил отрицателно.

— А може би математика?

— Не.

С желанието да покаже своето интелектуално превъзходство ученият човек продължил да настоява:

— А астрономия?

— Не.

— Алхимия?

— Не.

— Реторика?

— Не — все така почитателно отговарял старият морски вълк.

— Е — заявил ученият, — пропилял си живота си в глупости, старче!

Разстроен и ядосан, капитанът направил погрешна маневра и се блъснал в подводна скала. Корпусът се разцепил и корабът започнал да потъва. Капитанът погледнал многознайкото, който бил загубил всичката си арогантност. Бял като платно, той приличал на уплашено дете.

— Я ми кажи — попитал го капитанът, — щом като знаеш всичко, сигурно си се научил и да плуваш?

— Не, не умея да плувам — признал ученият.

— Е — отбелязал капитанът, — не мисля, че от нас двамата аз съм човекът, погубил живота си в глупости.

Старият капитан изплувал до брега, а всезнайкото потънал заедно с кораба. Харон прибрал душата му на борда, зъзнеца и съвършено мокра, от брега на Стикс. Този учен се казваше Уриел дьо Бланш Тер, което ще рече Уриел-от-Бялата-земя. С течение на времето той се сприятели със секретаря и момчето и вече не се отделяше от тях.

Докато Амос играеше на карти с Уриел и Йерик, за да минава времето му по-бързо, един от скелетите-моряци го потупа по рамото, за да привлече вниманието му. Амос се обърна и видя, че капитанът му прави знаци с ръка. Момчето остави играта и тръгна след Харон.

— Какво мога да направя за вас? — попита Амос.

— Влез в каютата ми, малък мошенико! — викна мъжът.

Момчето го послуша, без да разбира какво става. Харон му посочи стол. Капитанът остана прав и нервно започна да крачи из малката стаичка.

— Искам да ми помогнеш — каза най-после. — Имам нужда от теб.

— Но, капитане, вие вече не викате?

— Не — отвърна Харон. — Ако викам, то е, за да скрия чувствата си. Моят занаят е труден и заповедите ми са безпрекословни. В никакъв случай не бива да показвам съчувствие към пасажерите. Ще ти призная дори, че когато съм сам в каютата, плача при мисълта за тези деца, които трябва да изоставя на кейовете, защото нямат и едно петаче. А като си помисля и за всички онези самотни души, изплашени

и безпомощни в смъртта... С две думи, трябва постоянно да изхвърлям подобни картини от главата си. Колкото по-суров се показвам, толкова повече потискам истинските си чувства. Когато пристигна ти, разбрах, че не си като другите и мога да ти имам доверие. Ето защо днес ще ти доверя нещо.

— Говорете, слушам ви. Трогнат съм от вашето доверие и ще направя всичко, което е по силите ми, за да ви помогна.

— И тъй, значи... — започна Харон — аз плавам от векове на този кораб. Виждал съм ги всякакви, ако... ако разбираш какво искам да кажа! Но има нещо, което така и не успявам да изтрия от паметта си. Нещо, което непрестанно ме преследва. Скоро ще пристигнем до един голям остров, чиито обитатели бяха прокълнати преди триста години. Всички умряха от жажда по време на една небивала суша, предизвикана от техния бог. Той е зъл и продължава да се забавлява, като ги кара да страдат. Пречи им да се качат на моя кораб. Този техен бог им е задал една гатанка, която трябва да отгатнат, ако искат да се освободят от мъките на жаждата. Била много трудна, но мисля, че ти си достатъчно хитър, за да им помогнеш. Само да ги видиш — секундата е цяла вечност за горките прокълнати жадници!

— И... каква е гатанката? — попита Амос.

— Трябва да предизвикат дъжд, като използват само две стомни, пълни с вода — отговори Харон, повдигайки отчаяно рамене. — Струва ми се невъзможно, но... щом е гатанка, трябва да има някакъв отговор.

— Но какъв дъжд с две стомни вода? — замисли се Амос.

— Наистина нямам представа! Ако знаех, нямаше да ти говоря за това! — капитанът вече започна да губи търпение. — Е, помисли си — добави той, поомекнал. — Скоро ще наближим острова. Ако нещо може да се направи, направи го! Ако ли не... ако ли не, те ще страдат до края на времената. А аз ще продължа да си минавам покрай острова, без да мога да променя нещо.

Амос излезе от капитанската каюта и се запъти към Уриел и Йерик. Двамата тихо разговаряха:

— Значи Сет ме е освободил от ада, за да премахна това момче? — поиска да се увери Уриел. — И кога да го убия? Това е детска игра за мен! А как е моят брат, великият съдия Ганхаус?

— Добре, добре... Той е добре... — прошепна Йерик. — Мисля, че Амос смята... мисля, че той си въобразява, че ти наистина си голям учен... Ти добре си изигра ролята... Твоят разказ и твоите... да речем... сълзи бяха напълно достоверни! Но ние не трябва... как да кажа... не трябва да прескачаме етапите... Ще убиеш Дарагон, когато той се добере до ключа... ключа за Браха. После ти трябва да го дадеш на... на брат си...

— Аз съм търпелив, повярвай ми! Ще направя каквото трябва! — увери го Уриел.

— Замълчи! — прошепна Йерик. — Идва!

Амос се приближи до спътниците си. Като видя угрижения му вид, Уриел се престори на разтревожен:

— Какво се е случило? Мога ли да ти помогна, млади приятелю?

— Не — отвърна момчето. — Това е нещо между мен и Харон. Хайде да продължим играта, ако искате!

— Да, предпочитам го... предпочитам да не ми досаждат с личните си проблеми, господарю Дарагон. Стигат ми моите, които са... да речем... достатъчно усложнени — продължи Йерик, докато раздаваше картите. — Всеки да си пере мръсното бельо у дома, както... както казват у нас!

Амос вдигна поглед, изгледа Йерик и избухна в искрен и освобождаващ смях.

— Йерик, ти току-що спаси стотици души от проклятие! — каза той на секретаря, като го целуна по челото.

Корабният трап се спусна и Амос стъпи на острова.

— Давам ти един час, червей! — провикна се Харон. — Ако не се върнеш, ще те оставя тук, сополанко дребен!

— Защо слиза тук? — попита Уриел, загрижен, че губи от поглед момчето.

— Гледай си своята работа и си затваряй човката! — ревна капитанът. — Прави се на умрял! Да не съм те чул повече!

— Като че ли можеш да се правиш на нещо друго на този кораб — злобно измърмори Уриел.

* * *

Амос пое към вътрешността на пустинния остров и не след дълго стигна селото на прокълнатите. Огнено слънце изгаряше земята и всички жители бяха насядали в сянката на колибите си. Телата им бяха почти изсъхнали. Клетниците имаха само кожа върху костите си. Един мъж се изправи мъчително да посрещне Амос. Със слаб глас го предупреди:

— Върви си. Ние... ние сме прокълнати и...

— Знам какво ви се е случило — прекъсна го момчето. — Вашият бог ви се подиграва и на пръв поглед от бедата ви няма спасение. Само че има начин да се измъкнете от това положение! Аз знам как да направите така, че да завали дъжд от две стомни с вода.

— Изрично ни е казано, че не трябва да... да ги прием — поде мъжът, като с мъка преглътна праха между зъбите си. — Ако използваме водата не по предназначение, съдбата ни ще бъде... ще бъде завинаги скрепена с печата на страданието.

— Имайте ми доверие, мисля, че мога да ви измъкна от този капан. Донесете ми първата стомна с вода, както и едно голямо ведро, моля — поиска Амос. — Трябва ми и сапун!

Младият Пазител на маските уверено изсипа съдържанието на първата стомна във ведрото. После смъкна панталона си, потопи го във водата и започна да го пере със сапуна. Цялото село, на ръба на силите и отчаянието, гледаше сцената, загубило всякаква надежда. Когато свърши с прането, Амос изпразни ведрото и поиска да му донесат втората стомна. Старейшината му рече умолително:

— Но... но защо правите това? Ето че сега сме... осъдени за вечни времена!

— Имайте ми доверие! Имам нужда от втората стомна, това сега е най-важното!

Жителите на селото безропотно изпълниха молбата му. Бездруго всичко вече е загубено, мислеха си те. Амос взе втората стомна, изсипа я до дъно в голямото ведро и старателно изплакна панталона си. Когато отми и последната следа от сапун, отново лисна водата на земята. За всеобщо отчаяние Амос попита:

— Може ли да просна панталона си да се суши на това въже?

Обезсърчен, старейшината кимна. Щом дрехата бе опъната на въжето, небето бързо се покри с облаци и се разрази мощна буря. Пред

изумените лица на обитателите на прокълнатия остров Амос, горд с постъпката си, простичко обясни:

— Майка ми винаги казва, че още щом окачиш прането си на простора, веднага почва да вали дъжд, за да ти го съсипе! Сега загадката на вашия бог е разрешена. Вие сте свободни да напуснете този остров. Проклятието е отменено. Впрочем възползвайте се от дъжда! Там при онзи нос ви чака кораб... А, и не забравяйте да си вземете по една монета да си платите пътуването, че капитанът има много проклет характер!

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ЙОН ПРЕЧИСТВАЩИЯ

Беорф бе тръгнал по следите на забягналия готвач, който, след като бе препускарал цяла нощ, спря на една поляна, недалеч от границата на кралство Берион. Момчето видя как някакъв мъж изникна от гората. Беше висок и силен на вид и носеше дебела яркочервена ризница. Яздеше огромен ален кон. На щита му беше изобразен герб с огромни змийски глави. Когато рицарят смъкна шлема си, Беорф разпозна Йон Пречистващия. Широк белег прорязваше лицето му. Бившият владетел на Брател велики още носеше татуирана на челото си думата „убиец“. Изглеждаше още по-зъл и порочен от преди. Тъкмо той бе обвинил родителите на Беорф в магьосничество и бе заповядал да ги изгорят.

Преобразен като див звяр, Беорф тихо се промъкна колкото може по-близо до двамината, като се постара да остане незабелязан. Скрит в сянката на дърветата в края на гората, която обграждаше поляната, беоритът чу как готвачът казва:

— Скоро господарят на Берион ще излезе от града. Трябва да отиде в някаква пустиня. Пазителят на маските също ще бъде с него, но... той изглежда напълно безобиден. Не разбрах много добре какво се е случило с него. Нещо като състояние на вцепенение. Господарят ще бъде съпровождан и от големите чернокожи воители и едно момиченце. Внимавайте с нея, тя има голяма магическа сила. Разкри ме само с един поглед. Тя чете в душите на хората като в отворена книга.

— Проследиха ли те? — изсъска Йон Пречистващия.

— Не, разбира се! — отвърна доносникът и нервно се огледа.

— Ето ти трийсетте златни монети. — И Йон хвърли в лицето му малка кожена кесийка.

— Съжалявам, господарю, но ние се бяхме разбрали за петдесет — недовошно каза готвачът.

Без да промълви нито звук, Йон внезапно извади меча си от ножницата и с един удар преряза гърлото на своя шпионин. Тялото на

готвача се строполи тежко на земята. С върха на острието рицарят закачи за връвта кесийката със злато.

— Ето така се правят икономии! — измърмори той, докато прибираше оръжието си.

Йон се огледа внимателно, сложи отново шлема си и потегли в галоп към гората. Скоро изчезна от погледа на Беорф, който остана далече назад, скрит зад дърветата. Беоритът си каза: „На всяка цена трябва да се върна в Берион и да предупредя Жюно“.

Спазвайки всички предпазни мерки, младият мечок пое по обратния път. Ала щом излезе на открито, Беорф подскочи — пред него стоеше Йон Пречистващия. Рицарят свали шлема си и самодоволно заяви:

— Мечките не подскочат така, Беорф Бромансон! Ти си твърде едър и прекалено трмава, за да се скриеш добре в гората. Нищо ли не си научил от родителите си? Е, може би вината не е тяхна... умряха толкова млади!

Беорф отново прие човешки вид, като за всеки случай запази дългите си нокти и страховитите си мечешки зъби. С тези оръжия не се боеше от никого.

— Ах, колко ме е страх! — подигра се Йон. — Знаеш ли, след последната ни среща в Брател велики твойт приятел Амос непрекъснато ми досажда. Сега ми разкажи за него и ми обясни най-подробно какво става в Берион.

— Никога! Няма да научите нищо от мен! — гордо изръмжа едрият младеж.

— Добре... добре... Значи ще бъда принуден да те убия! — Рицарят невъзмутимо започна да вади меча си от ножницата.

Без повече да му мисли, Беорф се хвърли върху Йон. Ухапа го свирепо по врата, точно под дясното ухо. Рицарят се смъкна от коня и повлече със себе си младия беорит. Веднага щом се озоваха на земята, двамата отново скочиха на крака. Йон размаха огромния си меч с две ръце.

— Бях забравил, че човеко-мечките понякога крият изненади! Знаеш ли, че бяха нужни дванадесет от моите рицари, за да усмирят баща ти? Мръсно животно! Майка ти също трудно я пленихме, но за нея използвах хитрост. Казах й, че вече сме те взели за заложник и ако не слуша, ще ти прережа гърлото! Тя ни последва, без да се

съпротивлява... После я изгорихме жива. Майка ти беше една сантиментална глупачка, младежо!

Побеснял, Беорф отново скочи върху Йон. Този път рицарят не се остави да бъде изненадан и го посрещна с мощен удар на меча, който разкъса левия му хълбок.

Момчето падна на земята, примряло от неописуема болка.

— Горкият Беорф! — присмя се Йон. — Колко жалко! Последният от фамилията Бромансон скоро ще напусне този свят...

И Пречистващия нанесе силен удар с крак в раната на противника си. После заби дълбоко меча си в бедрото на Беорф. Превъзможвайки болката, момчето скочи и с един удар на лапата си разкъса металната ризница на рицаря. Мъжът се просна на земята, но също бързо скочи на крака. При гледката на обилно кървящия Беорф Йон възкликна:

— Ако разполагах с армия от човеко-животни като теб, щях да покоря целия свят без ни най-малко усилие! Много си силен за дванадесетгодишно хлапе! Я виж какво направи с бронята ми! Това е впечатляващо! Жалко, че трябва да те убия!...

— Ела! — изрева обезумелият Беорф. — Ще видим кой от двамата ще оцелее! Никога не съм се боял от смрадливи плъхове като теб!

Беоритът още не беше завършил, когато получи здрав юмручен удар в лицето, който му счупи носа, ала все пак успя да избегне нов вражески удар с меч. За зла беда, коляното на Йон улучи стомаха му и за миг дъхът му секна. Олюлявайки се, той се опита да ухапе Пречистващия по ръката, но безуспешно. Тогава по него се изсипа същински порой от ритници и юмруци. Въпреки неимоверната сила на рицаря, Беорф все още се държеше на крака. Най-сетне, с окървавено лице и покрит с дълбоки рани от мощните атаки на Йон, момчето намери опорна точка. Опряло гръб на едно дърво, то успя да се покопити. Главата му се въртеше, а болката бавно го парализираше. Дочу гласа на рицаря:

— Сбогом, глупако!

Мечът на Йон Пречистващия прониза тялото му.

— Това острие — добави Йон — отравя смъртоносно всеки, до когото се докосне. Смятай се за осъден. Ако не умреш от раните, ще умреш от отровата, която вкарах в кръвта ти!

За пореден път, воден от силата на отчаянието, Беорф се хвърли срещу Йон. Тази последна атака на беорита му донесе успех. Единият му нокът се заби в окото на противника. Рицарят зави от болка и като забучи пак меча си в тялото на момчето, изрева:

— Няма ли най-послед да умреш, мръсно животно? Няма ли да пукнеш веднъж завинаги?

Олюлявайки се, Йон едва успя да се качи на коня си. Раненото му око кървеше обилно. Потегли в галоп, оставяйки полумъртвия Беорф проснат на земята. Три пъти отровното острие на рицаря бе пронизало тялото на момчето. То затвори очи, усмихна се и кротко си рече: „Скоро ще видя родителите си...“

* * *

Владетелят Жюно бе пратил хората си да преровят и най-закътаното местенце на Берион. Всички се върнаха с празни ръце. Беорф бе изчезнал и никой не знаеше къде може да е. Рицарите бяха претърсвали старателно целия замък, без да пропуснат тайниците и таваните. Бяха ходили дори в гробищата, ала всичко бе напразно! Никаква следа, никакъв знак или съобщение!

В суматохата Лолия бе помолила да приготвят тялото на Амос колкото е възможно по-скоро. В тежка и безрадостна атмосфера Жюно избра двадесет от най-добрите си рицари за пътуването. Заедно с догоните, общо четиридесет души щяха да потеглят към пирамидата в пустинята Махикуи. Преизпълнен с тревога, Жюно реши да тръгне без Беорф. Владетелят напусна любимия си град с надеждата, че Урбан и Фрила Дарагон скоро ще открият младия беорит.

Тялото на Амос бе поставено в специално оборудвана носилка. Увито в многобройни и фино избродирани савани, то почиваше в една плетена люлка, която щеше да омекотява неравностите на пътя. Колата с носилката бе покрита с платно, достатъчно плътно да го предпази от жарките лъчи на слънцето. Четири великолепни коня бяха впрегнати да теглят тялото на Пазителя на маските, което се полюляваше във въженото си легло над провизиите и инструментите, необходими за пътуването. Жюно застана начело на групата, даде заповед и целият кортеж потегли за дългото двумесечно пътешествие.

След като пътуваха цял ден без никакво произшествие, в края на една поляна, където възнамеряваше да устрои лагер за нощувка, господарят на Берион съзря тяло, проснато на земята. Предчувствайки нещастията, Лолия веднага даде знак на хората си да направят каквото трябва. Те незабавно донесоха посинялото, бездиханно тяло на Беорф. Жюно се хвърли върху момчето и веднага установи, че сърцето му още бие.

— Бързо! — извика той. — Още е жив! Трябва да се лекува! Веднага да го пренесем в Берион! Малко време му остава! Сърцето му бие много слабо!

Лолия пристъпи напред, сложи длан върху челото на момчето и заяви:

— Душата му се е вкопчила в живота. Той не иска да ни напусне. Беорф се съпротивлява с всички сили, но няма да понесе пътуването до Берион. Подгответе лагера, аз ще се заема с него. Доверете ми се, Жюно, знам как да го върна от царството на сенките.

Жюно веднага се разпореди да издигнат палатка за Беорф и Лолия. Младата кралица бързо се зае с тежката си задача и нареди незабавно да ѝ донесат десетина пиявици. Бе забелязала, че раните на Беорф са пълни с отрова. Кръвта му трудно се съсирваше. Петима догони навлязоха в гората, за да изпълнят колкото може по-скоро заповедта на Лолия. Тя поръча също да ѝ се намерят черни свещи, урина от бременна кобила и една кокошка. Няколко рицари тутакси се отправиха към най-близкото село. Лолия се наведе над Беорф и прошепна в ухото му:

— Знам, че можеш да ме чуеш. Трябва да живееш, Беорф. Успокой се и дишай дълбоко. Сърцето ти бие равномерно и времето ти още не е дошло. Смъртта не те е пожелала. Довери ми се. Ще те измъкна оттук.

Лолия продължи да окуражава Беорф до завръщането на догоните и рицарите. Когато вече притежаваше всичко, от което се нуждаеше, постави пиявиците по тялото на ранения. После запали свещите и започна странен ритуал. С кокошката в ръце, момиченцето започна да танцува около тялото и да призовава гуета. Говореше се, че тези алчни и опасни привидения постоянно се мъчат да изтръгнат душата на живите същества от плътската им обвивка. Тъкмо те предизвикваха смъртоносните катастрофи, опасните срещи и

злочастните случайности в живота. Черпеха сили от енергията, която се поражда при отделянето на душата от тялото. Точно над тялото на Беорф, пред Лолия се появи един гueda. Грозното, бледо и хилаво лице придоби очертания в прозрачен светложълт облак.

— Какво искаш от мен? — прошепна той.

— Заповядвам ти да върнеш душата на това момче! — твърдо изрече тя.

— Не си ти тази, която може да ми заповядва, вещице! — отвърна гueda. — Тази душа се бори с всички сили, но аз съм решен да спечеля битката! Доставя ми огромно удоволствие. От нея тегля невъобразима жизнена сила!

— За последен път ти казвам, гueda — заплаши го момичето, — отстъпи ми го и ще можеш да си отидеш в мир.

— Никой не може да заповядва на един гueda! — викна прозрачното лице. — Какво можеш да ми сториш?

— Познавам пътищата на Древните народи, магиите на първите земни царе — гордо и самоуверено обяви момиченцето.

— Лъжеш!

— Добре тогава... сам си го изпроси, гаден вампир!

Лолия се приближи до гueda, произнесе няколко думи на древен език, сграбчи призрака и с едно движение го хвърли в тялото на кокошката. Плененият дух започна да се мята във всички посоки. Кокошката изскочи от палатката като обезумяла, изпратена с доволна усмивка от кралицата.

— Това ще те отучи да обсъждаш заповедите ми! — извика подире ѝ кралицата, която вече не сдържаше бурния си смях. — Хайде, бягай! Тази вечер ще ядем кокошка, глупав гueda! С удоволствие ще те изпечем!

Тя се обърна към Беорф и продължи със заклинанията си:

— Сега вече не се страхувам за душата ти. Ще излекуваме раните и животът ти ще бъде спасен. Докато съм край теб, никой гueda не ще се осмели да си пъха носа в моите работи. Те са глупави и страхливи! Нека ти обясня, Беорф. Знам, че можеш да ме чуеш и е важно да проумееш съвсем ясно етапите на твоето оздравяване. Ти си поел силна отрова. Пиявиците по тялото ти по естествен път ще я изсмучат. После сами ще се отделят от теб. Щом отвориш очи, ще ти дам един от моите оздравителни сиропи, приготвен с урина от кобила.

Ще видиш, не е много вкусен, но е ефикасен. Ще оздравееш още по-бързо от страх да не ти дам още една чаша!

В този момент Жюно влезе в палатката:

— Как е той?

— Спасен е — отвърна Лолия.

— Това е прекрасно — въздъхна с облекчение владетелят на Берион. — Току-що открихме тялото на един от моите готвачи. Бедният човек е бил обезглавен. Странно... Това е същият онзи човек, когото ти преследва с нож в замъка. Беше го обвинила в предателство. Лолия... кажи ми... знаеш ли нещо, което не ми е известно?

— Знам много неща, които не са ви известни — усмихна се кралицата.

— Знаеш ли кой е ранил Беорф и е убил този готвач? — попита разтревожен Жюно.

— Търсете змия — каза Лолия. — Голяма разгневена змия!

8

КРАЛСТВО ОМЕН

Харон излезе при корабния трап с вик:

— Бъдете готови да се посместите, любезни пасажери!
Пристигахме в кралство Омен!

Амос притича към десния борд, за да погледне над бастингажа^[1] на кораба. Сърцето му биеше до пръсване. Омен беше родното му място. Тук беше пораснал, бе се научил да разбира гората и бе срещнал сирената Кривания. В главата му нахлуха спомени. Сякаш отново се върна при старата къщурка, строена от баща му, малката градинка на майка му и дългите разходки из гората. Картините от реката, от рибарския пристан и великолепните планини наоколо сякаш изникнаха пред очите му. Той усети полъха на морето, който все така властно изпълваше въздуха над това кралство.

Корабният трап се спусна и Амос видя, че край кея се е насъбрала внушителна тълпа. Гробището бе пълно с души, които търпеливо очакваха кораба. Момчето се запита какво ли злокобно събитие е могло да погуби толкова хора в мирните земи на Омен. Като че ли всички обитатели на кралството бяха тук! Всички бяха мъртви! Несъмнено голяма беда ги бе сполетяла, по едно и също време. Привиденията край кея имаха дълбоки рани по телата си. Очевидно бедствието не беше оставило жив човек. Гледката на жените и децата, очакващи кораба, беше покъртителна. Йерик се приближи до Амос:

— Това е война, нали, господарю Дарагон?... Ето там и там... раните по тях. Тези хора са... как да кажа... са били... да речем... посечени с меч. Дошъл е... как да кажа... някой или... да речем... армия... във всеки случай... нещо не добро!

Първи на кораба се качи Едонф, господар и владетел на земите на Омен. Той никак не се беше променил. Беше все така тлъст и все още приличаше на едра жаба. Имаше три внушителни гънки тлъстина на гушата си, а изхвъркналите очи му придаваха комично грозен вид. Той веднага разпозна Амос:

— Много се радвам, че и ти си умрял! — с театрално движение обяви дебелакът. — Беше крайно време този кораб да пристигне, чакаме го с дни. Бихме ли, бихме камбаната! Даже не можеш да напуснеш проклетото гробище! Впрочем, мошенико, твоето магаре изобщо не пусна злато и целият град ми се подигра. Измислих хиляди начини да се разправя с теб... всъщност това вече няма никакво значение...

— Мога ли да ви попитам какво се е случило? — учтиво попита Амос някогашния си господар.

— Голяма беда сполетя моето кралство — отвърна владетелят. — Никой не можа ясно да разбере как и защо стигнахме до това положение. Проблемът всъщност бе в изненадата! Докато се усетим, за по-малко от час всички бяхме мъртви!

— Не разбирам — каза Амос. — Някакво природно бедствие ли ви сполетя изневиделица?

— По-лошо — сериозно отвърна Едонф. — Беше демон! Истински звяр, изскочил от преизподнята! Той дойде в една мрачна и безлунна нощ. Беше висок, с белег от саблен удар на лицето и носеше огромен меч. Без никакво предупреждение той изтребил цялото население! Къща по къща, умъртвил всичко живо! От безпомощните старци до беззащитните деца, не проявил милост към никого. После се качил в замъка, моето укрепено местенце. За броени минути хвърлил в бяг цялата ми лична гвардия. Нито един от войниците ми не успя да се задържи и три секунди пред него. Казвам ти, същински демон! Впрочем, на челото му беше татуирана думата „убиец“. Само демон може да притежава такава сила, такава дързост и такъв белег на лицето.

Момчето вече наместваше в ума си парчетата от мозайката. По описанието на Едонф Амос веднага разбра, че демонът е Йон Пречистващия, някогашният господар на Рицарите на светлината в Брател велики.

— Какво стана после? — попита той.

— Този демон ме измъкна от леглото — продължи Едонф — и ми каза, че си присвоява моето кралство за няколко години. Мечът му прониза тялото ми и душата ми незабавно се озова в гробището. Е, това се случи и с всички други, освен с онзи там. Гледай, той се качва на кораба. Никой не го познава. Появи се тук преди няколко дни.

Никога не говори и си стои тихо и кротко в ъгъла. Доколкото видях, гърлото му е прерязано.

Амос приближи до въпросния човек и веднага разпозна готвача от Берион, онзи, когото Лолия бе преследвала с нож.

— Какво ти се е случило? — подвикна Амос.

— Вие сте тук?! Значи наистина сте мъртъв? Чернокожото момиче наистина ви е убило? — удиви се готвачът.

Амос нямаше никакво желание да говори за пътешествието си, нито за причините, поради които се намираше на този кораб, затова кимна утвърдително. Тогава готвачът изля пред него всичко, което се беше насъбрало в душата му.

— Сега, когато вече ми е все едно, мога да ви кажа всичко. В действителност няколко седмици бях шпионин на един велик рицар, който имаше герб със змийски глави. Никога не ми каза името си, но аз му се възхищавах. Сега мнението ми за него е съвсем различно, но това няма значение. Тогава ми бе обещал петдесет златни монети, ако му доставям сведения. Говореше за някаква стара обида, за която трябвало да отмъсти. Искаше да знае всичко, което става в Берион. Една вечер научих, че са извадили тялото ви от земята, за да ви отнесат в някаква далечна пустиня...

— Я почакай! — прекъсна го Амос. — Казваш, че са ме изровили? Че са извадили тялото ми от гробищата?

— Да, заради чернокожото момиче. Тя бе обладана от нещо като дух... Казваше се барон... барон някой си, не мога да си спомня. Гласът ѝ стана много дебел и тя заплаши всички присъстващи, като поиска тялото ви по най-бърз начин да бъде отнесено в пустинята... пустинята... не, и това не помня...

— Тя каза ли защо трябва да пренесат тялото ми там? — Амос беше все по-заинтригуван.

— Каза, че вие не сте наистина умрял! Трудно е да се разбере. Съжалявам, не знам нищо повече, освен това, че маската, която тя ви даде, всъщност е подарък от онзи барон. То било, за да ви размекнат, да спечелят доверието ви или нещо такова.

Уриел, който стоеше съвсем наблизко, внимателно слушаше разговора. Тъкмо този момент избра той, за да разкаже собствената си история. Сет му бе възложил съвсем конкретна мисия. Ученият се прокашля и обяви:

— Ще занесат тялото ви в пустинята Махикуи.

— Но защо? — зачуди се Амос. — И откъде ти знаеш това, Уриел?

— На втория ви въпрос ще отговоря, като ви напомня, че съм изучавал много легенди и предания, за да разбера душевността на различните народи. А сега на първия — защо пренасят тялото ви в Махикуи? Много просто! Мога да ви кажа, че понастоящем ние плаваме към Браха, Града на мъртвите. В действителност този град е съществувал дълги години в реалния свят. Великолепен град, несравним в красотата си! Той бил затрупан от пясъците на пустинята Махикуи по време на свирепа буря. После боговете избрали това място да приютява душите на мъртвите, преди да ги изправят пред Страшния съд. Построили две врати — едната водела към астралните светове на боговете на доброто, а другата отвеждала право в отрицателните полета на боговете на злото и хаоса. Мъничка част от този град съществува едновременно в света на мъртвите и в света на живите. Изглежда, това е единствено по рода си място. Казано е, че в голямата пирамида в центъра на града има ритуална зала. Това помещение е връзката между двете вселени. То се намира на върха на пирамидата и оттам е възможно човек да премине от единия свят в другия. Живите същества, които ходят в тази пустиня, могат да видят крайчеца на пирамидата, който се подава от пясъка, и да влязат вътре през една тайна врата. Обаче за мъртвите, които пристигат в Браха, върхът на тази пирамида е невидим, защото постоянно е забулен от облаци. Хитро, нали?

— Ясно — замислено каза Амос. — Ако те разбирам добре, Уриел, от тази ритуална зала на върха на пирамидата мъртвите могат да преминат в света на живите и обратно, така ли?

— Точно така! — възкликна ученият.

— Но как? — попита момчето. — С каква магия е възможно това?

— Не знам... Търсих доста, но нищо не открих! — отвърна малко смутен Уриел. — Тези познания са загубени в нощта на времето. Наричат го Тайнството на божествения глас, много мощна магия, която е недостъпна за хората.

Йерик се наведе към тях. Раздразнен, че не участва в разговора, той машинално се опита да нагласи главата върху раменете си, но тя се

килна назад и замалко да се търкулне зад борда. Улови главата си и извика:

— Ето това се опитвах да ви обясня! От... да речем... мига, в който вие и аз се заговорихме. Помните ли, господарю Дарагон? Първия път исках да ви кажа... да речем... всичко това, а?

— Да, обаче все още не разбирам вашата история с ключа — усмихна се Амос.

— Нека ви обясня — намеси се Уриел. — Това е още една стара легенда, древна колкото и тази за Града на мъртвите.

— Е, добре, да речем... хайде... направете, ако обичате, така, че момчето... значи... да разбере! — настоя Йерик, зарадван от красноречието на Уриел.

— От историята, която знам, и от онова, което дочух от вашите разговори — започна Уриел, — мисля, че мога да хвърля светлина върху мисията ви в Браха. Току-що ви разказах за двете врати...

— Да, помня много добре — потвърди Амос.

— Е, тези врати сега са затворени и тримата съдии са в голямо затруднение. Градът е претъпкан с души, които прииждат всеки ден с кораб, а вече няма изход, през който да си отиват! Нали така, Йерик?

— Ами да, простичко казано... да речем... съвсем простичко... отлично... точно... точно в десетката! — отговори секретарят на съдията Мертелус.

— И така! — продължи Уриел. — Вие трябва да им помогнете да отворят проклетите врати. Вероятно са били затворени от боговете по неизвестни причини. Но съществува ключ. Легендата разказва, че първият съдия на Браха поръчал на един елф да изработи ключа тайно от боговете. Точно както при вас, млади господарю Дарагон, душата на елфа била изтръгната от тялото му, като му обещали, че тази смърт е временна. Но когато завършил работата си, на ключаря му бил отказан достъпът до света на живите. Бил измамен! Ядосан, че се е оставил да го излъжат и че не може да се съживи, елфът скрил ключа някъде в недрата на града. Омагьосал го така, че само живо същество да може да се сдобие с него. После поставил двама страховити пазачи да го охраняват и изчезнал, без да каже и дума на никого. Така е според легендата, но... този елф все пак се е доверил на някого, щом дори и аз знам тази история. Ако наистина си беше мълчал, никога нямаше да чуя това предание!

— Ами да... уф... това си е едно добро... добро обяснение! — изказа се Йерик, силно впечатлен от лекотата, с която Уриел лъжеше.

— Твърде невероятна история — замислено додаде Амос. — Все пак това е само легенда.

— Така е... но такива разкази винаги сочат някаква следа, която не бива да се пренебрегва — отвърна Уриел.

Амос се отдръпна, за да помисли. Уриел изгледа Йерик и прошепна:

— Мога да лъжа толкова добре, колкото и да убивам!

— Ние... смятам... много добре го манипулираме... След всичко, което му разказахме... той ще направи точно каквото ние... впрочем... каквото Сет очаква от него...

— Това момче ми харесва. Жалко, че трябва да го премахна! — изрече Уриел.

* * *

Малко по-нататък Амос размишляваше, загледан в променящия се пейзаж. Ако Лолия е настояла тялото му да бъде пренесено до пирамидата, тя със сигурност е имала сериозни основания да поеме такъв риск.

„Според легендата за ключаря елф — казваше си той — ключът може да бъде взет само от живо същество, обаче... има само един начин да се влезе в Браха — във вид на призрак. В необходимия момент без съмнение ще трябва отново да вляза в тялото си, за да се сдобия с ключа. Ето защо Лолия носи тялото ми в пирамидата! Аз съм тук като привидение, за да открия скривалището на този ключ. Това, което се очаква от мен... Само че този сценарий крие още нещо, което не ми е известно. Боговете не са затворили портите на небето и на ада просто така... Много бих искал да разбера какво се крие зад всичко това!“

Корабът на Харон, вече пълен до пръсване, най-после се отдели от кея на гробището на Омен. На борда плаваха всички обитатели на Острова на прокълнатите, както и всички жители от владенията на покойния Едонф, като към тях се добавяха и прибраните от разни

крайречни гробища души. От трюма до най-високата палуба всичко бе населено с призраци! Харон обяви от корабния трап:

— Повече няма да качваме никого на борда, край на междинните спирки! Съветвам ви да се наместите добре, в Браха ще бъдем чак след три седмици!

— Три седмици! — въздъхна Амос. — Следващия път ще си наема каюта.

[1] Парамет на палубата на кораб (фр.). — Б.пр. ↑

9

ПЛАНОВЕТЕ НА СЕТ

— Е, Сет, къде е прословутата армия, която ми обеща? — грубо попита Йон Пречистващия.

Сет, богът на Завистта и Измяната, изкриви уста в покварена усмивка. Бавно поклати огромната си змийска глава от горе на долу в знак на одобрение. Видът му беше ужасяващ. Седнал на златен трон в храм, построен изцяло от човешки кости, Сет имаше светлочервена кожа, а крайниците му приличаха на мощни орлови крака. Той заговори:

— Скъп на сърцето ми рицарю, никакво доверие ли ми нямаш?

— Умееш да четеш в душите, велики! — презрително отвърна Йон. — Нямам никакво доверие, никакво уважение и нито грам привързаност към теб, мръсно отровно влечуго!

Сет избухна в плътен неприязнен смях.

— Колко силно чувство е омразата! От теб научавам много за човеците, невзрачно рицарче... Ти ми служиш добре и ще бъдеш възнаграден по достойнство!

— Чрез теб, Сет, служа преди всичко на собствените си интереси. Дай ми каквото ми обеща!

— И заповядва, малкият! — изсмя се Сет. — Я ми разкажи по-напред какво ти е станало на окото? Няма го! Да не би да те е ухапал комар?

— Много добре знаеш какво ми е станало! — яростно отговори Йон. — Онова човеко-животно, младият Бромансон. Не прецених добре един последен прилив на сила преди смъртта му. Случват се и такива неща, когато си обикновен смъртен, нали? Но ти естествено нямаш представа за какво говоря... Защото боговете са непогрешими! Особено ако трябва да смажат един Пазител на маските... на дванадесетгодишна възраст!

— По-полека, по-полека, Йон! — Богът бавно произнесе всяка една дума. — Търпението ми има граници! Ако пропуснах своята

възможност в Брател велики, то беше заради оня глупав магьосник Кармакас. Амос Дарагон извади късмет, това е всичко, и...

— Хич не ме е грижа! — прекъсна го рицарят. — Заради него загубих и кралството, и земите си. Загубих също и армията си, Рицарите на светлината, които сега се подчиняват на Бартелеми. Писна ми! След като ме изхвърлиха от Брател велики с този отвратителен надпис на челото, след много седмици скиталчество и мизерия те срещнах и ти ми...

— Сега млъкни, жалък кресльо! — изрева Сет с цяло гърло.

Дъхът на божеството беше толкова силен, че запрати Йон върху стената в дъното на храма. Зашеметен от удара, рицарят се свлече тежко на пода. С мъка надигна глава. Погледът му срещна този на Сет, който бе станал от трона си. Видимо раздражен, богът продължи:

— При първата ни среща поисках от теб да превземеш земите на Омен. Подарих ти меч с отровно острие и... трябва да призная, че добре си послужи с него. Съвсем сам успя да изтриеш всякаква следа от човешко присъствие по онези места. Ти изравни със земята това кралство по най-безскрупулен и извратен начин. Ти изколи децата, брутално умъртви старците и дори пи от топлата кръв на господаря Едонф! Ти си един див звяр, жаден за мъст, и аз съм готов да възнаградя предаността ти към мен. Винаги изпълнявам обещанията си към онези, които ми служат пламенно. Не обичам молитвите, предпочитам кръв, страдания и смърт. Днес, Йон, получаващ първото си звание!

Богът се върна на трона и се настани удобно. След известно мълчание Сет направи знак на рицаря да се приближи.

— Скоро ще имаш армия... грандиозна армия! Лично Амос Дарагон работи за това, без да подозира, и ще ти я осигури на тепсия! Изглежда, не ти се вярва... Слушай внимателно и признай, че Сет, богът на Завистта и Измяната, освен всичко друго е и изкусен стратег.

Йон пристъпи и каза, този път почтително:

— Но аз никога не съм се съмнявал в теб, нито в твоя ум, о, велики Сет!

— Лъжеш така, както дишаш, Йон! И тъкмо това най-много ми харесва у теб!

— Говори, слушам внимателно.

— Преди известно време — започна Сет — с помощта на няколко приятели с божествен произход отвлякох висшия бог на Справедливостта, Форсет. Изчезването му доведе до твърде неприятни последиствия, между които и окончателното затваряне на вратите на Браха. Вече ти казах за Града на мъртвите, помниш ли?

— Да — отвърна Йон. — Големият град на Страшния съд, погребан в пустинята Махикуи, до който може да се стигне само по Стикс... спомням си... Продължавай!

— В този град трима съдии държат и хляба, и ножа. Само те решават съдбата на призраците, очакващи последния съд. Те са безпристрастни и по принцип отговарят само пред Форсет. Но понякога се случва утайката от света на живите да обхване и света на мъртвите. Както ябълките угниват отвътре, така е възможно да подкупиш и един съдия. Ганхаус работи за мен, откакто му обещах да освободя душата на големия му брат, виден убиец и пленник в дълбините на пъкъла. Името му е Уриел.

— И как това ще ми даде армия, достойна за мен? — нетърпеливо попита Йон.

— Мълчи и слушай, идиот! Ще стигна и до това! — изригна Сет, силно раздразнен. — Вкуси от моите слова и се наслаждавай на коварството ми! Скроихме перфектен план — същинско бижу на лукавството. Веднага щом бог Форсет бе затворен под моя власт, вратите на рая и на ада се затвориха. Тримата съдии едва не луднаха, докато търсеха решение на проблема със свръхнаселението. Тъкмо в този момент Ганхаус, по доста хитроумен начин, им разказа една объркана циганска легенда, която потвърждава съществуването на ключ. Изработен от ключар елф и пазен в недрата на града, този ключ уж е единственото средство да се отворят вратите. Но кой би могъл да се добере до ключа, ако не някое доблестно човешко същество, което сляпо да се втурне в тази мисия?

— Амос Дарагон! — със смях възкликна Йон.

— Точно така! Тъкмо той ни трябва! Йерик Свенкхамър, един видиотен дребен крадец, който е секретар на Мертелус и също работи за мен, тогава им разказа за Пазителя на маските. Всички се хванаха начаса! Мертелус веднага се свърза с барон Самди, един незначителен бог, който работи в административните служби, за да доведе Амос в Браха. После, както обещах, освободих Уриел от ада и го качих на

кораба на Харон малко след Амос. Съставих му самоличност на уважаван учен и писател — тъкмо обратното на истинската му същност! Неговата задача е да разкаже на Амос лъжливата история за елфа и в удобен момент да го премахне.

— Ама чакай... — намеси се рицарят.

— Да, приближавам края — отново подхвана Сет. — Ключът за Браха наистина съществува. Само че той не отваря вратите към рая и ада, а прохода, който се намира във върха на голямата пирамида. Той отваря етерна пътека между Браха и света на живите. Повярвай, верни ми служителю, скоро ще поведеш огромна армия от живи мъртъвци и призраци, пратениците ми събират за теб най-добрите войници. Начело на такава сила, ти ще бъдеш непобедим! Ще си отмъстиш на Жюно, Бартелеми и всички онези, които толкова ненавиждаш! После заедно ще покорим Земята и ще нарушим равновесието на света на живите.

Йон избухна в доволен смях.

— Най-сетне усещам, че часът на отмъщението ми приближава. На всичко отгоре този малък Пазител на маските, без да знае, ще ми осигури инструмента за моята мъст! Не е за вярване... Ти си истински гений, Сет! Но имам и един въпрос... Как Амос ще открие този ключ?

— Аз и едни мои приятели в този момент изтезваме Форсет, за да ни разкрие скривалището — самоуверено отговори Сет. — Щом узная мястото, ще го кажа на Йерик, който ще насочи Амос в търсенето. Също като в измислената история за ключаря елф, ние знаем, че двама пазачи бдят над ключа и само живо същество може да се добере до него. Това са два малки проблема, които Пазителят на маските със сигурност ще разплете в наша полза! Той е толкова умел, при това има бляскав ум! И все пак нещо в целия този сценарий ме смущава...

— Какво? — разтревожи се Йон.

— Лолия — замислено отговори богът. — Знам, че е пратеница на барон Самди и работи пряко воля за нас, но тя крие нещо. С всеки изминат ден у нея расте ужасна сила. Напразно се опитах да разбуля тайната, не мога да разбера какво става. Нямам й доверие. Събери армия от наемници и убий Лолия. Не я подценявай, защото само магия от божествен произход я е направила непроницаема за мен. После сам

ще отнесеш тялото на Амос Дарагон в пирамидата на пустинята Махикуи.

— Твоите желания са заповед за мен... — каза Йон, като сведе глава.

— Приблѝжи се! — нареди Сет.

Йон Пречистващия направи няколко крачки към Сет. С едната си ръка богът грубо го сграбчи за врата и го вдигна във въздуха. Като се смееше с цяло гърло, богът-змия изтръгна от себе си едно око и го постави в зеещата орбита на рицаря. Контактът между окото на бога и човешката тъкан предизвика неопикуема болка у човека. Като че ли го изгаряха с нагорещено желязо. Сет разхлаби прегръдката си и Йон се строполи на пода, обхванат от гърчове и спазми. Тресеше се с цялото си тяло и виеше от болка. Окото на бога вече беше част от него.

— Ето моя подарък! Око, което да замести онова, което си загубил — гордо обяви Сет. — Това змийско око много ти прилича! Ще виждаш в мрака и отсега нататък нито едно движение на противника няма да ти убягва. С това око и аз ще мога да виждам онова, което ти виждаш, и да следя действията ти. Другояче казано, ще те придружавам навсякъде! Прекалено се доверих на магьосника Кармакас и дума не може да става да допусна същата грешка с теб! Сега тръгвай!

Постепенно храмът от човешки кости се разпръсна и изчезна в плътен синьо-зеленикав дим. Йон остана проснат върху горската трева. Новото око му причиняваше ужасна болка. С голямо усилие рицарят се придвижи до жилището си, някогашното укрепление на господаря Едонф. Когато влезе, очите му срещнаха отражението в огледалото. Какъв ужас! Окото, което Сет му бе подарил, имаше тъмножълта ретина и удължена зеница като на котка. То беше съвършено кръгло и един път и половина по-голямо от обикновено човешко око. Лицето на рицаря беше обезобразено. Струйка кръв се стичаше по бузата му. Неспособен да понесе гледката на новото си лице, Йон яростно счупи огледалото и изкрещя:

— Ще дойде ред да ти отмъстя, Сет!

10

БРАХА, ГРАДЪТ НА МЪРТВИТЕ

Йерик първи забеляза големия град. Браха изникна от мъглата в една мрачна сива утрин. Секретарят хукна да събуди Амос и Уриел.

— Елате... елате бързо! — завика той. — Ще видите нещо много красиво... да речем... по-скоро... прекрасно... Не!... Грандиозно!

Двамата пътници с мъка отвориха очи. След това, прескачайки спящите по палубата призрци, последваха Йерик до носа на кораба. Един от двата скелета от екипажа на Харон се бе настанил върху счупената фигура на върха на носа в очакване на гледката. Той спокойно си пушеше лулата. И нали нямаше дробове, димът, който поглъщаше, се разтваряше в останалия въздух между ребрата му. Гъстата мъгла около кораба постепенно се разреждаше. Но облаците захлупваха все така ниско небосвода.

И тогава Амос съзря в далечината Браха. Великолепието му го заслепи. С приближаването градът придобиваше нежно червена окраска. Въпреки утринния час, младият Пазител на маските имаше усещането, че присъства на слънчев залез. В сърцето на града се виждаха жълти и оранжеви лъчи от светлина, които рикошираха в плътния слой облаци, като ги обагряха с огнени пръски. На небето нямаше нито слънце, нито луна, нито дори звезди. Светлината иззираше от самия град.

Като приближиха още малко, Амос видя десетки чудно красиви прозрачни ангели, които летяха над посребрените покриви. Хвърковатите създания свиреха с тръби, за да приветстват новодошлите. Пазителят на маските не вярваше на очите си. Загубил дар слово от толкова красота, той видя и десетки демони, застанали по двата бряга на реката като внушителна почетна стража! Инкубуси^[1] биеха огромни барабани. От дима и пламъците изникваха музикални инструменти. В небето ангелската музика бе придобила собствена

форма и очертаваше сини извивки, обсипани с петънца от златиста светлина. Зрелището бе неопишимо.

Браха беше огромен град, същинско предизвикателство за въображението със своя размер и великолепиe. Построен върху два стръмни планински склона, той се разтваряше към небето, като образуваше широко V. Право през центъра му минаваше Стикс. В града имаше стотици хиляди многоетажни сгради, великолепни замъци, виждаха се и пищни храмове. Всички религии и вярвания, всички божествени изображения на всички народи бяха събрани в тях. Храмовете, един от друг по-красиви, бяха строени старателно и с най-благородни материали. Злато и сребро, кристали и диаманти, редки мрамори и скъпоценни камъни украсяваха всички храмови постройки. Изящни орнаменти, издялани от майсторски ръце и изработени от екзотично дърво, подчертаваха великолепието на украсите и декорациите на огромните кули и камбанарии.

Зяпнал от удивление, Амос мълчаливо съзерцаваше спектакъла. Всички пасажери на кораба, вече будни, също бяха онемели от възхита пред Браха. Всякакви каменни статуи, все едно дали чудовища от водоливници или обезсмъртени герои, се разхождаха най-свободно. Те вежливо се поздравяваха и понякога спираха да побъбрят. Улиците гъмжаха от светещи призраци, които тичаха насам-натам, всеки по задачите си. Множество открити пазари предлагаха стоките си на привиденията. Продаваха се великолепни гнили домати и отдавна увехнали салати. Над парчетата вонящо месо се виеха облаци от черни мухи.

Десетки клади за жертвоприношения просветваха тук и там и осветяваха целия град. На прозорците на всички къщи бяха запалени десетки свещи и придаваха на Браха фееричен вид. Почти на всеки ъгъл стояха на стража скелети, въоръжени с мечове и щитове. Когато Амос запита Йерик за какво служат тези въоръжени скелети, той му отговори, че осигуряват опазването на реда в града.

Най-замогналите се призраци се разхождаха в каручки, теглени от скелети на коне. Други привидения с вид на закоравели престъпници просека по улиците. Амос вдигна очи и видя над главата си двадесетина крилати коня, яздени от жени във военни доспехи. Те прекосиха небето с мълниеносна бързина, като надаваха бойни викове

и ревяха песни на неразбираем език. Човек би ги помислил за шумни гръмотевици.

— Доколкото съм чел за това — обясни Уриел, — тези жени са валкирии. Хората от северните земи, наричани викинги, никога не се качват на кораба на Харон, за да дойдат дотук. Именно валкириите отговарят за транспортирането на храбрите воители, загинали на бойното поле.

— Това благоволение им се оказва от бог Один — изкряска Харон, който бе оставил кормилото на втория скелет и се беше приближил до носа на кораба. — Заради това губя много, ама много пари! Тези луди винаги се надпреварват и само пречат!

Докато приближаваше пристанището, корабът мина под великолепни мостове. Мачтите докоснаха каменните основи на сводовете им, които за миг се дематериализираха, за да позволят на кораба да премине безпрепятствено.

По бреговете на Стикс Амос забеляза десетки тераси, луксозни ресторанти и улични актьори. Мъже и жени от всички раси, както човешки, така и елфически, минотаври и горгони, демони и ангели, кентаври и таласъми се разхождаха в ефирния си призрачен вид. Цветовете им бяха от снежнобяло до катраненочерно. Кожени дрехи, скъпоценна коприна и златни бижута се разминаваха с мръсни и ръждясали доспехи. Хора с белези от мечове се смесваха с тълпа отблъскващи създания с неопишуема грозота.

Когато погледна към най-високите точки на града, Амос съвсем ясно видя основата на голямата пирамида от легендите на Уриел. Тя изглеждаше гигантска и чезнеше в облаците. Всеки един от каменните ѝ блокове беше голям колкото кит.

Харон се облегна на бастингажа до Амос и му пошепна в ухото:

— Добре дошъл в Браха, млади Пазителю на маските. Тук хората живеят точно както преди смъртта си. Всички създания, които имат свой бог, колкото и малък да е той, и своя съвест, колкото и малка да е тя, се озовават в Браха в очакване на Страшния съд. Хората като мен, които са били алчни, и тук са такива. Както духовните водачи, така и разните лечители, убийци и магьосници на мрака са се събрали тук. И са също толкова добри или лоши, каквито са били през целия си живот. В този град никой не се променя, не става по-добър, просто чака! Всички чакат да се изправят пред съдията Мертелус и неговите

сподвижници, за да узнаят най-сетне участта си. Бъди много внимателен! В този град ще видиш както най-лошото, така и най-доброто. Никой не може да те убие, но мнозина могат да те накарат да страдаш. Това е място, където всичко се уголемява в сравнение с естественото. Толкова със съветите... Благодаря още веднъж, задето освободи онези хора от Острова на прокълнатите. Длъжник съм ти за това! Ще те запомня и един ден, ако мога, ще ти върна добрината!

След това Харон се извърна към стълпените на кораба призраци и изрева:

— Пригответе се за слизане, шайка лентяи и нехранимайковци! Ще акостираме! Надявам се, че сте доволни от пътуването. За мен беше повече от отвратително! Хайде! Хайде! По-живо!

Корабът акостира и всички пътници се втурнаха към корабния трап. Мертелус чакаше на кея заедно с Ганхаус и Корилион. Когато видяха Йерик да им маха с ръка, с усмивка на уста и глава под мишница, съдиите се поотпуснаха.

— Мисля, че е успял да ни доведе Пазителя на маските — обърна се Ганхаус към Мертелус.

— Ще го повярвам само когато това лице се изправи пред мен — нервно му отвърна първият съдия.

— Гледайте! Ето там, слизат! Слизат! — повтаряше Корилион. — Сигурно това е той, мъжът с изящната брада.

Тримата съдии се втурнаха към Уриел, за да го поздравят горещо с добре дошъл. Те очевидно допуснаха огромна грешка по отношение на чаканото лице. Никой от тях не можеше да предположи, че истинският Пазител на маските всъщност е едно дванадесетгодишно дете. Съдиите се разливаха в благодарности и комплименти пред Уриел. Разбира се, Ганхаус отлично бе познал брат си. Но бе принуден да играе ролята си. Между две ръкостискания и потупвания по гърба ученият се опита да каже нещо, но без никакъв успех.

Докато се чудеше как да прекъсне трескавите излияния на тримата мъже, на Амос му хрумна нещо. Нещата се бяха подредили по най-добър начин за него. Той намигна съучастнически на Уриел! Ученият веднага схвана новата си роля. Амос искаше той да продължи да се представя за него. Йерик поиска да се намеси, за да възстанови истината, но точно в този момент Амос го настъпи по пръстите на краката.

— Мълчи! Така е по-добре — каза момчето на секретаря. — Това ми дава известна свобода за действие.

Амос пристъпи напред и се изкашля три пъти, за да привлече вниманието на съдиите. Те се обърнаха и изгледаха дванадесетгодишното момче. С известно колебание Уриел каза:

— Да... въз... представям ви... въз... моя книжен плъх... искам да кажа... моя асистент в научната работа... Това е... това е...

— Дьо Дарвиш Шосет — спонтанно довърши Амос.

Съдиите не бяха изненадани от такова име. Бяха чували и по-странни, и по-смешни. Те любезно се усмигнаха и без да се занимават повече с Амос, пак се обърнаха към Уриел.

— Той е от прочутата фамилия Шосет от... от... подножието на Димящата планина! Както и да е! Да си дойдем на думата! — каза лъжливият Амос.

— Да, последвайте ни, ще ви заведем в покоите ви в палата — поде Мертелус, очарован от госта.

— Навярно сте уморен от пътуването? — попита Корилион. — Ще видите, че призраците поначало не се нуждаят от сън. Това е стар рефлекс, който пазим дълго след смъртта си. Можем да минем и без това, но засега няма да ви попречим да направите следобедната си почивка. Искаме да бъдете във форма в най-кратък срок!

Уриел, тримата съдии, Амос и Йерик взеха една каляска, карана от скелет. Теглена от четири коня във вид на кости, каляската бързо изчезна в тълпата, гъмжаща от призраци. Момчето, седнало на покрива заедно с Йерик, попита:

— Мертелус дори не те поздрави! Това нормално ли е?

— Знаеш ли... аз... да речем... нали знаеш... каза секретарят, като здраво стискаше главата си в ръце — да речем, че... как да кажа... аз не съм кой знае какво... подчинявам се на заповеди и... да речем... ами това е!

— Много жалко — отвърна Амос. — Те не познават истинската ти стойност.

— Благодаря... да речем... много благодаря! — заекна Йерик, силно развълнуван.

Дворецът също заслужаваше да се види. Беше с осмоъгълна форма и завършваше с безкрайно висок купол. Под покрива му се виеше голямо стълбище, което сякаш се изкачваше право в небето,

като пронизваше облаците. Сградата беше украсена с хиляди каменни статуи водоливници. Те си прелитаха свободно, катереха се по стените, играеха на зарове или си бърбеха. Щом Мертелус слезе от каляската, всички те замръзнаха. Онези, които летяха, паднаха на земята или се удариха в стените. Някои плъснаха в големия фонтан точно пред двореца.

Удивен, Амос гледаше всичко това, без да разбира причините за тази внезапна промяна на поведението им. Преди малко пълни с енергия, сега статуите бяха застинали като безжизнен камък. Момчето тъкмо се канеше да запита секретаря защо така внезапно секна цялото оживление, когато той изпревари въпроса му и обясни:

— Когато котката я няма, мишките танцуват! Така че, да речем... че... за да обобщим... когато съдията излиза... да речем... че водоливниците се възползват от това. Мертелус не обича шума и... значи... да речем... той строго забранява на орнаментите от неговия... неговия дворец... да... да речем... да мърдат. Той е единственият, който... в този град... да речем... се отнася така строго с декорацията! Истински тиранин за всеки... за всички... да речем... за свободата на придвижване на статуите... всъщност!

— Той не е много симпатичен съдия — заключи Амос.

— Познаваш ли някой, който... да речем... е такъв? — запита Йерик безучастно.

Всички влязоха в двореца. Мертелус тържествено взе думата:

— Добре дошли в съдебната палата! Тук се отсъждат и доброто, и злото. Тук започва вечността. Решенията, взети между тези стени, винаги са справедливи и ние се гордеем с това. Йерик, заведи нашия приятел Дарвиш Шосет в стаята му. Аз ще се заема с нашия гост, скъпия, изключителния господин Дарагон.

Обзет от лека паника, Уриел погледна Амос така, сякаш му казва: „А сега какво да правя?“. Пазителят на маските отново му намигна за успокоение и бързо изчезна след Йерик. Уриел щеше чудесно да изиграе ролята си — Амос беше уверен в това. Докато вървеше към стаята си, момчето можа да се възхити на красотата, която цареше тук. Стените на двореца бяха покрити с фино изработени гоблени, завеси от червено кадифе, многоцветни витражи и дебели килими. Имаше великолепни библиотеки, множество читални и учебни зали, кабинети и аудитории. Като побутна една врата, Йерик каза на Амос:

— Ето... да речем... че е това... Малка е, но е хубава... по-добре, отколкото да спиш навън... да речем! Знаете ли... господарю Дарагон... би трябвало да завиждате на Уриел... защото той ще спи... във... да речем... в покоите, запазени за пратениците на боговете... изобщо за важни хора! Те са... те са грандиозни!

— За мен така е много по-добре — успокои го Амос усмихнато.
— Понеже знам мисията си, нямам желание да слушам как съдиите ми я повтарят. Уриел е много образован и познава добрите маниери. Не можех и да се надявам на по-добър представител.

— А сега... какво... какво ще правим? — попита Йерик.

— Ти оставаш тук, а аз ще направя едно кръгче из града, да поразпитам туй-онуй!

[1] Зли духове, които обладават хора, докато спят. — Б.пр. ↑

11

ДАРВИШ ШОСЕТ

Тримата съдии се бяха погрижили на госта да бъде поднесена пищна вечеря, след което Ганхаус предложи да придружи фалшивия пазител на маските до покоите му. Когато се озова насаме с Уриел, магистратът тревожно го заразитва:

— Но защо се преструваш, че си Амос Дарагон? И къде се е скрил самият той?

— Аз също се радвам да те видя, братко — вместо отговор му рече Уриел. — От доста години не сме се виждали... Променил си се, братле, и съм повече от доволен, че си станал важна персона!

— Чуй ме добре, Уриел, нямаме време за дрън-дрън по повод на щастливата ни среща! Аз не те обичам и никога не съм те обичал. Станах съдия точно за да наказвам хората като теб. Наемните убийци ме отвращават. Ако съм направил така, че да те освободят от пкъла... то е... заради съвсем конкретна причина.

— Ето това се казва роднинска обич, братле! — иронично възкликна Уриел. — Винаги си ни използвал — татко, мама и мен, — за да задоволяваш собствените си амбиции. Дори мъртъв и погребан, не си се променил! Станали сте по-лош от мен, ваша чест!

— Добре ме чуй, освободих те от вечните мъки и огъня на преизподнята, значи си ми длъжник! Ти си тук, за да премахнеш Амос Дарагон, да се сдобиеш с ключа за Браха и да го предадеш на Сет, ясно? Нали и той това ти каза? Нали това поиска от теб?

— Да, и това е всичко, което знам — потвърди Уриел. — Трябваше също и да разкажа на Амос историята за някакъв елф ключар.

— Но къде най-после е този Амос Дарагон?

— Ами вие го пуснахте да си ходи — усмихна се широко убиецът. — А аз все пак ви го представих, под името Дарвиш Шосет... Той е Пазителят на маските!

— Моля?! Едно дете?

— Но не какво да е! Влязох в неговата игра, за да не бъде разкрит твърде бързо! Това е идеално прикритие както за него, така и за мен.

— Що за човек е?

— Това момче е надарено с удивителен ум и необикновена съобразителност. Като си помисля само, че аз трябваше да се правя на всезнайко пред него! Доста трудно ми беше да играя ролята си докрай! За мой късмет, по време на пътуването вниманието му изцяло бе погълнато от мисията. Разговаряхме дълго и често играехме карти. Това е едно извънредно почитено и отлично възпитано момче. Често ме хващаше да играя нечестно, но никога не ми отпрати открит упрек. Но... я ми кажи, какво очакваш от мен?

— Искам да вървиш подир Дарагон и да му откраднеш ключа за Браха. После ще го убиеш, като го хвърлиш в Стикс! Искам да ми предадеш ключа, това е всичко!

— Ами Сет... нали той иска този ключ? Трябва да го предам на него, а не на теб!

— Слушай, брат ми — развеселен започна Ганхаус. — Имам власт да те върна обратно в ада! Ако ме слушаш, обещавам ти милост и рай. Ако не ми се подчиниш, щом вратите се отворят пак, ще те изпратя в пламъците на демоните! Аз съм съдия, не го забравяй! С това тлъсто досие, никак няма да ме затрудниш с присъдата! Помисли си, ще се върна за твоя отговор!

— Но защо толкова ти е притрябвал този ключ?

— Това не е твоя работа! — отвърна Ганхаус и добави със сумтене: — Скоро ще бъде бог.

* * *

От няколко дни Амос се разхождаше из Браха. Търсеше някакви знаци и следи, които да му подсказат как да изпълни мисията си. Уриел, който чудесно играеше ролята на Пазителя на маските, явно се разбираше добре със съдиите и момчето често го виждаше в компанията на Ганхаус. Когато Амос беше наблизо, ученият ставаше дискретен и не така словоохотлив. От пристигането им в Браха двамата почти не бяха разговаряли, но Амос не го вземаше присърце. Ала

имаше нещо друго, което го тревожеше. По време на разходките си изпитваше чувството, че го следят. Постоянно усещаше нечий поглед в гърба си, някакво обезпокоително присъствие, което дебнеше всяка негова крачка. Накрая Пазителят на маските си рече за собствено успокоение, че когато човек се разхожда в град, пълен с призраци, е твърде вероятно да хване параноя.

В този град, населен с привидения и странни същества, Амос направи няколко необикновени запознанства. Един ден на ъгъла на една оживена търговска улица той се озова лице в лице с венсенк — огромен двуметров скелет, който просеше на тротоара. Той разказваше историята на своя живот на минувачите, за да измоли пари и да откупи костите си. Когато бил жив, един прочут професор по анатомия му предложил сделка заради едрия му ръст. Гигантът щял да получи десет златни монети, ако обещаел да завещае своя скелет след смъртта си на учения, за да може да го изучава. Договорът бил подписан бързо: венсенк бил убеден, че старият професор ще умре преди него, освен това имал огромна нужда от пари, за да плати дълговете си по кръчмите из околността. За жалост нещата не потръгнали добре за венсенк. Горкият човек се удавил в реката скоро след като уредил сметките си с кредиторите. Тялото така и не било намерено. Скелетът му, принадлежащ вече на професора, си оставал пленник в Браха, докато законният му собственик не си го поиска. Тъй че венсенк просеше, за да събере десетте златни монети и да си откупи костите. Никой никога не му даваше пари, но горкият скелет разказваше ли, разказваше сърцераздирателната си история на всеки минувач.

По подобен начин Амос се запозна и с Анжес. Тя седна до него на една пейка в парка и го попита дали не е виждал Петен, дейния възлюбен. Младата жена беше облечена цялата в бяло, а на шията ѝ имаше дълбока рана от меч. Кървеше обилно и дрехите ѝ бяха зацапани с кръв. Тя отчаяно търсеше мъжа на своя живот. Когато още била между живите, Анжес се влюбила в Петен и искала да се омъжи за него. Но баща ѝ не бил съгласен. Той избрал за нея друг мъж, по-уважаван и най-вече — по-богат. Анжес можела да се вижда с Петен само скришом. Един ден баща ѝ ги изненадал. Бесен от гняв, че дъщеря му не се е подчинила, той вдигнал меча си срещу младежа, но Анжес се хвърлила пред острието. Мечът я пронизал смъртоносно. От този ден бедната девойка бродела из Града на мъртвите и търсела

Петен, голямата си любов. Една сутрин Амос се озова на голям и съвършено безлюден площад, в близост до внушителен манастир. Мястото беше великолепно и момчето се запита защо жителите на Браха сякаш отбягват това очарователно кътче. Имаше красив фонтан и площадът беше обграден от десетки огромни дъбови дървета. Пазителят на маските скоро разбра защо никой не идва тук. Три гигантски черни кучета изскочиха изневиделица и яростно се хвърлиха срещу него. Едва успя да се измъкне, щяха да го разкъсат на парчета. Още щом стъпи извън манастирския площад, кучетата изчезнаха.

По-късно Амос научи от случаен минувач, че тези кучета са всъщност трима прокълнати злосторници. Приживе те осквернили гроба на един монах. Носели се легенди, че светият старец е погребан с прекрасни произведения на църковното изкуство с неоченима стойност. Тримата нечестивци изровили монаха и намерили светите съкровища. Тъкмо щели да ги отнесат, когато мъртвият се надигнал в гроба си и ги проклетел за вечни времена. Похитителите на гробници били преобразени на огромни черни кучета. Оттогава те пазели съкровището и бдели над покоя на монаха.

Браха беше пълен със създания, кое от кое по-чудновати. Имаше замък, спохождан от върколак, а един от булевардите беше обитаван от луд бръснар, който бе обсебен от идеята да бръсне всеки срещнат. На всеки кръгъл час някаква младоженка изскачаше от един кладенец и запяваше религиозни песнопения. Щом завършеше рецитала, тя отново се гмурваше в кладенеца, като надаваше ужасяващи писъци. Амос видя и пирати, които бяха взели на абордаж един жилищен блок, сякаш бе кораб. В този град цареше постоянен кипеж и бликаше неудържима енергия. Запознаването неговите обитатели беше невероятно приключение за момчето. Любопитството му го водеше до все нови и нови удивителни срещи.

За Амос започваше нов ден. Близо час той се разхождаше из града. До този момент не бе открил никакъв знак, никаква следа, която да му подсказва как да открие ключа за Браха. Търсеше сведения, разпитваше минувачите, даваше ухо на слуховете, които се разнасяха из града, но нямаше ни най-малък знак, че някой знае въпросната легенда. Докато се мотаеше в тълпата от призраци, Амос внезапно

забеляза, че Йерик върви по петите му. Престори се, че не го е видял, и продължи да си ходи, все едно че нищо не се е случило. Но защо Йерик го шпионираше? Може би просто заради неговата сигурност? В края на краищата Амос не познаваше града и секретарят явно бдеше над него да не би да му се случи неприятност.

За да се позабавлява, момчето реши да изненада приятеля си. Изтича напред и се шмугна в една тъмна странична уличка. Там клекна, готов да изскочи пред Йерик, когато минава покрай него. Как само щеше да се изплаши! Изведнъж Амос усети нечие присъствие зад гърба си. Когато се обърна, видя един вдъхващ страх колос, огромен като кашалот, плешив и с белег от меч. Само с едната си ръка той грубо сграбчи момчето и го повлече в мрака на уличката.

След малко Амос бе захвърлен върху една купчина отпадъци. Грубиянът, въоръжен с боздуган, най-после го заговори:

— Признай, че си крадец! Криеше се от скелетите, от тези мръсни скелети, които уж са законът, които всичко наблюдават и всичко решават, нали? А ти се опитваш да им избягаш, а? Крадец си, нали? Аз познавам крадци...

От думите на великана Амос веднага разбра как ще бъде най-добре да му отговори. Не трябва да се противоречи на звяр, който е раздразнен и готов да удари.

— Да — отривисто каза той. — Казвам се Дарвиш Шосет, аз съм крадец, най-добрият крадец в града, и вие сте прав, бягах от скелетите, така е!

— Добре! — възкликна гигантският воин с беззъба усмивка. — Ами да, много добре! Трябва да те представя на едно лице. Ти идваш с мен, познавам едни хора, които имат празник. Ще отидем заедно и ще те представя на моя шеф. И той е крадец. Сигурен съм, че ще те хареса. После ще станеш мой слуга... винаги съм искал някой да ми слугува... да придобия по-солиден вид! Приемаш ли, или да се разсърдя?

— Приемам с огромно удоволствие — спонтанно викна Амос, като преглътна. — За мен ще бъде чест да ви служа, господарю...

— „Господарю“? Наистина „господарю“! — очарован повтори варваринът. — Господарят Угосил... Така се казвам, Угосил!

— Много добре! И така, къде отиваме? — поинтересува се Амос, като скришом хвърли един поглед наоколо, за да види откъде може да

мине, ако реши бързо да напусне компанията на мастодонта.

— Нямам право да ти кажа — надутото отвърна Угосил. — Тайна е. Гилдията на крадците на Браха не обича да си пъхат носа в тайните й!

— Но тогава как ще стигнем дотам? Ако отидем заедно, няма как да не видя къде се крият, нали?

— Не и ако спиш! — отговори кашалотът и вдигна оръжието си.

Угосил стовари тежко боздугана върху главата на Амос. Той мигновено загуби съзнание. Както бе казал Харон на кораба, в Браха никой не може да умре, но може много да изстрада. Щом се събуди, момчето си спомни тези думи и нито за миг не се усъмни във верността им. Мъчеше го ужасно главоболие.

Амос се огледа с полуотворени очи. Отначало замъглено, зрението му скоро се нормализира. Лежеше на пода в стая, пищно декорирана с червени кадифени завеси. Стотици призраци танцуваха, пиеха и се забавляваха. Явно това беше някакъв голям бал и всички присъстващи носеха дълги бели перуки и дрехи, украсени с фини дантели и богати бродерии. Нежната музика на камерен оркестър създаваше лека и необичайна за това място атмосфера.

Докато се опитваше да промени неудобното положение, в което се събуди, Амос осъзна, че е вързан с верига за шията, също като куче. Както беше сбит до краката на един стол с впечатляваща облегалка, той вдигна поглед и видя достолепен елф с вид на истински принц. Косите му бяха бели, кожата — черна, а ушите — заострени. Имаше съвършени зъби, лицето му беше необикновено красиво, а движенията — грациозни като на ангел. Той изгледа Амос, привързан в краката му като домашен любимец, и му каза с лукава усмивка:

— Добър вечер, Дарвиш Шосет! Угосил, най-големият глупак измежду варварите в Браха, те доведе тук. Искане да му станеш слуга, но идиотът не разбира, че не може да има слуга онзи, който сам е слуга. Угосил е най-страховитият воин, когото съм виждал в действие. Затова е мой личен пазач. Може сам да се изправи срещу цяла армия. За жалост смелостта му е сравнима единствено с глупостта му. А, да... аз съм господарят тук, а ти си мой пленник. Аз ръководя гилдията на крадците. Всички, които виждаш тук, са чистокръвна измет, разбойници и бандити. Има също убийци и джебчии, отровители и предатели, с две думи — никой, на когото да имаш доверие! Всички

чакаме Страшния съд, който ще ни изпрати в пъкъла, но през това време се забавляваме! Крием се! Бягаме от правосъдието на скелетите! В Браха нищо не се променя... Я ми кажи, младежо, наистина ли твърдиш, че си най-големият крадец в този град, а? Нали за такъв се представяш? Това си казал на оня див варварин, така ли е?

Амос изтръпна. Той бе излъгал, за да спаси кожата си, а ето че тази лъжа можеше да се обърне срещу него. Той бързо прецени ситуацията. Беше пленник на черния елф и вързан с верига като куче. Нямаше как да се измъкне от този капан! Затова Пазителят на маските реши да играе играта си докрай, да заложил всичко. Като прикри страха си, той заяви:

— Да, аз наистина съм най-добрият крадец в този град!

— Знаех, че ще кажеш това — отговори елфът. — Всички крадци са и проклетни самохвалковци! Ще видим това, млади ми приятелю. Ще те подложим на изпитание. Намислих една малка игра за мое забавление. Нали трябва добре да си прекарваме времето! Ей там, в средата на стаята, има една голяма маса, виждаш ли я? Погледни зад танцуващите.

— Да — потвърди Амос, — виждам я.

— Върху тази маса има съдина, пълна със стотина златни лъжички. Около нея съм поставил петима пазачи, които внимателно я наблюдават. Това са моите прибори за официални случаи. Без да те забележат, ти трябва да откраднеш една лъжичка от съдината и да ми я донесеш! Ако успееш, ще те пусна да си вървиш. Ако не, ще те хвърля във водите на Стикс и душата ти ще се разгради. Разбираш ли? Не обичам лъжците, а още по-малко хвалипръцковците. Преди да започнеш, представям ти Сянката.

Едно момче, приличащо досущ на Амос, се изправи пред тях.

— Той е просто невероятен, ще видиш! — увери елфът Пазителя на маските. — Хайде, Сяно, иди да ми донесеш една златна лъжичка, без никой да те види!

Сянката незабавно се сля с тълпата. За по-малко от секунда прие вида на един танцор, после на друг, след това на жена и накрая на дете. Незабелязан, той бавно се приближаваше към масата. Променяше вида и формата си както пожелае.

— Сянката е най-големият крадец в града! — каза елфът на Амос. — Той е последният оцелял от своята раса в Браха. Народът на

здрача, както го наричаха, напусна света на живите и този на мъртвите преди много, много време. Погледни как сменя формата, лицето, изражението си. Тялото му е образувано от пара, която се втвърдява, за да приеме какъвто си пожелае външен вид. Направо е умопомрачителен! Може да приема формата както на човек, така и на предмет.

Сянката беше стигнал до масата и прие вида на единия от пазачите. Кихна, за да привлече вниманието, промени вида си още веднъж, наведе се над масата, като се престори, че му се вие свят, и бързо грабна една лъжичка. Пъхна я в ръкава си и отново се впусна в танците. Двадесет секунди по-късно, във формата на много красива жена в жълта рокля, той предаде лъжичката в ръцете на черния елф.

— Сянка, ти си просто фантастичен! Фантастичен! — възкликна владетелят и пъхна лъжичката в големия джоб на редингота си. — Никой нищо не видя! Сега е твой ред, Дарвиш Шосет! Хайде! Позабавлявай ме!

Елфът освободи Амос от веригата. Момчето запита:

— Искате да открадна една лъжица от онази съдина там, така ли?

— Да, точно така, млади самозванецо! — изсмя се елфът.

— Кажете, тези лъжички еднакви ли са?

— Всички са еднакви — увери го шефът на гилдията с демонична усмивка.

— Чудесно... Тогава ще направя една сделка с вас — предложи Амос. — Ако не се справя, ще ме хвърлите в Стикс, но ако успея, ще ми помогнете да открадна нещо друго! Една дреболийка, която ми е много скъпа...

— Отказвам! — провикна се черният елф. — Ти не можеш да се пазариш с мен! Ти си мой пленник тук.

— Ами добре — невъзмутимо отвърна момчето. — Тогава хвърлете ме в Стикс веднага... Много съжалявам, но никога не работя за едното нищо и най-малко пък за нечие забавление! Прибавям и това, че ще извърша този подвиг не скришом и незабелязано като Сянката, а докато всички погледи са насочени към мен. Любопитен ли сте? Тогава рискувайте да приемете това, за което ви моля! Аз съм Дарвиш Шосет, най-изкусният крадец в този град, и не ви лъжа!

— Съгласен съм! — заинтригуван изрече елфът. — Ако успееш с този номер, ще направя и невъзможното за теб. Ще открадна каквото

пожелаеш. Дори веднага ще те направя официален член на гилдията. Съмнявам се обаче, че ще успееш да извършиш такъв подвиг! Започвай, наблюдавам те.

Амос скочи върху един стол и извика с цяло гърло:

— Спрете музиката! Спрете всичко и ме чуйте! Моля, обърнете ми малко внимание!

Музикантите спряха и всички погледи се обърнаха към момчето, развеселено от това внезапно прекъсване. В тълпата бързо се възцари тишина.

— Много благодаря... тъъ... аз се казвам Дарвиш Шосет и...

Като чуха това странно име, мнозина от присъстващите започнаха да се смеят и да ръкопляскаат.

— Ами да, така се казвам — поде Амос. — Аз съм много велик магьосник и специално за вас тази вечер, с разрешението на господаря тук, ще изпълня някои от най-прочутите ми магии. Може ли някой от тези господа да ми донесе една лъжичка от съдината?

Черният елф кимна в знак на съгласие и единият от пазачите бързо изпълни нареждането. С лъжичката в ръка, Амос се престори, че се концентрира, и изрече:

— Красив предмет, красиво съкровище! Иди у този, който е най-достоеен да те притежава, иди при собственика си!

И с театрален жест момчето пхна лъжичката в джоба на панталона си и обяви:

— Тя изчезна! Сега се намира в джоба на редингота на черния елф! От моя джоб е преминала в неговия! Станете, уважаеми владетелю, и пребъркайте добре дрехата си!

Елфът бързо схвана хитрината на Амос и разбра, че току-що е загубил облога. Като хапеше устни от гняв, той се изправи. Пред очите на гостите наистина измъкна от редингота си една златна лъжичка. Разбира се, това беше онази, която Сянката открадна малко преди това. Гръм от ръкопляскания се стовари върху Дарвиш. Той се поклони многократно. Амос наистина бе откраднал предмета пред очите на всички! Ходът бе изигран и партията — спечелена!

— Е — доволно запита момчето, — ето доказателството за моя талант... Аз извърших публично онова, което Сянката направи скришом. Следователно мога да заключа, че аз съм най-големият крадец в този град и не съм излъгал. Сега имам ли право да живея?

— Добре — начумерено отвърна елфът. — Свободен си и сега аз съм ти длъжник.

— Мога ли да узная името ви? — учтиво попита Амос.

— Всеки тук има пет или шест имена — отговори елфът. — Тук... всичко е фалшиво! Наричай ме Аркийон, ще бъде чудесно. А на теб, Дарвиш Шосет, това истинското ти име ли е?

— Не — усмихна се Амос.

— Виждаш ли — каза черният елф, — всичко е лъжа! Ще кажа на Угосил, че вече си част от семейството на крадците. Той ще бъде много щастлив! В крайна сметка нали той те откри! Ще ти покаже нашите скривалища, тайниците ни.

— Много съм ви благодарен. Сега да се върнем на моята работа...

— Да... да! — въздъхна елфът. — Искаш да открадна нещо за теб?

— Точно така! — потвърди младият Пазител на маските.

— За какво става въпрос? — нехайно попита елфът, като отпи голяма глътка вино.

— Искам ключа за Браха! — гордо изрече Амос.

Както си пиеше виното, елфът стана смъртноблед и с пресекнал глас помоли:

— Не, Дарвиш... всичко, всичко друго, но не и това!

12

ПУСТИНЯТА МАХИКУИ

След дълги седмици пътуване хората на Жюно най-после съзряха в далечината пустинята Махикуи. Беорф се бе възстановил напълно и раните му се бяха затворили. Всички без изключение — и рицарите, и догоните — бяха изтощени от дългия път. По време на пътешествието си не бяха срещнали нито едно голямо препятствие, но безкрайните преходи като че ли бяха сломили духа им. Жарко слънце безмилостно изгаряше кожата на берионските мъже. Болките им бяха неописуеми, тъй като не бяха свикнали на горещия климат, за разлика от догоните. Както всички останали, Жюно би дал мило и драго за един дъжд или за лек полъх на разхладителен бриз. Единствено Лолия изглеждаше свежа като розов цвят.

— Ще спрем тук да пренощуваме! — извика берионският владетел, капнал от умората на изминалия ден.

— Не съм съгласна — възпротиви се младата кралица. — Усещам някаква опасност. Да не спираме. По-нататък има едно село. Ако ускорим ход, ще бъдем там за по-малко от час. Впрочем това ще бъде и последният ни пункт за снабдяване с продукти, преди наистина да навлезем в пустинята.

— Няма да направя нито крачка повече — заяви Жюно, поизнервен. — Моите хора са изтощени до смърт, а вашите воители, Лолия, приличат на корабокрушенци. Всички едва се влачим и имаме нужда от почивка. Денят ни ще завърши точно тук!

— Не е твърде разумно от ваша страна да поставяте под съмнение думите ми — отвърна Лолия. — Аз имам дарбата да предусещам събитията и това лагеруване може да се окаже последното в живота ви.

— Уморих се от твоите наставления, от предчувствията ти и от виденията ти, момиченце! — повиши тон Жюно с нарастващо нетърпение. — Ние сме капнали от умора, не можеш ли да го проумееш! Трябва да ядем и да спим! Ще отидем в селото утре.

Смятам да стануваме тук, независимо дали ти се иска или не. Разбра ли ме?

Лолия се отказа да спори. Беорф, както винаги разкъсван от глад, незабавно погълна цяла порция сухи плодове и огромно парче хляб. Когато се засити, той се настани в дървената четириколка, където лежеше тялото на Амос, и както всеки ден, започна да му разказва как е минал денят. Дебеланкото бе придобил този навик и му се струваше, че така сякаш поддържа живота у своя приятел, държи душата му будна. Монологът му бе прекъснат от Лолия:

— Ще дойдеш ли с мен, Беорф? Отивам в селото. Жюно отказа да продължи тази вечер, но аз трябва да получа информация за по-нататъшния ход на пътуването.

— Но нали вече каза на Жюно, че имаш лошо предчувствие! — възкликна Беорф. — Няма ли да е по-добре за теб, ако вземеш със себе си някой от воините ти?

— Не... може би... Не знам как да ти го обясня, Беорф. Много съм объркана... Разкъсвам се между две крайности. Нещо ме зове в това село. От близо седмица имам странни съновидения. Барон Самди иска да ме предупреди за предстояща опасност, но не може да ми го предаде достатъчно ясно. Някаква мощна сила замъглява връзката ни. Искам да отида в това село колкото е възможно по-скоро.

— Добре де! — избоботи Беорф. — Ще дойда с теб, макар че предпочитам да остана тук. Толкова съм уморен!

— Благодаря ти, няма да съжаляваш, приятелю — с облекчение въздъхна Лолия.

Докато вървяха, младата царица отново заговори доверително:

— Беорф, познаваш ли народа на Древните?

— Не — сухо отвърна момчето. — Съжалявам Лолия, но ми е останала сила само колкото да стигна до твоето село. Ще ми разказваш историите си по-късно. Полагам големи усилия да остана на крака. Ако те нямаше, щях да легна направо върху пясъка!

— Изслушай ме, това е важно! — настоя младата кралица.

— Важно било... Защо пък „важно“? — Беорф започна да губи търпение. — Ние се лутаме в една непоносимо жарка страна накрай света, около някаква си пустиня, където трябва да изпълним мисия, която дори не съм сигурен, че разбирам. Амос е мъртъв, но не е умрял! По всичко личи, че ще трябва да възкръсне, но никой не знае как да му

помогне! Главата ми тежи и съм уморен. Млъкни, Лолия, и нека да вървим, без да говорим...

— Уверявам те, че е важно, защото мисля, че за мен мигът дойде!

— Какъв миг? За какво говориш? — измъчено запита Беорф.

— Говоря ти за пътя на Древните — подхвана Лолия. — Върви и само слушай, така няма да загубиш много енергия. И спри да ръмжиш, а?

— Аз съм си мечка и си ръмжа! А ти си от рода на свраките, така че говори!

Момичето избухна в звънък смях. Много доволен от последната си забележка, Беорф направи гримаса, наподобяваща усмивка, но заразен от веселостта на Лолия, и той бе обхванат от неудържим пристъп на смях. Двамата се затъркаляха на земята със сълзи на очи, като се държаха за корема. Внезапно младата кралица млъкна.

— Какво става? — попита Беорф, като потисна лудешкия си кикот.

— Няма да имаме време да стигнем до селото! Започна се! — тревожно отвърна Лолия.

— Ама какво е започнало? — Момчето бе възвърнало сериозността си.

— Тъкмо това исках да ти обясня! Това е пътят на Древните... Обещай ми, че ще останеш с мен каквото и да става! Обещай ми го!

— Да, добре... добре де! — увери я Беорф.

— Слушай тогава... — започна Лолия, като се съсредоточи, за да не загуби сили преждевременно. — Аз съм от расата на Древните, първите обитатели на този свят. Ние бяхме прогонени от хората и напълно бяхме заличени от лицето на Земята.

Пред очите на Беорф кожата на Лолия започна бавно да променя цвета си. Ръцете и трепереха, а по лицето ѝ избиваха едри капки пот.

— Знаех си... подозирах, че това ще се случи! Бързо, отведи ме зад онази пясъчна дюна!

Беоритът изведнъж възвърна силите си, повдигна момиченцето с една ръка и го отнесе зад дюната, където то продължи да разказва:

— Малцина измежду хората са имали възможност да видят с очите си това, което ти ще видиш сега, Беорф. Страх ме е, много ме е страх... Предчувствията ми, невъзможността да разговарям свободно с барон Самди и този зов да отида в селото... Сега всичко се връзва.

Трябвало е на всяка цена да се отдалеча от лагера. Аз... аз се преобразявам, Беорф... Това е заради силата на драконита!

— Добре, добре — нервно отговори момчето. — Но... но... обясни ми! Какъв е този драконит?

— Погледни скъпоценния камък в гърлото ми! Баронът го постави там. Това е драконит, който носи в себе си душата на един Древен, на един... дракон! Ти ще бъдеш свидетел на... на раждането на един от народа на Древните! Ще присъстваш на раждането на Кюр! Ние, Древните, изчезнахме от този свят, но нашият бог, барон Самди, реши отново да ни върне към живота. Трябва да заемем пак мястото, което по-рано ни е било отредено на Земята...

— Лолия, спри! Ела, нека се върнем в лагера, където ще се погрижат за теб... Ти бълнуваш, сигурно от умората! Ела, аз ще те нося!

— Остави ме! — рязко викна младата кралица. — Не разбираш ли какво става тук?

Тогава Беорф видя как лицето на Лолия се преобразява. Очите ѝ се напълниха с кръв и момчето видя съвсем ясно, че в зениците им танцуваха пламъци. То изрева:

— Ама какво става? Какво ти става? Лолия!

* * *

Жюно се събуди изведнъж и бързо излезе от палатката. Спускаше се кротък здрач, неочакван лек полъх на вятър погали брадата му. Слънцето потъваше зад хоризонта, като обагряше небето с пламъци. Всъщност Жюно се бе събудил от гласа на Беорф. Е, вече не беше толкова сигурен. Може би е било сън. Господарят на Берион тръгна да търси момчето. Всички рицари бяха потънали в дълбок сън. Двама догони стояха на пост край колата с тялото на Амос.

— Извинете, господа, да сте виждали случайно Беорф? — попита ги Жюно.

Двамата поклатиха отрицателно глави.

— А Лолия? Знаете ли къде е тя?

Същият отговор. Разтревожен не на шега, Жюно реши да яхне коня и да тръгне да търси Беорф. В мига, в който пхна крака си в

стремето, той усети как земята потреперва и долови далечен тътен. Това му беше достатъчно да схване сериозността на положението. Към лагера бясно препускаше цяла армия! Загледан в хоризонта, Жюно съзря облак прах — сигурен знак за бързо приближаваща конница. Провикна се:

— На крак, Рицари на равновесието! На оръжие! Нападат ни!

Въпреки ненадейното събуждане, всички мъже не след дълго бяха напълно готови за битка. Стотина воители връхлетяха върху им като ураган. Предвождани от Йон Пречистващия, те прекосиха лагера с адски шум, като покосиха с мечовете си мнозина от догоните. Няколко рицари също паднаха убити по време на атаката. Не след дълго отрядът на Жюно бе обкръжен. По-многочислената армия на наемниците на Йон бе обкръжила лагера и отстъплението беше невъзможно.

Служителят на Сет слезе от коня си и свали шлема. Жюно се дръпна назад при вида на отблъскващото му лице. Йон, някогашният Рицар на светлината, по-рано се славеше с мъжествена и дива красота. Умееше да използва чара си и лесно печелеше доверието на хората. Човекът, който сега стоеше пред Жюно, не притежаваше нищо от онзи образ. Със змийското си око, белега на лицето и татуировката на челото, той се бе превърнал в чудовище, от което лъхаше омраза и презрение, алчност и желание за мъст. Йон с усмивка се приближи към господаря на Берион. Той от своя страна даде знак на хората си и на догоните да не предприемат нищо.

— Е, Жюно — подхвърли Йон, — какво ново? Винаги е истинско удоволствие да видиш славния, преславния освободител на Брател велики.

— Давай по същество — сухо отвърна Жюно. — Какво искаш? Какво искаш от нас?

— В отговор на първия въпрос — с помръкнала усмивка отвърна рицарят — мога да кажа, че... искам да те убия. Какво искам от всички вас ли? Ами... искам да убия всички вас! Но преди това ще ви накарам много, ама много да страдате!

— Но защо? С какво съм заслужил такава омраза?

— С какво си заслужил ли? — ревна Йон. — Имаш нахалството да ме питаш с какво си заслужил? Добре, ще ти кажа — продължи той, вече поомекнал. — Аз бях господарят на Брател велики, имах си

армия, доверени хора, аз определях законите в моите земи и управлявах по свой начин. После дойдоха Кармакас и горгоните и ме съсипаха. За щастие господарят Жюно от кралство Берион и Амос Дарагон дойдоха да ни освободят. Но! Вие ми отнехте цялата власт и предоставихте земите ми на Бартелеми. Прокудихте ме и изписахте на челото ми думата „убиец“.

— Ти беше лош владетел — презрително му отговори Жюно. — Собствените ти люде се разбунтуваха срещу теб. Ти уби и изгори стотици хора, които несправедливо обвини в магьосничество. Получи си заслуженото... Радвай се, че все още си жив!

— Ами ти, Жюно от Берион... — Йон се приближи към него. — Защо не кажеш на хората си да оставят оръжието и да се предадат? Ние сме много повече от вас и знаеш, че нямате никакъв шанс. Вие сте мои пленници. Я ми кажи, преди да те завържа като див звяр, къде е чернокожото момиче? — със звучен смях добави той.

— Търси я! — отвърна Жюно. — Тя изчезна.

— Кажи на хората си да се предадат веднага! — изкрещя Йон.

Жюно тържествено даде знак на рицарите и догонските воители да сложат оръжието си. Йон ги накара да си свалят и дрехите, за да може слънцето да ги обжари още по-силно, а после заповяда да ги оковат като роби. След това рицарят се качи в четириколката с тялото на Амос. Наведе се над момчето и прошепна в ухото му:

— Амос, нещастнико, много се радвам да те видя! Знаеш, че тъкмо ти си причината за провала ми, нали? Нали го знаеш? Е, от днес аз поемам грижата да те изхвърля в мрака и празнотата, в бездната на небитието. Заедно ще навлезем в пустинята Махикуи. Ще открием пирамидата и ти ще освободиш армията ми. А после, когато мисията ти приключи, ще разпоря гърдите ти и ще ти изтръгна сърцето! Как ти се струва?

По здрач колоната затворници пое на път.

13

ИСТИНАТА

Амос и Аркийон бяха седнали на една маса и разговаряха. Тук беше и Сянката, придобил физическия облик на елфа, който делеше една дълга пейка с Угосил варварина.

— Как да ти го обясня най-просто? — започна водачът на гилдията. — Ключът за Браха е... това е една легенда, страховита легенда, която предвещава края на времето, края на всичко. За щастие малцина знаят тази история...

— Не разбирам — прекъсна го Амос. — Според онази прословута легенда ключът бил изработен от ключар елф по поръчка на първия магистрат на Браха. После, когато му отказали да го върнат сред живите, той скрил ключа и го омагьосал така, че само живо същество да може да се сдобие с него. Следователно в царството на мъртвите този ключ не може да бъде взет! А нали тъкмо той отваря вратите на рая и ада? Легендата споменава и за някакъв страшен пазач, така ли е?

Аркийон застина в израз на недоумение, докато слушаше този разказ, и не отговори. Сянката тихо се разсмя, а Угосил, който така и не разбра нищо от цялата история, се чешеше по главата.

— Ама какви ни ги разправяш, Дарвиш Шосет? — с насмешка подхвърли елфът. — Кой ти разказа тази смешна история? Мисля, че някой те е изпързалиял, млади приятелю! Ключът за Браха не е ключ, а ябълка!

— Какво? Ябълка ли каза? — извика Амос, невярващ.

— Да, господине, ябълка — самоуверено потвърди елфът. — Мисля, че е време да свалиш маската, Дарвиш. Ако искаш да ти помогна, трябва да ми кажеш кой си ти всъщност и какво търсиш тук, в Браха.

Амос си даде сметка, че играта му бе продължила твърде дълго и реши да разкаже с най-големи подробности какво го бе довело в Града на мъртвите. Разкри истинското си име, призна, че е Пазител на

маските и разказа цялото си приключение в Брател велики. После заприказва за Лолия, за догоните, за барон Самди и Беорф. След това описва ритуала, при който младата кралица бе отнела живота му, пътуването си по Стикс, пристигането в съдебната палата. Амос говори повече от час. Аркийон и Сянката жадно попиваха думите му и не го прекъснаха нито веднъж. Колкото до Угосил, той много скоро заспа: всичко това беше непосилно сложно за него.

— Значи така! — възкликна елфът в края на разказа. — Мисля, че си бил жертва на манипулация от самото начало на пътуването, та до днес. Ако ми позволиш, ще изпратя Сянката да поразпита в съдебната палата. Той ще ни разкрие някои подробности за заговора срещу теб.

— Съгласен съм — кимна Амос.

— Тръгвай, Сяно! — заповяда Аркийон. — И се върни с цялата истина!

Сянката се дематериализира и тутакси изчезна.

— Ти, Амос, остани тук — продължи елфът. — Тук ще бъдеш на сигурно място. Ще назнача храбрия ми Угосил за твой личен страж... когато се събуди. Погледни го само, спи като бебе. Май вече е забравил, че е мъртъв!

— Аркийон, има нещо, което трябва да знам. Какво е ключът за Браха?

— Ще ти обясня, млади приятелю — каза елфът след кратък размисъл. — Ключът за Браха е част от една легенда, която се е родила при създаването на този град. Когато боговете единодушно избрали погребения в пясъците град Браха да стане мястото на Страшния съд, посадили едно дърво. То било ябълково дърво, чиито плодове били от светлина и всъщност било дървото на вечния живот. Който вкусел от плодовете на тази ябълка, веднага се превръщал в безсмъртен. Ключът за Браха — това е ключът на живота. Това е най-великото тайнство на битието за всички земни създания. Ако схрускаш една от тези ябълки, ще станеш бог, Амос! Плодовете даряват с безсмъртие само живи същества, ето защо душите на починалите, като теб и мен, не могат да видят това дърво.

— Разбирам...

— В тази прословута легенда — продължи Аркийон — е казано също, че този или тази, който отхапе от свещения плод, ще отвори

врата между царството на мъртвите и това на живите. Браха ще се освободи от всичките си призраци, които ще завладеят Земята и ще предизвикат пълното разрушаване на света. Преди малко ми говореше за барон Самди.

— Да, Лолия, младата кралица на догоните, каза, че той бил неин духовен водач.

— Барон Самди е нещо много повече. Той е върховният бог на една изчезнала раса, която наричат Древните. Другите богове го смятат за незначително бивше божество, за дребен второкласен служител, но той всъщност притежава ужасна власт. Лолия е... негова дъщеря!

— Лолия е дъщеря на бог?! — извика Амос поразен. — Но откъде знаеш всичко това?

— Знам го, защото съм елф. Живея на земята от хиляди години и от доста време съм тук, в Браха. Елфите са пазители на информация, която е недостъпна за човешките същества.

— Обясни ми тогава кои са Древните, онзи изчезнал народ, на който барон Самди бил върховен бог.

— Тази раса е живяла много преди мен. Когато съм се родил, били останали само неколцина от тях. Всички те били изтребени от хората.

— Защо?

— Заради несметните им богатства. Древните живеели в огромни пещери дълбоко в планините и спели върху легла от злато и скъпоценни камъни. В главите си имали блестящи камъни, наречени драконити, които били много търсени и ценени от магьосниците. За да запазят магическите си свойства, тези камъни трябвало да бъдат задигнати от жив дракон. Именно в една такава експедиция, когато придружавах особено заслепени от алчност хора, загубих живота си. Най-големият ми недостатък, моята алчност, стана причина за гибелта ми.

— Но кои все пак са тези Древни?

— Това са... драконите! — Гласът на Аркийон леко потрепери. — Лолия е... как да ти кажа... тя е първият дракон, който скоро ще се роди на Земята. Както знаеш, боговете отново са във война. Доколкото разбрах, твоята мисия е да възстановиш равновесието в света. Значи светът в момента е в състояние на дълбока нестабилност. Барон Самди е избрал на чия страна да бъде. Той се готви да възстанови на Земята

господството на драконите, за да си отмъсти на хората. Боговете си служат с теб, за да осъществят тъмните си кроежи.

— Ако схващам добре — обобщи Амос с тревога в гласа си, — един бог на злото ме използва, за да открия ключа за Браха и да отворя вратата между света на живите и света на мъртвите. Ако изпълня тази мисия, ще стана бог, а стотици призраци ще завладеят Земята и ще предизвикат края на света! Аз ще спася кожата си, но същевременно ще предизвикам световна катастрофа! Ако барон Самди занесе тялото ми в пустинята Махикуи и го постави на върха на тази пирамида, значи той играе ролята на всемогъщия бог, който ме използва. Този барон разчита на моя провал в Браха. Ако се проваля тук, в Града на мъртвите, той ще се освободи завинаги от мен и след няколко десетилетия ще контролира света с драконите си. Каквото и да направя, ще предизвикам края на света. Това е безизходица! Аз съм в капан! Няма начин да се измъкна от това...

В стаята настъпи тежка тишина. Навел глава, Аркийон размишляваше. Смазан от собствените си заключения, Амос усещаше как го завладява дълбоко отчаяние. Тъкмо в този момент Угосил се събуди. Докато се прозяваше, той изръмжа:

— Трябва всичко да изтриеш... Трябва да се върнеш назад и да започнеш всичко отначало!

— Млъкни! — кресна му Аркийон. — Не виждаш ли, че се опитваме да мислим?

Амос скочи на крака, хвърли се на шията на Угосил и като го целуна по челото, му извика с въодушевление:

— Ти си гений, храбри Угосил! Истински гений!

ОГНЕДИШАЩИЯТ ЗВЯР

Беорф не вярваше на очите си. Само на няколко метра от него Лолия се превръщаше в дракон. Най-напред кожата на младата кралица започна бавно да се топи. Костите на черепа ѝ се раздвижиха, а после започнаха да се уголемяват и да се събират отново. На гърба ѝ се появиха крила, а на пръстите ѝ — дълги закривени нокти. Ръстът ѝ стана исполински. Беоритът се вцепени от страх. Неспособен дори да помръдне с пръст, той стоеше неподвижен до звяра, без дори и да помисли да побегне. От дракона се носеше силен аромат на мускус. Беше черен като абанос и покрит със здрави люспи. Пастта му беше огромна, а зъбите му приличаха на внушителни по размер сталактони. Звярът се обърна към дебеланкото:

— Запазих живота ти, Беорф Бромансон, за да бъдеш свидетел на възраждането на Древните и да кажеш на човеците да се подчинят на новия ред, който ще се възцари на Земята. Лолия вече я няма, моето ново име е Кюр и съвсем скоро ще бъда властелинът на този свят. Лолия беше моята обвивка, моето яйце, моят млечен зъб. Аз растях в нея, като я зареждах с моята сила. На езика на Древните Кюр означава „планина“. Скоро ще възродя една раса на по-низши създания — равнинните дракони. Те са по-малки от мен и хората ще ги разпознават по цветните им люспи и острите им шипове по гърба. Именно те ще отворят пътя и ще подготвят света да посрещне Древните. Хората ще се подчинят и ще станат наши слуги. Както догоните, те ще трябва да жертват живота си, за да ни служат. Някога в езерото Анаватапа, в центъра на света, живееха Нанда и Упананда, двамата пазители на златната колона, която сега наричат космическа ос. Хората ги убиха от алчност. Златната колона бе осквернена и оттогава земната ос промени посоката си и предизвика ужасни катаклизми! Ето на какво са способни човеците! В старите времена всяка планина имаше своя дракон и между всички създания цареше мир. Ние бяхме господарите, съдиите и адвокатите и управлявахме чрез силата на страха. Но

забравихме, че хората могат да преодолеят страха, когато са водени от жажда за богатства и власт. А ние притежавахме несметни богатства, легла от злато, планини от скъпоценни камъни! Всичко ни бе откраднато! И защо? За да бъде пръснато по четирите краища на света. Този път никой нищо няма да ни отнеме безнаказано!

Беорф слушаше със зяпнала уста и ококорени очи. Всичко това му идваше в повече! Сърцето му препускаше лудо, а краката му трепереха. Пред очите му стоеше най-чудовищното създание, което някога е ходило по тази планета. Мислите му хаотично се премятаха в главата му. Ужасът го сковаваше и объркваше. Стигнал до тънката граница между разума и лудостта, той продължаваше да слуша монолога на дракона.

— Ази-Дахака бе окован и подложен на мъчения в продължение на девет хиляди години от поколения човеци, които искаха да го принудят да разкрие къде е скрито съкровището му. Той никога не проговори, не каза и дума! Неговото мълчание и бавната му агония ще бъдат възнаградени! Именно в неговата пещера, върху неговото легло от злато, аз ще подготвя възраждането на моя народ. Ще стана повелик от Руимон, слепия дракон, който убиваше хората само с гласа си. Дори и той, който загина във великата война на боговете, разкъсан от светлинните мечове на няколко небесни духове, ще се гордее с мен!

Откакто бе започнал да говори, Кюр бе погълнал поне десетина огромни камъка. Скалите около пустинята Махикуи се отличаваха с високо съдържание на фосфор. Благодарение на този химичен елемент Кюр и всички дракони можеха да бълват огън. Когато попаднеше в корема на звяра, фосфорните камъни се разлагаха до киселини, като образуваха леснозапалим газ. На дракона не му оставаше нищо друго, освен да издиша през устата си този газ, който се възпламеняваше при контакт с въздуха. Огнената струя можеше да се изхвърли на двеста метра разстояние и да достигне температура хиляда градуса. Следователно Кюр се подготвяше за кървава разправа.

— Върви! — викна драконът на Беорф. — Не те задържам! Вече ти спасих живота и няма да ти го взема обратно. Знам, че твоята раса на беоритите е на път да бъде изтребена. След всичко, което ти разказах, си разбрал, че изпитвам съчувствие към народите в смъртна опасност. Затова животът ти ще бъде запазен. Искам също да говориш, да разкажеш какво си видял и да повтаряш всичко, което ти казах.

Създай от мен легенда! Разкажи на всички за моето величие и великолепието! Смятай се за привилегирован, Беорф Бромансон, задето си стоял толкова близо до дракон, без да умреш. Хайде! До скоро виждане, млади мечоко! Новият властелин на света те поздравява!

Кюр погълна един последен камък и разгъна крилата си. С гъвкаво и непоколебимо движение той се вдигна във въздуха. Само с няколко удара на мощните си крила изчезна в облаците и остави Беорф, потресен от всичко, което бе преживял, сам край пустинята.

Когато младият беорит възвърна разсъдъка си, нощта бе настъпила. На Беорф му се струваше, че това невероятно приключение е било сън. Нещо като кошмар, който оставя само неясни образи. Беоритът бързо се преобрази в мечка и хукна към лагера на Жюно. Подозираше, че берионците може вече и да ги няма. Може би щеше да ги открие мъртви, овъглени от дъха на дракона. Но какво от това! Той трябваше да види, да се убеди, че Лолия наистина се е превърнала в дракон и всичко това не е било съновидение.

В лагера вече нямаше жива душа. Бяха останали всичко на всичко палатки и една четириколка. На земята Беорф видя телата на петима рицари, а багажът и провизиите бяха пръснати в ужасен безпорядък. Тук действително бе имало битка, но не с дракони. Като се вгледа в раните на единия от убитите рицари, момчето разпозна почерка на Йон. Самият той беше получил същите порезни рани, инфектирани с отрова. За Беорф беше повече от очевидно, че Йон е нападнал лагера, убил е няколко воители и е взел останалите в плен. Тялото на Амос също бе изчезнало. Нямаше никакво съмнение, че Пречистващия бе продължил пътуването към пирамидата в пустинята Махикуи.

Мечокът си плю на петите и хукна с всичка сила към селото. Спомни си думите на Лолия, че то се намира на около час път от лагера. Значи не беше много далече. Но когато Беорф пристигна в селото, за жалост бе твърде късно. Кюр вече бе минал оттук и бе превърнал това място в зловещ символ на своето ново раждане. Къщите, изгорели от избите до таваните, още димяха. По земята бяха пръснати тела на мъже и жени, полуовъглени или разкъсани. Нито едно от децата не бе пощадено, сякаш звярът с особено удоволствие бе раздирал нежната им плът.

Беорф, вече в човешкия си вид, обходи развалините, но безуспешно. Нямаше нито един оцелял. Дори домашните животни се валяха овъглени по земята. Момчето отиде към кладенеца, за да се напие. Гърлото му бе пресъхнало от свирепа жажда. Но водата бе замърсена и не ставаше за пиене. Беоритът определено бе попаднал в безизходица. Сега имаше две възможности: първата — да се върне назад и да се подчини на Кюр, като стане глашатай на възраждането на драконите и края на света; втората — да се впусне с бясна скорост из пустинята и да открие Жюно, пирамидата и тялото на Амос. Щеше да се изправи отново пред Йон, или още по-лошо — пред проклетия дракон.

Беорф въздъхна дълбоко, вгледа се в пустинята, която се сливаше с хоризонта, и каза на глас, като бършеше челото си:

— Да се случи точно на мен, който ненавиждам плажовете!

С пресъхнала от жажда уста и на четири лапи, дебеланкото нагази в пустинята.

* * *

Имаше няколко дни, откакто Йон бе навлязъл в пустинята със своите наемници и с пленниците. С почивки през деня и усилен ход през нощта рицарят успяваше да следва плана, който Сет му бе начертал. Берионците и догоните почти не бяха пили вода и не бяха хапнали нито зальк, откакто бяха пленени. Те се приближаваха пеш, докато похитителите им язدهха камили. Когато минаваха през последното селище, на самия праг на пустинята, Йон бе разменил конете срещу тези животни, които понасяха отлично местния жарък климат. Върхът на затрупаната пирамида вече се открояваше на хоризонта. Йон извика Жюно при себе си и грубо запитва:

— Какво трябва да се направи с тялото на Амос, когато стигнем пирамидата?

— Не знам... — едва промълви жадният и изтощен Жюно. — А и да знаех, нямаше да ти кажа!

— Ще кажеш и още как, отрепко!... Сигурен съм, че ще кажеш!
— И Йон срита Жюно с все сила.

След като отпрати владетеля на Берион, Йон Пречистващия извади от провесената през седлото торба сферата, която бе получил от Сет. Този предмет криеше огромна мощ, чрез него той щеше да държи в своя власт армията от призраци. Могъщата магия щеше да ги накара да изпълняват и най-Древните му прищевки. Йон щеше да стане едноличен и безспорен властелин на света. Той нежно целуна малката кристална топка и внимателно я върна на мястото ѝ.

Когато стигна до пирамидата няколко часа по-късно, рицарят пак накара да му доведат Жюно. Той беше с изпръхнали устни, а кожата му беше ужасяващо обгоряла от слънцето. Строполи се в краката на Йон Пречистващия.

— Кажи ми какво да направя! — ревно Йон. — Имаме тялото на Амос, пирамидата и пустинята! Какво още ни трябва?

— Не зная, Йон, нищо не зная... — с мъка изговори Жюно.

— Значи не знаеш, а! Пътуваш си ей така, за удоволствие, така ли? Е, аз ще те накарам да говориш! Кълна се...

Рицарят даде знак на един от наемниците. Той освободи един берионец и го накара да коленичи пред Йон, досами Жюно. С един удар Йон отсече главата му, която се изтърколи в пясъка. Една сълза потече по лицето на господаря на Берион.

— Е? — продължи Йон, докато изтриваше острието в пясъка. — Един от твоите рицари току-що умря заради теб! Няма ли да спасиш останалите? Говори и ще ги оставя живи, мълчи и ще ги обезглавя един подир друг... И тъй, повтарям: кажи ми какво трябва да се направи?

— Само Лолия, младата кралица на догоните, знае как се отваря вратата... Аз...

— Доведете още един да се нагълта с пясък! — викна Йон към наемниците си.

— Не! — изкрещя Жюно. — Ще ти кажа каквото знам, всичко, което знам...

— Браво, ето че взе да ти се възвръща разсъдъкът! — изсмя се Пречистващия. — Хайде, слушам те!

— Ами... барон Самди, духовният учител на Лолия, дойде да ни говори... Каза ни да дойдем тук, в тази пустиня... да... да открием върха на пирамидата, който стърчи от пясъка. Лолия трябваше да задейства механизма за отваряне на някаква тайна врата... Там, в

центъра на пирамидата, трябваше да оставим тялото на Амос, той да се съживи и да изпълни мисията си... Имахме срок от два месеца за това... всичко трябваше да бъде готово до следващото слънчево затъмнение...

Внезапно отнякъде долетя глас. Дълбок и мрачен, той каза съвсем ясно:

— Браво, Жюно! Добре си си научил урока...

— Кой си ти? — провикна се Йон. — Излез от скривалището и спри тези игрички!

— Твоите желания са заповед за мен! — отговори гласът.

Изад върха на пирамидата се надигна сянка. Огромен и могъщ, драконът Кюр изникна от пясъците. Догоните, изпаднали в екстаз, се хвърлиха на земята и започнаха пламенно да се молят. Забили колена в пясъка и вдигнали към небето ръце, те започнаха да припяват дребен религиозен химн. Йон и Жюно се спогледаха невярващо. Наемниците, изпаднали в панически страх пред чудовището, хукнаха да бягат. Кюр си пое дълбоко дъх, после с все сила издиша въздуха подир тях. Мъжете мигом пламнаха и се строполиха на земята, овъглени и димящи.

— Само с един дъх изтребих всичките ти хора, дребен слуга на Сет! — каза Кюр на Йон.

— Какво искаш от мен, драконе? Махни се оттук или ще понесеш последиците от гнева ми! — заплаши го рицарят, след като се прокашля.

— Колко храбро змийче! — спокойно отвърна Кюр. — Какво искам ли?... Много просто, искам да стана властелин на този свят, както и ти! Знаем, че служиш на Сет, аз пък съм служител на барон Самди. Ние с теб сме двама слуги на боговете, но от тази среща само един от нас ще излезе жив. Искаш да влезеш в пирамидата, добре — отварям вратата...

В този момент три огромни камъка се отместиха и разкриха в стената една врата.

— Но за да влезеш — продължи драконът, — трябва да ме убиеш.

— Сет никак няма да одобри тази намеса в делата му — заяви Йон, като стисна меча с две ръце.

— Пазителят на маските не трябва да открие ключа за Браха. Ако той се върне в тялото си и падне в капана, който двамата със Сет сте му приготвили, ти ще поведеш най-голямата армия от призраци, която някога е съществувала на Земята. Това не бива да се случва, защото барон Самди подготвя възраждането на господството на Древните. Светът ще принадлежи на него, не на Сет!

— Добре си изиграхте картите — и ти, и твоят барон — отбеляза Йон. — А сега идва часът на истината...

Докато двамата противници се ругаеха, Жюно пропъльза настрана и успя да развърже неколцина от хората си. Догоните продължаваха да се молят със същия фанатичен плам. Жюно бързо метна тялото на Амос на гърба си и даде знак на войниците си, които веднага скочиха на камилите и побягнаха. Това привлече вниманието на дракона. Жюно се възползва от този миг и се втурна в отвора на пирамидата заедно с тялото на Амос. Вратата тутакси се затвори и Жюно се понесе стремглаво в мрака по дълга каменна стълба, без обаче да изпусне нито за миг тялото на приятеля си.

След немалко претъркулвания двамата с трясък се приземиха в една прашна зала, опасана цялата в паяжини. Паднал по гръб, Жюно примираше от болка. Той се опипа, като дишаше дълбоко. Страхът му скоро се потвърди — беше си счупил крака, а също и две ребра. В почти непрогледния мрак владетелят успя да намери тялото на Амос. Измърмори на себе си:

— Значи тъй... Драконът сигурно няма да дойде да ме търси тук... Той... е прекалено голям... вратата се затвори... Мисля, че няма... няма вече от какво да се страхувам... Мисля, че... мисля... мис...

Жюно загуби съзнание, преди да е завършил изречението си. Умората от пътуването, гладът, жаждата, болката и наситените с преживявания последни няколко минути бяха изчерпили всичките му сили.

ДОКЛАДЪТ НА СЯНКАТА

След като прекара няколко дни в чакане в свърталището на гилдията на крадците, Амос видя, че Сянката се завръща. Бавно тръгна към него. Тялото на Сянката докосна тялото на Пазителя на маските. Той веднага разбра, че съществува пред него не се изразява с думи, а използва други начини за общуване. Сянката направи още крачка напред и сля газообразното си тяло с това на Амос. След миг в ума на момчето пъзелът се подреди.

Сянката бе провел своето разследване в съдебната палата. Като приемал формата на един или друг от служителите, на предмет или статуя, той бе подслушал разговорите на съдиите и бе разбрал същността на заговора, който се кроеше срещу Амос. Както момчето предчувстваше, ставаше дума за сложна машинация, в която то бе само една пионка. Планът беше разработен от Сет, който смяташе да подари армия на Йон Пречистващия, за да завладее света в негово име. След като бе отвлякъл Форсет, бога на Справедливостта, той явно знаеше, че вратите на Браха ще се затворят.

Ганхаус, Уриел и Йерик също бяха участници в заговора. Сет наивно вярваше, че Амос ще намери ключа за Браха и ще отвори прохода между мъртвите и живите. Но съдията Ганхаус вече имаше други планове. Той искаше да запази ключа за Браха за себе си и да стане божество. Ето защо Йерик вървеше по петите на Амос. Мисията му беше да информира Ганхаус за всяка негова стъпка и да насочи момчето към ключа за Браха веднага щом Форсет, подложен на мъченията на бога-змия, проговори. В удобния момент убиецът Уриел щеше да се освободи от Амос и да занесе ябълката на светлината — ключа за Браха, на своя брат.

В цялата тази машинация, където всеки от участниците работеше за собствените си интереси, се бе родила и нова интрига. Това, което богът-змия също не бе предвидил, беше, че барон Самди, който от стотици години таеше надежди да възстанови господството на

драконите на Земята, щеше да се възползва от плана на Сет за собствените си цели. След изчезването на драконите баронът изпълняваше дребни и незначителни поръчки на боговете. От съжаление боговете на доброто го назначаваха в администрацията на различни гробища по света и с контрола над пристигащите в Браха души. Изпадналият в немилост бог помогна за осъществяването на плана на Сет и доведе Амос в Града на мъртвите. Баронът в действителност се нуждаеше от време, докато се роди Кюр, първият от новите дракони. Всъщност баронът се надяваше Амос да се провали, за да се освободи от него. С един куршум три заека! Щеше да премахне Пазителя на маските, като го остави да си гние в Браха, да изпрати Кюр да убие Йон Пречистващия, земния слуга на Сет, и да възроди една дребна заплаха. Войната между боговете беше и същевременно война между боговете на злото.

След като завърши доклада си, Сянката се отдели от тялото на Амос. В този момент в стаята влезе Аркийон, черният елф.

— Е, доволен ли си от работата на Сянката? — обърна се той към момчето.

— Да, много съм доволен. Но обясни ми, Аркийон, защо боговете не излязат в пряк двубой? Защо винаги трябва да прибягват към земните същества?

— Много просто, приятелю! — изсмя се елфът. — Защото са безсмъртни! За тях една битка не е кой знае какво. Няма да спечелят нищо, ако се бият помежду си, защото са недосегаеми за смъртта. За тях Земята е огромна шахматна дъска, където те разиграват жестоките си партии. Създават правилата по време на играта и всеки иска да излезе победител. От едната страна е доброто, от другата е злото, а между тях, върху дъската с фигурите, сме ние. Ние — елфите, вие — хората, а също и драконите, джуджетата, гоблините, феите и всички останали създания в света. Всички ние сме тук, за да играем тяхната игра, да водим техните битки, да жертваме живота си като пешки. Твоята мисия като Пазител на маските не е да помогнеш един или друг да победи. Твоята мисия е да спреш играта, за да може светът да живее в мир!

— Дааа... разбирам добре какво искаш да кажеш — каза Амос, наблюдайки на всяка своя дума. — Мисля, че знам как да оправя

положението и да спра проклетата шахматна партия! Имам план, но ми трябва помощ. Ще ми помогнете ли?

Аркийон се усмихна широко.

— Ние със Сянката отдавна чакаме да ни падне някакво развлечение. Угосил също ще бъде очарован да ни даде едно рамо.

— Приближете се, приятели. Ето какво ще направим — започна Амос с нескрита гордост.

* * *

Йерик пристигна на мястото на срещата, задъхан от бързане. Амос го чакаше край един голям манастир, точно до пустеещия градски площад. Секретарят започна нервно:

— Но къде бяхте? Всички ви търсят... да речем... от няколко дни... Ние... как да кажа... много се разтревожихме. Един черен елф... дойде да ми каже, че ме чакате тук... Но какво става?

Свършено спокойно Амос попита:

— У теб ли са десетте златни монети, които елфът ти каза да донесеш?

— Да... да... но бих искал да разбера... да речем... — отговори му Йерик, докато протягаше кесийката. — С какво... тези десет... с какво тези пари могат да ви бъдат от полза?

— Благодаря — усмихна се Амос. — Ти ме предаде, Йерик. Сега знам всичко от начало до край. Знам, че ключът за Браха е ябълка от светлина, знам, че Ганхаус я иска за себе си, известни са ми плановете на Сет и знам също, че Уриел чака удобния момент да ме хвърли в Стикс и да ме унищожи завинаги. За твое съжаление, всичко свършва тук.

— Но... но... как можете? — заекна Йерик.

В този момент Сянката прие формата на секретаря. Приличаше досущ на него и по същия начин държеше главата си под мишница.

— Ама какво... какво става? — разтревожи се силно Йерик.

— Сега аз съм на ход! — отговори Амос. — Съжалявам, но твоята роля в тази партия приключи!

Амос се засили и с мощен ритник изпрати главата на Йерик във въздуха. Тя падна точно в центъра на площада. Ужасен, секретарят се

развика:

— Но... какво става?... Защо?...

— Внимавай с ухапванията! — надсмя му се Амос.

Точно в този момент три черни песа със свиреп вид и оголени зъби се материализираха на площада. Амос добре познаваше това място. Неотдавна бе попаднал тук случайно и едва успя да се измъкне от лапите на тримата осквернители на гробници, превърнати в кучета-пазачи след проклятието на един монах. Докато Йерик още се опитваше да каже нещо, главата му вече подскочаше като топка между лапите на едното и зъбите на другото. Амос се обърна към Сянката:

— Сега, когато изглеждаш като Йерик, иди в съдебната палата и се опитай да разбереш къде е дървото на живота на Браха. Сет сигурно вече е накарал бога на Справедливостта Форсет да проговори. А Йерик трябваше да ме насочи към ключа за Браха. Върни се с тези сведения. Аз пък имам да уреждам други сметки.

Сянката тръгна незабавно. Амос сграбчи безглавото тяло на Йерик и се запъти към парка, където бе срещнал Анжес. Лишено от главата си, тялото на секретаря последва момчето безпрекословно. На същата пейка Анжес все така очакваше своя любим Петен. Мечът на баща ѝ все така беше забит в шията ѝ и тя отчаяно се оглеждаше на всички страни. Обърканите ѝ мисли бяха почти осезаеми, а очите ѝ — плувнали в сълзи. Амос, уловил тялото на Йерик за ръка, се приближи към нея:

— Ето го и Петен, скъпа Анжес! Открих го заради вас. Неговата любов към вас, раздялата ви и мисълта, че никога повече няма да ви види, са му стрували главата! Но уверявам ви, че това е той!

— Петен! Петен! — възкликна Анжес, обезумяла от радост. — Ето те най-сетне! Благодаря ти, младежо, за всичко ти благодаря! Сега сърцето ми е свободно и душата ми намери покой. Благодаря ти още веднъж!

Анжес нежно подхвана тялото на Йерик и се скри в парка, като го милваше и го покриваше с целувки.

„Не е зле! — каза си Амос. — Остава ми да уредя едно последно нещо“.

Пазителят на маските се запъти към улицата, където обикновено седеше венсенк, двуметровият скелет. Когато го откри, той извади

кесията, която бе получил от Йерик, и я подхвърли на гиганта с думите:

— Вземете, приятелю, ето с това ще си откупите костите от онзи професор по анатомия! Надявам се, че скоро ще го срещнете!

Скелетът заподскача от радост, благодари горещо на момчето и хукна към дома си, за да скрие парите. Амос доволно потърка ръце и се засмя. Но когато се обърна, за да поеме към свърталището на крадците, се натъкна на стена. Момчето бързо се огледа и видя, че целият град бе изчезнал. Като отстъпи няколко крачки, разбра, че се намира в подножието на голямата пирамида на Браха. Как се бе озовал тук? За части от секундата той се бе пренесъл от града до пирамидата. Нищо не разбираше!

Внезапно мощна светлина бликна пред очите му, разцепи камъка и образува врата. Оттам излезе прекрасен ангел. Имаше дълги руси коси, зелени очи, от които струеше светлина, мощни бели криле и нагръдник, покрит със злато и скъпоценни камъни. Кожата му беше бяла като сняг, зъбите му бяха съвършени, а по лицето си нямаше нито една бръчица. Беше по-висок от скелета на венсенк, а мускулите му изглеждаха прекомерно развити. На пояса си носеше голям кристален меч. Амос отстъпи няколко крачки пред това създание, излъчващо сила и мощна енергия. Ангелът застана пред Амос:

— Ти ли си този, който търси ключа за Браха?

— Да — почтително отговори Амос. — Аз съм.

— Ето че се намираш пред вратата, която води към дървото на живота — продължи небесният воин.

— Как дойдох тук? — стеснително попита момчето.

— Няма път, нито пътека, които да водят до тази врата. Идва само този, който го е заслужил. Първо трябва да поискаш да откриеш дървото на живота. После трябва да извършиш три добрини, три важни дела, които да донесат успокоение и щастие на отчаяни души. Ти даде на кучетата от манастира главата на едно отвратително същество, на един предател, който заслужаваше това наказание. Така освободи тримата мъже от проклятието.

— За да намерят покой, те трябваше да накажат друг крадец за греховете му. Благодарение на теб сега почиват в мир. Освен това ти намери Петен за Анжес и сега тя е щастлива. А последният ти щедър жест към венсенк те доведе тук, пред мен. Твоето благородство и

стремежът ти да помагаш на другите сами ти откриха пътя, който води към божественото.

— Много благодаря, обаче... какво... какво трябва да направя сега, за да вляза?

— Тялото ти вече е в пирамидата — отговори ангелът. — Практически ти вече си вътре. Но за да се върнеш към живота, трябва да разгадаеш три гатанки. Три въпроса, които да преценят твоя ум и находчивост. Дори един грешен отговор е достатъчен, за да те върне обратно в Браха. След това ще бъде невъзможно да се видим отново. Само веднъж ти се дава шансът да станеш бог! Ако отговориш и на трите, тялото ще ти бъде върнато и ти ще трябва да се изправиш пред следващия пазач. Той е силен демон, който ревниво пази дървото на живота. Той също ще те подложи на изпитание.

— Чудесно — отвърна Амос. — Задайте въпросите си, аз съм готов.

— Ето първия: кой обгръща целия свят, но не среща себеподобен?

Амос се замисли мъничко и отговори:

— Слънцето! С лъчите си обхваща целия свят и не среща себеподобен.

— Добър отговор! — възкликна пазачът. — Ти наистина имаш божествена закалка, младежо! Сега вторият ми въпрос: кое храни малките си деца, а поглъща големите?

— Морето — уверено отвърна Амос. — То храни хората, а поглъща реките.

— Браво! Ти за пореден път ме изненада — с възхищение заяви ангелът. — Последен въпрос: кое е това дърво, което е наполовина черно и наполовина бяло?

Амос сериозно се замисли. Знаеше, че при такива загадки най-вероятно дървото е метафора на живота. Някакъв символ. Помисли за дървото на живота, за безсмъртието и за своята мисия на Пазител на маските и накрая каза:

— Дървото, което е наполовина черно и наполовина бяло, е човешката душа. Всеки човек притежава душа, която си има една бяла страна, свързана с доброто, и една лоша, свързана със злото, също като дните, които се редуват и отминават.

— Ти издържа успешно първото изпитание — обяви ангелът. —
Влез. Ще съединя тялото с душата ти, за да се слоят в едно цяло.

16

ГЛАДЪТ НА БЕОРФ

Беорф беше препуснал в пустинята, без да си отдъхне нито за миг. Умираще от жажда, но още повече от глад. Измежду всички човеко-животни беоритите най-малко издържаха на глад. Лишени от храна, те ставаха свирепи и потиснати — дотолкова, че можеха да погълнат всичко, което се изпречи пред очите им. Така че, надвивайки отвращението си, Беорф вече бе изял два малки живи гуцера и насмалко да глътне един кръгъл скорпион. Животинчето се оказа по-пъргаво от него и му се изплъзна. В тази пустиня от камъни и пясък нямаше нищо, което да става за ядене. Нито растения, нито оазиси — навсякъде се простираха дюни и купища камънаци.

Докато дебеланкото се влачеше с наведена глава, отнякъде се понесе ухание на печено месо, което го накара да се посъживи. Беорф се огледа и на върха на една дюна съзря огромна маса, отрупана с лакомства. Свещници хвърляха мека светлина върху храната. Две жени се суетяха наоколо, докато подреждаха чиниите и приборите. С първите слънчеви лъчи, които отблъскваха нощта, масата сякаш се удължаваше и се покриваше с още ястия.

Беоритът поемаше нежното ухание на топли кестени и зеленчукова супа. В ноздрите му се смесваше ароматът на канела, мента и розмарин с благоуханията на плодове. Но над всичко властваше опияняващата миризма на печено месо! Беорф си го представяше, сочно и добре опечено. Замаян от това сладко издевателство над сетивата му, той се олюля и падна на земята по очи. Толкова беше гладен! Като събра всички сили, запълзя по дюната към трапезата. С цената на неимоверни усилия най-после се добра до върха на пясъчния хълм. Когато стигна до масата, беоритът нададе възглас на задоволство и се нахвърли върху едно сочно парче месо.

Докато ядеше, Беорф наблюдаваше съвсем отблизо битката между Кюр и Йон Пречистващия. Спектакълът беше величествен. Край затрупаната в Махикуи пирамида двамата противници, черпеци

енергия от силата на боговете им, се биеха с опустошаващ плам. От Йон, който размахваше сабята си, беше останало само едно овъглено тяло. Скелетът му се виждаше изпод изгорялата кожа. Мускулите му бяха разкъсани, а от бронята висяха само няколко парчета. Главата му, останала без коса и брада, вдъхваше ужас. Единствено змийското му око, подарък от Сет, все още изглеждаше непокътнато.

Въпреки плачевното си състояние, Йон нападаше свирепо дракона. Напразно чудовището изхвърляше огнени пламъци срещу рицаря — сякаш нищо не можеше да го прекърши. Йон нанасяше мощни удари с меча си, които разкъсваха люспестата кожа на дракона. Звярът бе покрит с рани, от които течеше гъста черна кръв. На свой ред Кюр нанасяше мълниеносни удари ту с опашката, ту с муцуната си. Рицарят ги отбиваше, понякога падаше, но винаги успяваше да засегне животното с меча си.

Понякога противниците се отделяха един от друг, за да си поемат дъх и да си върнат силите. С един удар на крилата Кюр се отдалечаваше и кацаше малко встрани. Звярът се навеждаше и поглъщаше огромни купища камъни с фосфор. Йон се възползваше от това и събираше някои части от снаряжението си, които се опитваше да закрепим върху тялото си. Драконът приключваше почивката, като облизваше раните си. Облекчил временно болките, огнедишащият звяр отново подхващаше атака. Йон изваждаше меча си от ножницата и се хвърляше насреща му.

Рицарят знаеше, че всички дракони имат една уязвима точка, нещо като пролука в бронята. Това беше единственото място в тялото им, което не бе защитено от люспите. Достатъчен беше един лек удар и животното щеше мигновено да умре. Но при всеки дракон това място беше различно — можеше да се намира под опашката, зад главата, на лакътя или пък на гърба. Това беше най-пазената тайна на един дракон и той не би доверил никому своето слабо място.

Йон търсеше точно тази точка и със силни удари на меча изпробваше бронята на Кюр. Удряше по краката, по пръстите, по шията и ръцете на чудовището, като се надяваше случайно да попадне на ахилесовата му пета. Надарен с мощта на Сет, рицарят знаеше, че сам никога не би повалил дракона. Макар и отровен, мечът му би имал нищожен ефект срещу това създание. А като се има предвид това, че

черната драконова кръв бе още по-силна отрова от тази на меча, рицарят буквално се давеше в плътта на звяра.

Кюр от своя страна също знаеше, че рицарят сега е неунищожим. Това вече не беше човек, а лич. Този вид живи мъртъвци бяха надарени с несравнима мощ. Като представител на някой земен бог, личът почти не усещаше ударите. Огънят на Кюр, колкото и да беше смъртоносен, не можеше по никакъв начин да довърши Йон. Рицарят бе получил още по-голямо могъщество от своя бог и нито един удар с крак, нокти или опашка не можеше да го сломи. Вече само магия на свръхсилен магьосник можеше да го спре или да му причини зло.

Съзнавайки своята неуязвимост, противниците все пак продължаваха ожесточено да се бият. Схватката вече не беше между дракон и рицар, а между Сет и барон Самди. Боговете мереха силите си чрез своите представители и всеки се надяваше да се възползва от слабостта на другия, за да го довърши. В тази пустиня боговете разиграваха бъдещето на света. Новият ред щеше да бъде наложен или от драконите, или от призраците. Хората и всички земни създания или щяха да станат роби на Древните, или в смъртта си щяха да се влеят в армията на лича. Сред пламъци и кървища двамата слуги се удряха безмилостно в името на злото.

Беорф, който продължаваше да яде, гледаше всичко това с изумление. Никога не бе виждал такава сила и жестокост в един двубой. Кюр свирепо бълваше огнени езици върху Йон, който въпреки изгарянията удряше дракона с всички сили, но успяваше само леко да го пореже. Битката беше грандиозна, сравнима с най-великите двубои на този свят.

Когато утоли глада си, беоритът се съвзе напълно и се зачуди какво прави тази отрупана с храна маса наред с пустинята, при това в съседство със сцена на кърваво противоборство. Той се огледа отново и установи, че тук вече нямаше нито маса, нито храна, нито угощение. Нямаше и следа от свещниците, от прислужниците, от супата и топлите кестени. Беорф беше седнал на земята и наистина ядеше месо. Дъвчеше нещо, но какво? Като наведе глава, с вледеняващ ужас видя, че е разкъсал бедрото на един от наемниците на Йон Пречистващия, убит преди това от дракона. Ето какво миришеше така силно на печено месо! Ето кое го бе довело дотук, създавайки миража за отрупана трапеза!

Стомахът му, влязъл в заговор с въображението, го бе подвел. Беорф бе ял човешка плът. За един представител на човеко-животните това престъпление срещу природните закони имаше драматични последствия. То водеше до почти мигновена загуба на човешката му същност. При контакта с човешко месо обменните процеси в тялото претърпяваха необратими промени: отсега нататък беоритът щеше да бъде пленник на животинската си форма. Достъпът до човечеството щеше да му бъде забранен. Беорф щеше да се превърне в мечка и никога нямаше да ходи на два крака. Гърлото му щеше да се трансформира и да издава само животинско ръмжене. За него вече нямаше да има дом, легло и приятелски закачки. Щеше да се наложи да преследва храната си, да се бие с другите мечки за територия и да живее винаги в страх от ловци. Беше твърде късно да се върне назад.

Беорф се разплака. Докато лееше сълзи, усети как бавно му пораства козина. Против волята му, главата и крайниците му се преобразяваха. На върха на пръстите му поникнаха закривени нокти, които щяха да останат завинаги. Муцуна с огромни зъби бързо замени устата му. Две кръгли уши изникнаха на мястото на предишните. За няколко минути тялото му беше преобразено до неузнаваемост.

Все така седнал до трупа и виещ от мъка заради сполетялата го беда, Беорф усети как съзнанието му постепенно се размътва. Започна да забравя лицата на родителите си, горската колиба край Брател велики, а после и срещата си с Амос. Забрави детските си игри, Жюно и Берион. Последната му мисъл бе за Медуза, младата горгона, с която бе прекарал няколко дни в пещерата на родителите си по времето, когато магьосникът Кармакас бе завладял земите на Рицарите на светлината. Това момиче бе пожертвало живота си за него. Прекрасна история, която щеше да забрави напълно и която никой вече, освен Амос, нямаше да може да разкаже. В съзнанието му настъпи пълен мрак.

Младият мечок вдигна глава и се огледа. Въпреки глада и парчето месо в краката му, животното се уплаши. Пламъците на дракона събудиха у него ужас и то хукна да бяга през пустинята. Беорф, пълничкото жизнерадостно момче, бе изчезнало окончателно и необратимо.

В този миг настъпи слънчево затъмнение, което заля с мрак цялата околност.

СЪБУЖДАНЕТО НА АМОС

Амос внезапно отвори очи. Душата му се бе върнала в тялото си. За първи път от много време насам той имаше чувството, че диша с пълни гърди. Сърцето му биеше силно и кръвта изпълваше мускулите му. Неспособен все още да помръдне, момчето обходи с поглед наоколо. Ангелът го бе предупредил да не изпада в паника, защото за няколко минути вкочанените му крака щяха да се отпуснат.

Пазителят на маските бе легнал върху голяма каменна маса в средата на една стая, каквато виждаше за първи път. Стотици свещи осветяваха помещението. Стените бяха изрисувани със странни символи, изобразяващи положението на звездите. Имаше и написани магически заклинания, йероглифи и текстове на неразбираем език. Слаб лъч светлина, с диаметър не по-голям от монета, се провираше през една дупка в каменния табан. Светлинният сноп попадеше точно в изображението на луната върху една от стените. Амос усети, че силите му се възвръщат и успя да седне на масата.

В подножието ѝ видя мъж, проснат на земята. Беше целият в кръв и дишаше тежко. Амос веднага позна своя приятел Жюно. Клекна до него и сложи ухо на сърцето му. То биеше, ала... едва-едва. Младият Пазител на маските повдигна главата му и се опита да го върне в съзнание:

— Жюно, това съм аз... Амос... Съвземи се, Жюно!...

— Амос? — прошепна владетелят на Берион, като мъчително отвори очи. — Е — продължи той, като кашляше, — радвам се, че си добре. Няма да повярваш, но... видях ангели... истински ангели... Те запалиха свещите и после... взеха тялото ти, което беше до мен... после... после видях душата ти да лети и да се връща в... твоето... твоето тяло. Беше толкова красиво!

— Вярвам ти, Жюно! — с усмивка отвърна Амос. — Ако знаеше аз какво съм видял, ангелите хич нямаше да ти направят впечатление!

— Ох... — въздъхна владетелят. — Много бих искал да чуя тази история, но... но не мисля, че разполагам с толкова време.

— Какво се е случило? — разтревожи се Амос. — Кой те докара до това състояние?

— Прекалено... прекалено е дълго за обяснение — отвърна Жюно, като едва дишаше. — Мисля, че времето ми е дошло... мисля, че скоро ще настъпи краят...

— Каж ми как да те измъкна оттук! — рязко каза Амос. — Ще намерим кой да те излекува!

— Аз няма да изляза оттук... знам го! — продължи Жюно, като изплю едри съсиреци кръв. — Навън има един гигантски черен дракон и един луд рицар. Остави ме... Направи каквото трябва да направиш и не се занимавай с мен. Ти вече веднъж ме спаси... в гората Тарказис... но този път трябва да ме оставиш на собствената ми съдба!

— Няма да те изоставя, Жюно!

— Слушай, младежо... — бавно каза Жюно с нотка на строгост. — Аз и моите хора те... те доведохме тук, за да изпълниш своята мисия... Не ме разочаровай, не ни разочаровай! Мнозина от нас загубиха живота си... в това... в това приключение. Бъди достоен за нашето доверие и върви да изпълниш дълга си... Аз съм с теб, всички ние сме с теб. Тръгвай! Тръгвай... бързо!

И Жюно склопи очи. Амос се наведе над гърдите му и разбра, че сърцето на владетеля на Берион бе престанало да тупти.

Момчето избърса една сълза и си рече: „Стига ми толкова! Уморих се от тези игрички, предателства и цялото това страдание. Наистина ли човешките същества и всички други земни създания трябва да плащат толкова висока цена за войната между боговете? Уморих се да бъда марионетка, която да командват както си поискат!“ Обърна се към тленните останки на стария си приятел и продължи на глас:

— Кълна се, Жюно, че ще те спася още веднъж. Ще започна всичко отначало и после аз ще дърпам конците в това приключение. До нови срещи, приятелю! Ще се видим пак, и то много скоро!

Амос се огледа и съзря слънчевия лъч, който прекосяваше цялата стая. Той постепенно започна да гасне, преди да изчезне съвсем. Вън от пирамидата слънчевото затъмнение беше в апогея си. Когато слънчевият лъч се скри, в една от стените се отвори врата. Тежките

дялани камъни се разместиха така, че да открият друга стълба, която се спускаше още по-надолу в търбуха на зданието. Амос взе няколко свещи и се приближи до стъпалата. Стотици паяжини, дебели и плътни, скриваха стълбата.

След като си бе възвърнал тялото, Амос вече можеше да използва и магическите си умения като Пазител на маските. Съсредоточи се и протегна ръка към стълбището. Веднага между пръстите му се породи вятър, който задуха мощно. Разкъсани от въздушната струя, паяжините се разлетяха и откриха целия проход. Като си осветяваше пътя, Амос пое по дълъг тунел.

По стените край стълбата обилно избиваше влага. Стипчива миризма стисна гърлото на момчето. Вонята го принуди да запуши нос. Стотици паяци се разхождаха по камъните наоколо. По всичко личеше, че човешки крак не бе стъпвал тук много отдавна. В продължение на близо двадесет минути Амос слизаше по витата стълба. Докато навлизаше все по-дълбоко в самото сърце на пирамидата, той си помисли за Сянката, Аркийон и Угосил. Те сигурно се чудеха какво му се е случило. Амос бе помолил Сянката да продължи разследването си в съдебната палата. Никога нямаше да чуе доклада му. Черният елф и едрият варварин бяха скроили план да елиминират Уриел и брат му, съдията Ганхаус. Пазителят на маските бе открил в Браха истински приятели, готови да му помогнат, и това, че не можеше да общува с тях, го измъчваше. Много му се искаше да им прати известие, да им каже, че е добре. Сега Амос се бе върнал в света на живите и бе напълно откъснат от света на мъртвите.

Стълбите свършиха точно пред една врата с формата на арка, от която започваше просторно помещение. Когато Амос прекрачи прага му, в четирите ъгъла се запалиха четири факли и осветиха цялата зала. Тогава момчето видя странно същество, седнало на един стол пред огромна метална врата. Чудовището имаше глава на козел с дълга грива от твърди и мръсни косми, над която стърчаха два дълги рога, подобни на рогата на антилопа. Издълженото му тяло беше сиво, космато, хилаво и гърбато. Краката му завършваха с мощни конски копита. Беше голо до кръста и носеше метални панталони, наподобяващи рицарска броня. Тази единствена дреха отразяваше светлината на факлите и пръскаше червеникави отражения из цялата

зала. На шията му висеше доста голям златен ключ, изящно обкован с ярък сребрист метал.

Създанието бавно се отправи към голяма коса, облежната до стената, взе я и се върна в центъра на залата. Амос отстъпи няколко крачки. Като не знаеше какво да очаква, той внимателно наблюдаваше сцената и се опитваше да анализира всяка подробност. Чудовището зае бойна поза и каза с прегракнал глас, смътно напомнящ блеене на овен:

— Аз съм Фугър, пазачът на вратата. Този, който иска да стане бог, първо трябва да ме победи. Пригответи се да умреш, младежо!

Беше очевидно, че Амос не можеше да победи такъв противник. Цялата му сила се ограничаваше до владеене на въздушните маси. Но тя не беше достатъчна, за да вдигне ураган или дори много силна вихрушка, така че шансовете да победи Фугър изглеждаха нищожни. Само хитрост и находчивост можеха да го спасят. Амос пристъпи напред и тържествено заяви:

— Ние ще се бием един с друг, но по-късно! Първо трябва да се уверя, че ти наистина си пазачът на дървото на живота.

— Аз съм, да! — отвърна съществото, леко раздражено. — Не мога да ти представя доказателства, освен този ключ. Аз бях избран от великия съвет на шестте пъкъла за пазач на тази врата. Ти победи ангела, първия пазач. Сега трябва да повалиш и мен, за да докажеш правото си да бъдеш божество. От векове чакам да изпълня дълга си. Защиатавай се!

— Щом чакаш от векове, ще почакаш още няколко минути — отвърна Амос с глас, който издаваше напрежението му. — Искам да се уверя, че ключът на шията ти е точно този, който ми трябва. Преходих през толкова изпитания, чух толкова лъжи, че сега не съм много доверчив.

— Ще вземеш ключа само през трупа ми! — побесня Фугър. — Пригответи се да умреш!

— Престани да ме заплашваш и ме чуй! — заповяда Амос, като полагаше всички усилия да скрие тревогата си. — Настоявам да разбера дали това е точният ключ и дали ти наистина си пазачът на това място. Виждаш прекрасно, че не мога да избягам! Много лесно ще ме хванеш на стълбите. Давам ти честната си дума и ти можеш да ми се довериш. Почакай, ще ти предложи една сделка...

Амос сложи на пода една от свещите, които носеше, и я закрепил внимателно пред себе си.

— Чуй предложението ми — продължи той. — Дай ми този ключ, за да проверя дали това е ключът, който ми трябва. Когато тази свещ угасне сама, ще ти го върна и вече можем да се бием.

— Добре — избоботи пазачът и свали ключа от шията си. — Оставям ти време, докато свещта догори.

— Аз имам само честната си дума — каза Амос с надеждата, че хитрината му ще проработи. — Кълна се пред боговете, че ще ти върна ключа и ще се бия с теб, щом свещта угасне сама. Заклевах ли се да спазиш уговорката?

— Заклевам се и аз — отговори Фугър. — Заклевам се пред царете на ада и пред силата на мрака, че ще ти оставя ключа дотогава, докато свещта угасне сама. Заклевам се също после да те убия!

— За после ще видим. Дай ми сега този ключ.

Пазачът се усмихна злоещо. В крайна сметка момчето имаше право. Нямаше как да избяга и схватката беше неизбежна. Фугър наистина чакаше този миг толкова отдавна, че няколко минути повече или по-малко не бяха от голямо значение. Създанието бе доловило в гласа на Амос напрежение и силен страх. Това хлапе беше недоверчиво и без съмнение знаеше, че е осъдено на гибел. При тези обстоятелства, защо да не удължи удоволствието и да се позабавлява с измишльотините му, преди да му отреже главата? Пазачът доверчиво подаде ключа.

Амос го взе и го нахлузи на шията си. После най-спокойно се наведе над свещта и я духна. Фугър попита, едновременно любопитен и ядосан:

— Хей, какви ги вършиш? Дори не погледна ключа!

— Той си остава у мен — твърдо отговори Амос. — Вече е мой.

— Какво дрънкаш? Имахме споразумение. Ти държиш ключа, докато свещта не угасне сама.

— Да, но аз току-що загасих тази свещ. Следователно тя не угасна сама, защото го направих аз преди малко.

— Това беше клопка! Това беше клопка! — ревна Фугър. — Ще те убия!

— Не можеш! — храбро се опъна пред заплахата Амос. — Ти се закле да ме убиеш, когато ти върна ключа. Не ти поставих клопка,

просто те победих! Ключът е у мен, а обещанието ти ще ме пази от самия теб. Сега се дръпни, трябва да отида да си хапна една ябълка от светлина!

— И дума да не става! — закрещя чудовището. — Няма тъкмо сега да откажа да изпълня дълга си! Твърде дълго чаках деня, когато някой ще има силата и куража да стигне до мен. Ще ти отрежа главата и ще те накълцам на парчета!

Фугър вдигна косата си. Но миг преди острието да се стовари с все сила върху момчето, пазачът изведнъж се превърна в камък. Вцепенен в замаха си, той се бе преобразил на неподвижна статуя. Амос беше прав — той чисто и просто бе победил.

Пазителят на маските се приближи до металната врата и се запита как може да я отбори. Изглеждаше тежка и добре укрепена. Внушителни панти я държаха от двете страни. Единствената ѝ украса беше малка ключалка точно в средата и. Амос пъкна ключа в отвора и го завъртя. Отстъпи крачка назад. Върху вратата се появиха следните думи, които една подир друга преминаха пред погледа му с огнени букви:

*Този, който умре и се върне към живота,
този, който отплава по Стикс и открие пътя си,
този, който отговори на ангела и победи демона,
той ще намери ключа за Браха.*

Земята започна да се тресе. Засилващите се вибрации се концентрираха около стаята и изведнъж стените от двете страни на вратата експлодираха с гръм. В помещението нахлуха потоци вода. В центъра на стихията, Амос разбра каква е ролята на тази врата. Тя го бе предпазила от отломките от камъни, тухли и скални парчета. Сега момчето се изправи пред друг проблем. Водата се изкачваше бързо в стаята, която само след секунди щеше да бъде наводнена догоре. Той трябваше да плува под водата, за да се издигне на повърхността. Щеше ли да му стигне въздухът?

Амос умееше да плува, но досега нямаше кой знае какви героични прояви в тази област.

Момчето бързо събра мислите си. Като повдигна едната си ръка, то образува около себе си мощен въздушен поток, който леко изтласка водата, колкото да образува въздушен мехур. Въздухът се задържа около момчето и продължи да се върти около него. Това движение във водата направи мехура още по-устойчив. Сега беше непробиваем. Все така концентриран, Амос усети, че се раздвижва. И тъй като въздухът, освободен във водата, винаги намира пътя към повърхността, Пазителят на маските разбра, че скоро ще бъде спасен. Въздушният мехур бързо се измъкна от стаята и започна да се издига нагоре.

Докато се оглеждаше на всички страни, Амос видя във водата тела и лица. Кожата им беше зелена и изглеждаше лепкава. Всички тези странни същества имаха дълги кафяви коси, които се виеха около главите им в причудливи извивки. Кръглите им очи приличаха на жабешки, а зъбите им, остри и яркозелени, не вдъхваха никакво доверие. Бяха стотици. Те бавно помръдваха и спокойно гледаха преминаването на Амос. Ужасен от странните създания, той затвори очи, за да не загуби концентрацията си. Не можеше да позволи въздушният му мехур да се спуска. И дума не можеше да става да почне да плува в същата вода, където се носеха водните чудовища. Докато Амос се бореше с обезпокоителните мисли, най-после усети, че изплува на повърхността.

Когато отвори очи, загуби концентрация и се озова във водата. Наблизо съзря малък остров. Никога през живота си Амос не бе плувал толкова бързо, за да се добере до брега. Мисълта, че някое от зелените същества можеше да го сграбчи за крака и да го повлече към дъното, му придаваше силата и бързината на шампион по плуване. Задъхано и изтощено, момчето най-после стъпи на острова.

Когато се успокои и се съвзе напълно, видя пред себе си, в средата на острова, дървото на живота на Браха. Приличаше на гигантски баобаб, беше с огромен ствол и несъразмерно големи клони и покриваше цялото небе с листака си. Ябълките от светлина образуваха блякави и неописуемо красиви съзвездия. Това, което Амос бе помислил за остров, всъщност беше самото дърво. Пазителят на маските стоеше върху корените му. Когато сведе поглед към тях, видя, че те тънеха дълбоко във водата.

Зелените кръглооки създания плуваха под дървото и го хранеха. Те се гмуркаха последователно във водните дълбини и се връщаха с нещо като гъста каша в ръцете си. Намазваха корените с тази кафява кал, вероятно много богата на хранителни елементи, и веднага след това отново слизаха надолу. Това постоянно движение, организирано и хармонично, на Амос се стори като истински танц с великолепна хореография.

Пазителят на маските откъсна поглед от този спектакъл и на няколко крачки пред себе си видя Бялата дама. Веднага я позна. Вече я бе виждал като малко момиченце и като старица. Сега беше около тридесетгодишна жена, красива като зората. Около нея се вееше бяла рокля, изтъкана от светлина. На главата си имаше корона от пера, които образуваха фигура на лебед. Лека като въздуха, Бялата дама се приближи до Амос и погали дългите му коси. Усмихна се и му каза:

— Амос Дарагон, млади Пазителю на маските, не очаквах да те видя толкова скоро по тези места. Избрах те заради голямото ти сърце и виждам, че не съм се излъгала. Аз съм майка на всички богове и на всички земни създания. Аз създадох света и аз те избрах да възстановиш равновесието. Ти си още млад и имаш много да учиш. Боговете, моите деца, ти устройха клопка, за да се освободят от теб. Великата война на божествата ме изпълва със скръб, но реших никога да не се намесвам пряко в живота на моя свят. Дойдох при теб, за да те подкрепя в изпитанието, на което ще бъдеш подложен. Скоро ще отхапеш от ябълката на светлината и самият ти ще станеш едно от божествените създания. Това ще повлече ужасни последствия. Ще загинат милиони хора и други създания. Светът на живите ще се срещне със света на мъртвите. Чета в теб като в отворена книга и знам какво възнамеряваш да направиш. Искаш да си послужиш с новата си божествена сила, за да поправиш положението, но трябва да знаеш, че ще ти бъде трудно да изпълниш плана си. Имам ти доверие и в мислите си ще бъда с теб. Не се отричай от себе си заради власт и могъщество, мисли винаги за другите, преди да помислиш за себе си. Прави каквото трябва и твори добро. До скоро виждане, млади Пазителю на маските.

При тези думи Бялата дама изчезна. Амос бавно се запъти към един от плодовете на светлината. Протегна ръка, за да откъсне ключа

за Браха. Плодът беше прозрачен като кристал и необикновено лъчист. Момчето го поднесе към устата си и го ухапа.

18

БОГ ДАРАГОН

Страховита експлозия разтърси пустинята Махикуи. Върхът на пирамидата, който се подаваше от пясъците, мигновено бе отнесен от стихията. Мощен слънчев лъч излезе изпод земята, проби облаците и се загуби в космическото пространство. Стотици хиляди призраци, мумии, скелети и други привидения заприиждаха от дупката и плъзнаха по Земята. Йон Пречистващия, който продължаваше битката с Кюр, вдигна глава и изрева:

— Най-послед армията ми се появи!

При тези думи драконът се уплаши и понечи да избяга. Но за създаването на барон Самди беше твърде късно. Стиснал в ръка кълбото на мощта, личът Йон заповяда на войниците си да атакуват огнедишания звяр. Кюр бе нападнат от цяла орда призраци, които го заудряха отвсякъде и скоро го проснаха на земята неподвижен. Йон нареди най-внимателно да огледат тялото на звяра и да открият липсващата люспа. Скоро му донесоха, че са открили уязвимото място на дракона.

Рицарят, единствен жив измежду мъртвите, все още изпълнен с мощта на Сет, яхна звяра. Опря върха на меча си в тила му и вдигна ръка в знак на победа. Пред новата си армия, която видимо нарастваше, Йон заяви с непоколебим глас:

— Сет! Новият властелин на света, ето първия ми дар пред твоето величие. Древните никога няма да се възродят. Нека това жертвоприношение отбележи първия ден от твоето царуване! С лукавост и ум ти победи пантеона на доброто! Нека мракът завладее Земята! Светът е мой! Светът е наш!

Йон с все сила заби меча си в тила на дракона. Кюр нададе пронизителен писък, чието ехо планините препратиха по цялата Земя. В този момент войниците на Пречистващия обединиха хиляди гласове в една мрачна и зловеща песен, химн на смъртта. Тялото на дракона бързо се разпадна и скоро, под въздействието на магията на лича,

скелетът му оживя. Сега Йон имаше ездитно животно, достойно за него.

Яхнал драконовия скелет, слугата на Сет се издигна във въздуха. С един жест заповяда на армията си да се подреди в боен ред. Привиденията, от всякакъв вид и род, застанаха един зад друг. Прелитайки над тях с невъобразима скорост, рицарят със задоволство видя как под краката му се вълнува като море най-голямата армия на света. Огромна част от пустинята беше покрита от войската му. Войниците бяха навсякъде! Навсякъде! Обхванат от неимоверна възбуда, граничеща с лудост, Йон викна:

— Ходом марш! Светът е наш!

* * *

Амос се събуди в бяла и успокояваща светлина. Тя струеше от собственото му тяло. Сега момчето познаваше тайните на живота и смъртта, знаеше всичко, което трябваше да знае за всяко нещо, и имаше мощ, която надхвърляше човешките представи. Животът на Земята изведнъж му се видя като адско мъчение. Никога не се бе чувствал толкова добре, толкова спокоен и уверен в себе си. Той беше произлязъл от расата на едnodневките — едно жалко човечество от пъплещи същества, осъдени да понасят несгодите, ужаса на глада и жаждата, да познаят страха, радостта, мизерията и смъртта. Сега Амос принадлежеше към света на невидимото и непреходното.

Отсега нататък той ставаше част от по-висша форма на живот, можеше да предизвика вулканични изригвания, да накара растенията да поникват или пък да създаде своя собствена раса на Земята. Можеше мигновено да получи достъп както до миналото, така и до бъдещето. Беше по-силен от дракон и най-мъдър сред мъдрите.

Амос видя съдбините на света. Пред погледа му премина грандиозният поход на Йон, смъртта на милиони човешки същества и новото господство на Сет. Странно, не се развълнува особено. Светът щеше да живее хиляди години в мрак, преди отново да се възроди за светлината. Амос знаеше това, беше само въпрос на време. Той щеше да се опита да провали плановете на Сет, за да му отмъсти. Щеше да вдигне голямата армия на доброто, съставена от могъщи рицари, за да

победи призраците. Сега неговата участ му стана съвсем ясна. Той щеше да стане новият велик бог на този свят и милиони вярващи щяха да му отправят молитви всеки ден. Щяха да вдигнат храмове в негово име, щяха да прославят могъществото му във възторжени химни. Беорф, Жюно, родителите му Фрила и Урбан бяха изчезнали от мислите му. Амос бе забравил всичко за човешката си същност. Мислеше единствено как да стане новата светлина на хората, ярката звезда, която да ги води към мира.

Момчето видя пред себе си, в бялото неосквернено пространство, което го обгръщаше отвсякъде, един старец. Той беше с бяла сплетена брада, дълга десетина метра. Косите му, събрани във внушителен кок, изглеждаха не по-малко дълги. Покрит с бръчки и прегърбен под тежестта на годините, той държеше в ръка голяма книга с пожълтели страници. Седна пред Амос, отбори книгата и обяви с неутрален и много официален глас:

— Добро утро, добър ден, добър вечер, все едно! Тук съм, за да ви информирам за различните клаузи, свързани с придобиването на божественост. Бъдете така добър да не ме прекъсвате, докато чета, и запазете въпросите си за края.

Амос кимна с глава в знак на съгласие и старецът продължи монолога си:

— Член първи: всеки нов бог, стигнал до пантеона на божествата на този свят, се задължава да определи своята принадлежност към доброто или злото. Той може да запази неутралитет в продължение на едно хилядолетие, ако желае, но е задължен да ме информира за решението си след изтичане на този срок. Член втори: Новият бог придобива правото да създаде нова раса от смъртни, ако желае това. Той е в правото си и да покровителства вече съществуваща раса без свой бог. Може да отнема вярващи от други богове и по този начин да обедини неограничен брой раси от смъртни, които да му служат. Средствата, които той използва за тази цел, има право да запази в тайна според закона за поверителната информация. Ще ви предоставя списък с племена, които си нямат бог. Трябва също да ви информирам, че всички народи на елфите се ползват със специална привилегия, категорично се забранява те да бъдат имитирани или вземани за пример. Член трети: Новият бог се задължава да поеме отговорността за част от този свят, като осигури цялостното му управление. Поради

факта, че всички морета и големи езера вече имат свой покровител, новият бог автоматически се лишава от всякакви правомощия, свързани по един или друг начин с водата. Ще ви предоставя също и списък с вакантните области, които, надявам се, ще ви вдъхновят в новите ви функции. Имате ли въпроси? Ако нямате, подпишете тук, за да преминем към клаузите, свързани с вашето безсмъртие.

В този момент Амос си спомни думите на Бялата дама. Тя му бе казала: „Не се отричай от това, което си, заради власт и могъщество, мисли винаги за другите, преди да помислиш за себе си“. Вдъхновено от тези слова, момчето веднага разбра какво трябва да направи.

— А ако не подпиша? — попита кротко.

— Това ще означава, че се отказвате от божествения си статут и ще бъдете върнат обратно на Земята, за да продължите живота си като обикновен смъртен — отвърна старецът. — Между нас казано, никой досега не е отказвал такъв дар, но изборът си е ваш!

— Ами добре тогава! — възкликна Амос. — Искам пак да си стана човек. Сега знам как да възстановя равновесието в света и как да поправа грешките си.

— Трябва да ви осведомя — уточни старецът, — че когато отново станете човешко същество, ще забравите всичко, свързано с пребиваването ви в Браха, с дървото на живота и с нашата среща. Всичко ще бъде изтрито от паметта ви!

— Поемам този риск. Мога ли само да ви помоля за малко от мастилото за перото ви?

Без да разбира смисъла на тази молба, старецът му подаде мастилницата. Амос я взе и отпи половината. След като дълго си прави гаргара с черната течност, той я изплю и каза:

— Готов съм! Искам да се върна на Земята точно една седмица преди лунното затъмнение над земите на Берион. Възможно ли е?

— Вие сте бог, не го забравяйте. За вас всичко е възможно. Ще имате само един проблем, когато се приберете! Това мастило много лошо оцапа зъбите ви и подозирам, че ще мине доста време, докато те отново станат бели! Всъщност проблемът си е ваш! Оставям ви, имам си и друга работа. Късмет, младежо! Когато сте готов, затворете очи и си пожелайте отново да станете човек. Нещата ще се наредят сами. Сбогом.

Старецът бързо изчезна в околната белота. Амос затвори очи и каза на висок глас:

— Искам да се събудя в Берион, в сутринта, когато Лолия пристигна в двореца на Жюно. Искам да се събудя в Берион, в сутринта, когато Лолия пристигна в двореца на Жюно. Искам да се събудя в Берион, в сутринта, когато...

19

НОВОТО ПРОБУЖДАНЕ

В една прохладна септемврийска утрин Амос кротко спеше в стаята си, когато приятелят му Беорф нахлу като ураган. Видимо разтревожен, дебеланкото изрева:

— Ставай, Амос! Господарят Жюно те вика в двора на замъка. Не се бави, важно е!

Още неразсънен, Амос се надигна и светкавично се облече. Странно, цялото тяло го болеше. Ръцете и краката му бяха неестествено изтръпнали. Освен това имаше чувството, че е спал непробудно цели седмици. Набързо среса дългите си коси, сложи обещата си с форма на вълча глава и нахлузи кожената ризница, подарък от майка му. Когато излезе от стаята си, изведнъж се спря. Обхвана го непреодолимо усещане, че всичко това вече му се е случвало.

„Всяка сутрин излизам от стаята си — помисли си той — и в това няма нищо необичайно. Освен това Жюно е ранобудник и често ме кара да скачам от леглото. Но откъде тогава идва това усещане? Интуицията ми подсказва, че съм се запътил към нещо лошо.“

Слънцето току-що се бе показало, когато Амос се появи на мястото на срещата, във вътрешния двор на замъка. Всички обитатели на крепостта се бяха събрали и нетърпеливо очакваха младия Пазител на маските. Любопитна тълпа се бе струпала в полукръг около нещо или някого. Готвачите коментираха полугласно, докато стражите, рицарите и стрелците на кралството стояха в бойна готовност. Конярите бяха като препарирани, а прислужниците трепереха и си разменяха тревожни погледи. За пореден път на Амос му се стори, че вече е преживял този миг. Той гледаше лицата и телата, светлината, която постепенно заливаше околността. Може би бе виждал всичко това в съня си. До ушите му долитаха същите спорове, а оживлението на събралите се смътно му напомняше нещо. Но какво? Напразно

ровеше спомените си — нищо от преживяното досега не му напомняше това събитие.

Напрегнат и готов да се хвърли в бой, Беорф вече стоеше на централния подиум, рамо до рамо с Жюно, владетел на Берион. Той изглеждаше силно разтревожен и все още бе облечен в ноцната си риза. Бонето му, в жълти и зелени шарки, му придаваше комичен вид. Отдалече приличаше на възрастен клоун. Всички погледи бяха насочени към центъра на площада. Амос лесно си проправи път в гъстата тълпа, която се разделяше пред него. Родителите му Фрила и Урбан проследиха как синът им се присъедини към Жюно и Беорф на импровизирания подиум. И тук впечатлението за нещо вече преживяно го връхлетя с пълна сила. Сякаш момчето можеше да предскаже в най-големи подробности какво ще се случи само секунда по-късно.

В средата на множеството се бяха скупчили двадесетина мъже, гордо изправени и съвършено неподвижни. Кожата им беше черна като ноцта, а по телата им имаше великолепни рисунки с ярките цветове на войната. Тези воители, дошли незнайно откъде, бяха с бръснати глави и носеха огромни накити от злато, скъпоценни камъни и животински кости. Те бяха леко облечени с дрехи от животинска кожа, които откриваха свободно мощните им мускули и дълбоките им бойни белези. Имаха широки и плоски носове, плътни месести устни, кървясали очи и остри зъби, а на гърбовете си босоногите мъже носеха гигантски копия. До тях се бяха излегнали пет черни пантери с провесени езици. Амос вече ги бе виждал. Картината му беше позната. Момчето не помръдна, а настойчиво загледа отряда чуждоземни воители.

Жюно се обърна към Амос и с приглушен и разтревожен глас му прошепна:

— Амос, момчето ми, изглеждаш ми съвсем объркан... Не си се събудил още, или какво? Ако искаш един добър съвет, разтъркай си добре очите. Накарах да те събудят, защото тези хора искат да се срещнат с теб. Пристигнаха пред вратите на града тази сутрин и изрично поискаха да се срещнат с теб. Това сигурно са демони, бъди много предпазлив! Погледни само котките им, гигантски са!

Амос погледна стария си приятел право в очите и промълви:

— Ако нещата тръгнат на зле, рицарите ти са готови за атака. При най-малък знак на враждебност ще ги пратят право в ада!

— Колко странно! — възкликна Жюно, невярващ на ушите си. — Тъкмо това щях да кажа! Откога четеш хорските мисли, млади магьоснико?

„От тази сутрин“ — отговори си момчето наум.

Амос се обърна към приятеля си Беорф и му кимна. Той веднага разбра какво се очаква от него. Слезе от подиума с Амос и застана на крачка зад него, готов да се превърне в мечка и да се намеси, ако трябва.

— Аз съм този, когото сте искали да видите — заяви Амос с напрегнат глас.

Чернокожите воители се спогледаха и бавно се дръпнаха настрана. Тогава всички видяха в центъра на групата момиченце на около дванадесетина години, което тръгна с горда походка към Амос. До този момент никой не го беше забелязал. Кожата му беше с цвят на абаносово дърво. Косите му, много дълги и сплетени на плитки, почти докосваха земята. На шията, кръста и китките си детето носеше бляскави златни накити. Широки гривни, красив колан с фино преплетени нишки, майсторски изработени огърлица и обеци с различна форма му придаваха вид на истинска принцеса. Беше прекрасна. Дискретен накит с удължена форма пронизваше носа ѝ между ноздрите. Момиченцето носеше черна кожена пелерина и рокля от леопардова кожа, през която се виждаше пъпът му. Той беше украсен с позлатен накит, декориран със зелен камък.

Амос не можеше да откъсне поглед от обещите. Беше напълно сигурен, че едно такова бижу е било в устата му! Защо и как се е случило това? Беше му невъзможно да си спомни. Момичето спря пред Амос, погледна го право в очите и изрече:

— Аз съм Лолия, кралица на племето на догоните. Извървах много, много дълъг път от родната ми земя дотук, за да се срещна с вас. Барон Самди, моят бог и духовен водач, ми се яви и ми нареди да ви предам това.

Кралицата щракна с пръсти. Един от тъмнокожите воители пристъпи и постави в краката ѝ дървено ковчеже. Тя предпазливо го отвори. Зрителите наоколо, у които любопитството надделяваше над страха, се скупчиха, за да зърнат тайнствения подарък.

— Вземете го! — тържествено обяви Лолия и почтително се поклони. — Сега това е ваше!

Маската действително беше вътре, както бе предусетил Амос. Момчето вдигна глава и напрегнато се усмихна на Лолия. Неспособна да се въздържи, тя прихна да се смее:

— Ама... аз имам черна кожа и бели зъби, а вие имате бяла кожа и черни зъби! Много любопитно!

В този момент, без да разбира защо, Амос осъзна съвсем ясно какво трябва да предприеме. Той извика с пълно гърло:

— Хванете тези хора!

Всички рицари незабавно се хвърлиха към догоните и ги обезвредиха. Чернокожите воители, изненадани от неочакваната атака, не успяха да реагират и не оказаха никаква съпротива. Амос извика на Беорф:

— Момичето, приятелю! Да легне на земята!

И върху Лолия мълниеносно се хвърли мощен мечок. Той я прикова към земята така, че да не може да помръдне и да използва магиите си. Страховит, дълбок и тътнещ глас излезе от гърлото на момиченцето, което изрева:

— Пуснете ме, смъртни, или скъпо ще ми платите!

Амос бързо се наведе над Лолия. Силно притисна долната ѝ челюст. Като държеше устата ѝ отворена, той пхна вътре другата си ръка. Дълбоко в гърлото ѝ момчето усети твърд и кръгъл предмет. С рязко движение той го дръпна и грубо го изтръгна. Всички видяха, че Амос държи в ръката си някакъв червен камък. Лолия нададе ужасен вик и загуби съзнание. Жюно, поразен от разигралата се сцена, попита:

— Но какво става, Амос? Кой са тези хора? А този камък? Обясни ни, моля те!

— Не знам как да ти обясня, Жюно, и не знам как да отговоря на всичките ви въпроси — отвърна Амос предпазливо. — Доверих се на инстинкта си и още не знам дали постъпих правилно. Наистина ли зъбите ми са черни?

— По-скоро изглеждат като боядисани — отговори му Беорф, възвърнал човешкия си облик. — Я си отвори устата да видя! Да, зъбите и венците ти са съвсем черни.

— Странно — продължи Амос. — Когато Лолия спомена зъбите ми, веднага разбрах какво трябва да направя. Камъкът, който извадих от нея, е драконит. Ако не го бях махнал, Лолия щеше да се превърне в дракон. Мисля, че по този начин предотвратих ужасна катастрофа.

Барон Самди — този, когото тя нарича свой духовен учител — ѝ е поставил клопка, като е сложил драконит в гърлото ѝ.

— Но откъде знаеш всичко това? — настоя Жюно. — И защо зъбите ти са черни?

— Нямам и най-малка представа — вдигна рамене Амос. — Обаче знам какво трябва да направя с този камък.

Амос взе маската. Изработена от злато, тя представляваше лице на мъж, чиито коси и брада наподобяваха огнени езици. Момчето сложи драконита върху нея. После церемониално постави маската на лицето си. Пред погледите на цялото множество златната маска се сля с лицето му. Краката на Амос мигновено се подпалиха. Шепот на удивление пробяга из тълпата. Пламъците бавно плъзнаха от глезените до крайчеца на пръстите, после обгърнаха тялото му като хиляди огнени змии. Момчето заприлича на жива факла. По заповед на Жюно слугите започнаха да го заливат с кофи вода. Безрезултатно. Амос продължаваше да гори. Все така изправен, той вдигна ръка и каза:

— Не се тревожете. Сега маската е част от мен. Ние сме слети в едно.

След като горя известно време, силният огън започна да утихва. Пламъците постепенно угасваха. Маската бе изчезнала напълно от лицето на Амос. Жюно възкликна учуден:

— Е, младежо, сега разбирам това, което много пъти си ми разказвал. Беше ми казал, че маската на въздуха е част от теб и трябва да призная, че ми беше трудно да си представя подобно нещо! Сега го видях с очите си!

— Има четири маски — отвърна Амос. — По време на първото ни приключение се сдобих с маската на въздуха, а сега притежавам и тази на огъня. Остава да открия маските на водата и на земята. Трябва също да търся и камъните на могъществото, които ще ми помогнат да контролирам природните стихии.

Като се огледа, Амос съзря готвача, който шпионираше за Йон Пречистващия. Отиде при него и му рече:

— Знам, че ти си платен информатор на един от нашите врагове. Трябва скоро да се срещнеш с него, нали?

Готвачът падна на колене и умолително зашепна:

— Прав сте, господарю. Не ми причинявайте зло! Рицарят иска да устрои капан на Жюно и поиска от мен да го информирам кога

владетелят на Берион ще напусне града. Обеща ми злато, много злато! Не ме наказвайте, ще ви кажа всичко! Ще ви кажа къде е срещата ни, ще ви разкрия всичко!

— Чудесно — заяви Амос и се обърна към Жюно: — Сега е наш ред да му устроим капан!

* * *

Готвачът излезе на поляната. Той нервно потриваше ръце и обилно се потеше. Йон Пречистващия се появи на огромния си ален кон, скочи на земята и бавно се приближи към шпионина. Щитът му беше украсен с герб, на който бяха изобразени огромни змийски глави. Мъжът свали шлема си. Той още носеше широкия белег на бузата и думата „убиец“, татуирана на челото му. Готвачът веднага започна:

— Дайте ми каквото ми обещахте и ще ви кажа всичко!

— Спокойно, жалък червей! — грубо му отвърна Йон. — Ще ти платя, когато ми кажеш това, което искам да чуя.

— В такъв случай няма да си имате работа с мен, а с него! — отговори готвачът и посочи с ръка към другия край на поляната.

На фона на утринната светлина в далечината се появи Амос, придружен от Беорф и Лолия. Той викна на рицаря:

— Предай се, Йон, или ще съжаляваш! Берионците са обградили поляната. Ти си в капан.

— Амос Дарагон? Ти ли си? Но ти трябваше да си мъртъв! Не трябваше да си тук!

— Както можеш сам да се убедиш, аз съм тук от плът и кръв! Казвам ти за последен път: предай се!

Йон се метна на коня и се втурна като вихър към момчето. В този момент от гората излязоха рицарите на Жюно. Амос им даде знак да не правят нищо. После затвори очи и протегна ръка към неприятеля. Йон усети как го залива вълна от непоносима горещина. Ризницата му се нажежаваше. Всичко метално върху тялото му пареше непоносимо. Конят, до който се допираше бронята, се вдигна на задните си крака и грубо изхвърли рицаря. Йон тежко зарови лице в прахоляка. Когато се изправи на крака, замаян от падането, започна да проклина земя и небе. Не можейки да понесе изгарянията от собствената му ризница,

той я свали бързешката. Под смеха на Жюно и берионците, рицарят скоро остана почти напълно гол. Уязвен, той се втурна към Амос със сбити юмруци и стиснати зъби.

Всичко се развиваше точно според плана. Както се бяха разбрали, Беорф се преобрази на мечок и скочи върху Йон, сблъсквайки се с рицаря в движение. Смазан от свирепия удар, мъжът падна по гръб и остана известно време на земята. Точно колкото му трябваше на Беорф, за да го обезвреди, като вкопчи врата му между раззинатите си челюсти. Пленник на мощната мечешка паст, Йон омекна и каза:

— Хайде, хайде, всичко това е несериозно! Вече платих дълга си към вас. Осъдихте ме на скитничество! Татуирахте ме като добитък! Нищо не съм ви направил! Пуснете ме!

Амос и Лолия се приближиха до него. Пазителят на маските взе думата:

— Ти никога не ще ни оставиш на мира. Твоето желание за мъст те изгаря и заслепява. Аз имам задачата да възстановя равновесието в този свят и затова ти трябва да бъдеш спрян!

— Какво ще правите? Ще ме убиеете! Или може би ще ме хвърлите в затвора? — явно засегнат попита Йон.

— Не — спокойно отвърна Амос. — Ако те затворим, ти сигурно ще намериш начин да се измъкнеш. Впрочем в Берион няма затвор. Няма и да те убием.

— В такъв случай — изсмя се Йон — нищо не можете да ми направите!

Амос се усмихна и помоли Лолия да се доближи. Момичето се наведе над тялото на рицаря. То носеше в ръце една кокошка. Жюно и хората му наобиколиха противника си и запалиха десетина свещи. Лолия започна да танцува около рицаря, като напяваше странни заклинания. Воините догони се подредиха в кръг около тях и със звуците на барабаните си заотмерваха ритъма на своята кралица. Пред вцепенения поглед на Йон Лолия взе душата на рицаря и я замени с тази на кокошката. Когато ритуалът завърши, кралицата на догоните помоли Беорф да пусне мъжа. Дебеланкото я послуша.

Страшният рицар веднага скочи на крака и започна да кудкудяка. Йон се огледа нервно наоколо и побягна, като пляскаше с ръце, ужасен от смеховете на присъстващите. Лолия, уморена, но доволна, каза:

— Готово, Амос! Ето един, който повече няма да стори зло на никого! Ако искаш, мога да ти дам кокошката. Но трябва да я държиш в клетка, тя със сигурност има лош характер!

— Много благодаря! — разсмя се Амос. — Сега тя е част от големия берионски кокошарник. Никога няма да хапнем от нейните яйца, повярвай ми!

— Още веднъж ти благодаря за това, което направи за мен — добави младата кралица. — Ти ме освободи от драконита и сега мога да се завърна в страната си. Народът ми е спасен! Догоните ще ти бъдат задължени до гроб! А на мен винаги можеш да разчиташ, ако някой ден изпаднеш в нужда. Моята сила и моята магия винаги са на твое разположение!

— Хайде! — радостно подвикна Амос. — Да се връщаме в Берион! Трябва да си починеш, преди да се върнеш у дома. Да отпразнуваме нашата победа!

— Надявам се, че ще има богато угощение — провикна се и Беорф, вече огладнял.

— Ще ти дадем толкова храна, че ще се пръснеш! — закани му се Жюно, като го тупна приятелски по рамото.

Развеселената група пое по пътя. В зората на новия ден Амос, Беорф, Жюно и Лолия с песен се прибраха в града.

ДРАКОНИТЪТ

Някъде в необятните гори на Севера едно момиченце плачеше с горещи сълзи. Отчаяното дете се бе загубило в гората. Родителите му го бяха пратили за дърва, за да приготвят обяда. Слънцето вече се скриваше зад хоризонта, а страховитият вой на вълците се чуваше все по-близо. Малката, прекрасна като слънчев лъч, трепереше с цялото си тяло. Сините ѝ очи, втренчени в безкрайната гора, се опитваха да пробият с поглед падащия непрогледен мрак. Рокличката и, разкъсана от тръните, пропускаше студения есенен вятър. Многоцветни листа падаха тук и там, образувайки дебел килим под краката ѝ.

Внезапно сред сгъстяващите се сенки момиченцето съзря някакъв силует. Беше мъж, слаб като скелет, а очите му светеха като пламъци. Източен и нахлупил цилиндър на главата си, той имаше кожа с цвят на червено бургундско вино. Дълго черно кожено манто изцяло покриваше тялото му. Като протегна бастуна си, чиято позлатена дръжка беше с формата на драконова глава, той спря момиченцето. Съвсем бащински, странникът го попита:

— Загубила ли си се, красива горска феичке?

Детето кимна с глава.

— Е, днес е твоят щастлив ден! Нека се представя. Аз съм барон Самди и скоро ще стана твоят най-добър приятел. Ела в прегръдките ми, за да ти разкажа една история.

Момиченцето се остави в ръцете му. Доволно, че е намерило помощ в тази гора, то дори и не помисли да се съпротивлява.

— Не се страхувай от вълците, красавице, аз съм много по-силен от тях — продължи баронът, като се усмихваше зловещо. — Сега ти си в сигурни ръце! Спасена си! Чуй моята история...

Баронът извади от мантото си един червен камък и грубо го напъха в устата на детето. Камъкът веднага се намести в гърлото, като бавно проникна в меката тъкан зад мъжеца. Явно доволен, богът започна:

— В старите времена Земята била населена с удивителни същества. Тези големи и силни животни в продължение на векове били господари на света. Спели върху несметни съкровища в планинските недра. Един ден, заради алчността на хората, тези фантастични създания изчезнали от лицето на Земята. Аз те избрах да станеш първият от големите дракони, които скоро ще се възродят навсякъде, по всички континенти, във всички земи. Бях възложил надеждите си на едно друго момиченце, но то се отклони от пътя ми. Искаше ми се да имам огромен черен дракон, но вместо това ще получа прекрасно златисто животно със сини очи!

Момиченцето, вече под влиянието на драконита, силно се притисна до барон Самди и го целуна по бузата. Богът, на върха на щастиято, продължи да му говори нежно и да гали дългата му къдрава коса.

— Ти вече нямаш семейство, аз съм твоят баща, твоята майка, твоят духовен водач, твоето настояще и твоето бъдеще! Ти ще станеш най-красивият дракон, най-могъщото създание на този свят. След известно време тялото ти ще се преобрази! Ще можеш да прелиташ огромни разстояния, ще изяждаш цели стада вкусни овце и ще се забавляваш, като разрушаваш всички селища, които срещаш по пътя си.

Момиченцето вдигна глава и невинно попита:

— Ще мога ли да си отмъщявам на батко, когато ме бие?

Баронът избухна в садистичен смях. Като изкриви уста в широка усмивка, откриваща белите му правилни зъби, бащата на драконите отговори:

— Първо ще си отмъстиш на него, а после ще отмъстиш и на цялата човешка раса. Заедно ще се възцарим на големия трон на този свят и ще управляваме всички земни твари. Ти ще бъдеш много по-добра от Лолия! Впрочем, как се казваш, ангелче?

— Казвам се Бризинг!

— Това е прекрасно име! Когато се превърнеш в дракон, ще ти дам ново име. Ще се казваш Рагнаръок.

— А какво означава това? — попита Бризинг любопитно.

— Това ще рече „Залезът на боговете“ — любезно обясни баронът. — С теб светът ще познае мрака, за да може после да се възроди в светлината ми.

Малко след това Бризинг и баронът изчезнаха в гората, а някъде в далечината се дочуваха тревожните гласове на хората от селото, които призоваваха изгубеното момиченце.

РЕЧНИК НА СЪЩЕСТВАТА ОТ МИТОВЕ И ЛЕГЕНДИ

БОЖЕСТВА

Барон Самди (барон Събота): в хаитянската вуду-традиция той е един от пазителите на пътя, който води към света на мъртвите. Винаги носи цилиндър и бастун.

Бялата дама: Бялата дама е позната от приказките и легендите на много култури. Тя помага на хората да изпълнят предназначенията на съдбата.

Сет: в египетската митология той е бог на мрака и злото. Египтяните го свързват с пустинята и често го изобразяват с тяло на човек и глава на чудовище. Легендите го свързват също с облика на крокодил, хипопотам и различни пустинни животни.

Форсет: Бог на справедливостта. Живее в палат с внушителни колони от червено злато и покрив, обкован със сребро. Тук издава присъди и се произнася по различни спорове.

СЪЗДАНИЯ ОТ ЛЕГЕНДИ И ПРЕДАНИЯ

Ангел: Ангелите са много важни същества от юдео-християнската религиозна традиция. На ръст те са колкото хората, но имат крила. Най-важните от тях са архангел Михаил, предводител на небесното войнство, и Гавраил, който се свързва с непорочното зачатие, с възкресението и смъртта. При мюсюлманите той е ангелът на истината.

Гуеди: Гуедите са духове на смъртта. В хайтянската вуду-традиция те се свързват със загниването на тялото и възкресението му. Това са безмилостни същества, които обичат да издевателстват.

Демон: Демоните са представени в митологиите на всички народи и са стотици на брой. Във всичките си разновидности те са възплъщение на злото и на порока.

Дракон: Големи колкото слонове, драконите са обитавали земите на Европа, Средния Изток, Мала Азия, Индия и Югоизточна Азия. Според легендите те са живеели в пещери и с лекота достигали възраст над четиристотин години.

Лич: Личовете са най-силните създания измежду всички живи мъртъвци. Освен че са безсмъртни, те притежават мощни магически сили. Изглеждат като скелети със златни корони, белег на величието им.

Стикс: Не се знае със сигурност откъде избира тази река, чието име означава „ненавистна“. Тя разделя света на живите от този на мъртвите. Според гръцката митология Стикс прави девет обиколки около Хадес (подземния свят), преди да изчезне в небитието.

Фугър: Фугърът е вид ирландски гоблин, който може да приема облика на различни животни. Обикновено е съвсем черен на цвят, а очите му искрят. Любимото му забавление е да се преобрази в пони, да качи на гърба си нищо неподозиращ минувач, да се втурне в бесен галоп и накрая да го изхвърли в някой ров.

Харон: Този персонаж е известен като съществото, което превозва мъртвите души. В гръцката митология той превежда осъдените души по река Стикс до ада. В кораба си Харон приема само

покойници, погребани подобащо според гръцките обичаи. Пътниците са длъжни да заплатят пътуването.

Човеко-животно: Човеко-животните присъстват в преданията на всички народи. Най-известният им представител е върколакът. Понякога добри, понякога лоши, човеко-животните се делят на раси и видове. Често пълнолунието влияе при преобразяването на човек в животно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.